

FORGOTTEN REALMS

Наследството на мрака

Книга 1

Наследство

Р. А. Салваторе

COPYRIGHT © 2010

Р. А. САЛВАТОРЕ

НАСЛЕДСТВО

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Животът на Дризт До'Урден — преследвания мрачен елф, е по-добър от всякога. Неговият най-скъп приятел, Бруенор, е възвърнал трона си, а обичните му спътници — Уолфгар Кати-Бри, подготвят сватбата си напролет. Дори полуръстът Риджис е изоставил охолния си живот, за да се върне при своите приятели. Всички са се събрали в изпълнените с несметни богатства зали на Митрил Хол, където се чувстват в безопасност, а чуковете на джуджетата напяват своята дребна и безкрайна песен. Но за да постигне това, Дризт е оставил зад гърба си могъщи врагове и миналото не е забравено. Лот, страховитата Кралица на Паяците, почитана от мрачните елфи, няма да се спре пред нищо, за да отмъсти на До'Урден за някогашното му непокорство прегрешения. Тя успява да се промъкне: между приятелите и да посее семената на недоверието и ревността сред тях. И приключенията започват отново.

Посвещение

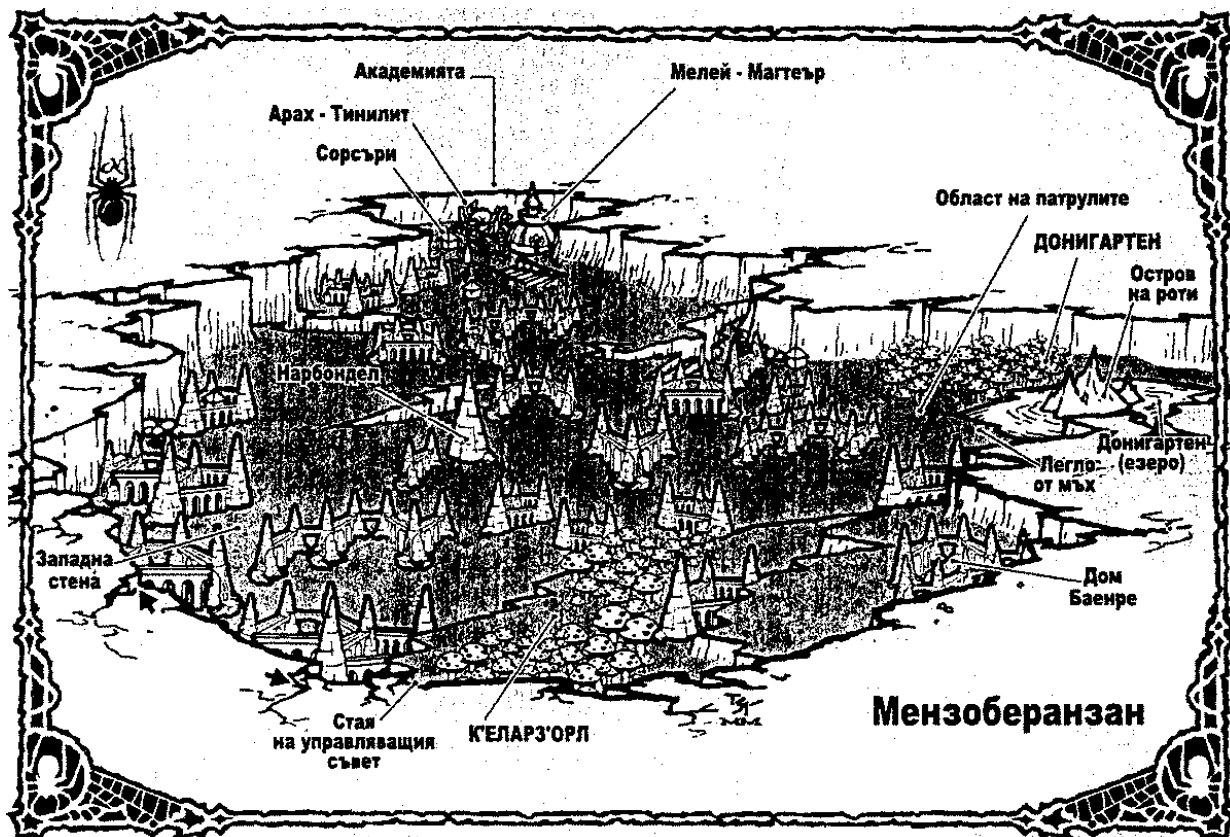
На Даян — сподели го с мен!

И, на първия ден Ед създаде света
на *ForgotenRealms*

и моето Въображение Вече имаше дом.

На Ед Грийнуд, с цялата ми благодарност и
възхищение.

На най-добрия учител, Люси Скарамуци,
която ме научи как се създава една книга —
макар тогава, в класната стая на началното
училище, да отмъквах всичките си идеи от Снупи!

ПРОЛОГ

Разбойникът Дайнин предпазливо си проправяше път през тъмните улици на Мензоберанзан, града на мрачните елфи. Изменник, останал без род, чието име да носи, преди почти двадесет години, закоравелият боец прекрасно знаеше какви опасности крие градът, знаеше и как да се пази от тях.

Докато минаваше покрай един изоставен двор, прострян по протежение на дългата две мили западна стена на пещерата, не можа да се въздържа, поспря и се загледа натам. Две напълно еднакви сталагмитени могили подпираха порутената ограда, която опасваше мястото; две масивни, счупени порти (една на нивото на земята и една от другата страна на високата тераса, издълбана на около пет-шест метра в стената) висяха безпомощно на разкривените си, овъглени панти. Колко пъти се бе изкачвал до тази тераса с левитация, колко пъти бе влизал в покоите на благородническото семейство, което живееше тук... покоите на дома До'Урден?

Дома До'Урден. Дори споменаването на това име бе забранено в града на Мрачните елфи. Имаше време, когато семейството на Дайнин бе осмо в йерархията на шестдесетината елфически семейства в Мензоберанзан; майка му участваше в Управляващия съвет, самият той някога преподаваше в Мелей-Магтеър, Войнската школа на прочутата Академия.

Застанал пред двора сега, Дайнин имаше чувството, че от онези славни времена го делят хиляда години. Семейството му вече не съществуваше, от дома му бе останала само купчина развалини, за да оцелее, той бе принуден да се присъедини към Бреган Д'аерте, група наемници, чието име бе обвито в позорна слава.

— Някога... — прошепна елфът.

По стройното му тяло пробяга тръпка и той се уви с плаща си — прекрасно знаеше колко уязвим бе един елф без род и име. Хвърли поглед към средата на пещерата, там, където се издигаше сталагмитът, наречена Нарбондел, и видя, че е станало доста късно. Всяка сутрин, с

пукването на зората, архимагьосникът на Мензоберанзан идваше при Нарбондел и го изпълваше с магическа жар, която постепенно се разгаряше, само за да помръкне отново в края на деня. За чувствителните очи на мрачните елфи, които можеха да улавят инфрачервените лъчи, топлината на колоната изпълняваше ролята на огромен искрящ часовник.

Сега Нарбондел бе почти студен; още един ден приближаваше своя край.

Дайнин трябваше да прекоси повече от половината град, за да отиде в тайната пещера, скрита в Хищния процеп, огромната бездна, която зееше край северозападната стена на Мензоберанзан и където Джарлакъл, главатарят на Бреган Д'аерте, го очакваше в едно от многобройните си скривалища.

Елфът на мрака бързо стигна центъра на града, мина покрай Нарбондел и остави зад гърба си стотина свещени сталагмити, в които се намираха домовете на около дузина елфически семейства. Обгърнати от многоцветен магически огън, великолепните им орнаменти и изкусно изваяни водоливници искряха в светлината на пламъците. Войниците, които обикаляха покрай стените на къщите и по мостовете, свързващи многобройните страховити сталактити, поспираха за миг, вглеждаха се в самотния странник, и още по-здравостисваха леките си арбалети и отровните си копия, докато Дайнин не се изгубеше в далечината.

Така се живееше в Мензоберанзан — вечно нащрек, вечно разяждан от подозрение.

Когато достигна ръба на Хищния процеп, Дайнин предпазливо се огледа, после се шмугна вътре и с помощта на умението си да левитира (нещо обичайно за елфите на мрака) леко се спусна надолу. Приземи се меко след около тридесетина метра и за втори път този ден се озова лице в лице с въоръжени стражи, които бързо отдръпнаха заредените си арбалети, щом видяха, че новодошлият е един от тях.

— Джарлакъл те очаква — безмълвно съобщи един от пазачите, използвайки сложната система от знаци, разпространена сред елфите на мрака.

Дайнин дори не си направи труда да отговори — не дължеше никакви обяснения на простите войници. Грубо си проправи път между тях и се запуска по един къс тунел, който скоро започна да се

разклонява и се превърна в същински лабиринт от коридори и стаи. Няколко минути по-късно спря пред една врата, обгърната от блещукаща светлина и толкова тънка, че изглеждаше почти прозрачна. Дайнин леко я докосна — за чувствителните, елфически очи на онзи, който стоеше от другата страна, топлината, която допирът на дланта му предаде на проблясващата повърхност, бе по-красноречив от всяко почукване.

— Най-сетне — долетя гласът на Джарлакъл. — Заповядай, кал'аббил Дайнин! Толкова дълго те чаках.

Дайнин поспря за миг, опитвайки се да разгадае думите на непредсказуемия главатар на Бреган Д'аерте. Джарлакъл го бе нарекъл кал'аббил, „мой най-верни приятелю“ — името, с което се обръщаше към него още от деня на нападението, сложило завинаги край на рода До'Урден (нападение, в което Джарлакъл бе изиграл решаваща роля) — и в гласа му нямаше и сянка от сарказъм. Като че ли всичко бе съвсем наред. Ала защо тогава, зачуди се Дайнин, го бе повикал и бе прекъснал важната му разузнавателна мисия в дома на рода Вандрее, седемнадесети дом в йерархията на Мензоберанзан? Беше му отнело почти година, за да спечели доверието на стражите в дома на Вандрее — положение, на което необяснимото му изчезване без съмнение щеше да навреди сериозно.

Имаше само един начин да разбере какво става, реши разбойникът и като си пое дъх, пристъпи към непрозирната бариера на вратата. Стори му се, че се гмурва във висока водна стена, макар да остана напълно сух. С няколко големи крачки прекоси подобната на развълнувана река граница между две от Равнините на съществуването, проправи си път пред привидно съвсем тънката магическа врата и влезе в стаичката на Джарлакъл.

Вътре грееше мека червена светлина и чувствителните елфически очи на Дайнин най-сетне можеха да напуснат инфрачервената част на спектъра. Той замижа за миг, докато успее да настрои погледа си, после отново примигна, както всеки път, когато погледнеше Джарлакъл.

Зад каменното писалище имаше причудлив мек стол, поддържан от един-единствен крак, който бе доста подвижен и му даваше възможност да променя положението си. Настанен удобно, както винаги, главатарят на Бреган Д'аерте се бе излегнал назад, сключил

ръце зад гладко обръснатата си глава (нещо твърде необичайно за един елф на мрака!).

Сякаш за да се позабавлява, Джарлакъл вдигна единия си крак и когато високият черен ботуш срещна каменната повърхност, из стаята отекна силен тътен. После качи и другия си крак върху писалището, ала, макар ударът между ботуша и камъка да бе също толкова силен, този път не се чу и най-леко шумолене.

Днес главатарят на Бреган Д'аерте бе сложил рубиненочервената превръзка над дясното си око, мислено отбеляза Дайнин.

Пред каменното писалище, треперещо от глава до пети, стоеше малко, човекоподобно създание. Дори с малките бели рогца, които стърчаха от извитото му челце, съществото не стигаше и до кръста на високия около метър и седемдесет Дайнин.

— Един от домашните коболди на Облодра — нехайно обясни Джарлакъл. — Очевидно жалката твар е успяла да се промъкне тук, но сега не може да намери пътя обратно.

„Напълно възможно“, помисли си Дайнин. Родът Облодра, третият дом в йерархията на Мензоберанзан, живееше в един доста тесен двор в края на Хищния процеп и, както се говореше, притежаваше хиляди коболди, които членовете на рода използваха за жестоките си забавления, а и като храна в случай на война.

— Искаш ли да си идеш? — обърна се Джарлакъл към коболда, използвайки простия, гърлен език на неговата раса.

Наивното създание кимна нетърпеливо.

Джарлакъл посочи непрозирната врата и дребното същество с всички сили хукна към нея. То обаче нямаше достатъчно сила, за да премине през магическата бариера и полетя назад, като замалко не падна в краката на Дайнин. Преди още да се опита да стане, коболдът впери поглед в главатаря на наемниците и от устните му се разнесе глупав, оскърбителен смях.

Движенията на Джарлакъл бяха толкова бързи, че Дайнин дори не успя да ги преброи и макар инстинктивно да потръпна, не помръдна от мястото си — прекрасно знаеше, че Джарлакъл никога не пропуска целта си.

Сведе поглед към мъртвото телце на коболда и ги видя — петте ками стърчаха от люспестите гърди на малкото същество, забити под формата — съвършената форма — на звезда.

Джарлакъл само сви рамене в отговор на объркания поглед на Дайнин:

— Не можех да го оставя да се върне при Облодра — обясни той. — Не и след като разбра, че живеем толкова близо до господарите му.

Двамата се разсмяха и Дайнин се нареди да прибере камите, но Джарлакъл му напомни, че няма нужда.

— Сами ще се върнат — каза той и като дръпна ръкава си, оголи магическата ножница, която обгръщаше китката му.

— Сядай, сядай — покани той приятеля си и посочи някакъв невзрачен стол до каменното писалище. — Доста неща трябва да обсъдим.

— Защо ме повика? — едва седнал попита Дайнин. — Тъкмо бях проникнал сред редовете на Вандрее.

— Ах, приятелю мой! — отвърна Джарлакъл. — Винаги право на въпроса. Така ценя това ти качество!

— Улн'хир — отвърна Дайнин. — Лъжец.

Двамата отново се засмяха, ала веселието на Джарлакъл не продължи дълго. Лицето му внезапно помрачня и като свали крака от писалището, той се приведе напред и стисна каменния плот с две ръце, по които блестяха великолепни украшения... За пореден път Дайнин се зачуди колко ли от прекрасните скъпоценности бяха надарени с магическа сила.

— Вече си решил кога ще нападнем рода Вандрее? — попита Дайнин — дали пък това не бе отговор на загадката?

— Забрави за тях — отвърна Джарлакъл. — Сега те не са толкова важни.

Дайнин се подпря на писалището и отпусна острата си брадичка върху изящната си длан. Не са важни! Искаше му се да скочи и да удуши потайния главатар на наемниците. Беше му отнело цяла година...

Дайнин избута мислите за рода Вандрее някъде назад в ума си и изпитателно се вгледа в неизменно спокойното лице на Джарлакъл, търсейки нещо, което да му подсказже какво става. И тогава разбра.

— Сестра ми! — Джарлакъл кимна още преди Дини да бе изрекъл думата. — Какво е направила този път?

Джарлакъл се изпъна на стола си, хвърли поглед към другия край на стаичката и пронизително изсвири. Като по даден сигнал, един

голям каменен блок се отмести и разкри неголяма ниша. Виерна До'Урден, единствената оцеляла от братята и сестрите на Дайнин, пристъпи в стаята, по-красива и по-богато облечена, отколкото Дайнин я бе виждал някога, след рухването на дома им.

Внезапно Дайнин разпозна дрехите на сестра си и очите му се разшириха от изумление — Виерна носеше своите одежди! Одеждите на първожрица на Лолт, одеждите, върху които бяха изобразени символите на рода До'Урден! Дайнин не знаеше, че Виерна ги е запазила, не ги бе виждал повече от десет години...

— Рискуваш... — понечи да каже нещо той, ала безумното изражение на сестра му и огънят, който гореше в червените ѝ очи и разпръскваше искри в сенките, спотаили се край високите ѝ, абаносови скули, го накара да замълчи, преди да бе изрекъл предупреждението си докрай.

— Лолт отново ме подкрепя — съобщи Виерна.

Дайнин хвърли поглед към Джарлакъл, ала той само сви рамене и безмълвно премести рубиненочервената превръзка над лявото си око.

— Кралицата на паяците ми показва пътя! — продължи Виерна, а обикновено мелодичният ѝ глас стана дрезгав от вълнение.

Дайнин бе сигурен, че сестра му е на ръба на лудостта. Виерна винаги се бе отличавала със самообладание и търпимост, дори и след внезапната гибел, постигнала рода До'Урден. Ала през последните няколко години действията ѝ започнаха да стават все по-странни, някога кротката Виерна сега прекарваше часове наред сама, отдадена на отчаяни молитви към безмилостната им богиня.

— И какъв е този път, който Лолт ти била показвала? — наруши най-сетне тишината Джарлакъл, без да изглежда ни най-малко впечатлен от думите на Виерна.

— Дрифт! — докато произнасяше името на своя брат — вероотстъпник, от деликатните устни на Виерна сякаш покапа отрова.

Дайнин благоразумно затисна устата си с ръка и преглътна онова, което си мислеше. При цялото си безумие, Виерна си оставаше първожрица и не му се щеше да предизвиква гнева ѝ.

— Дрифт? — спокойно повтори Джарлакъл. — Твоят брат?

— Той не ми е брат! — изкрещя Виерна и се хвърли към него, сякаш искаше да го удари. Дайнин не пропусна да забележи как

Джарлакъл премести ръката си върху каменния плот... ръката, с която хвърляше магическите си ками.

— Предателят на рода До'Урден! — продължаваше да се гневи Виерна. — Изменник на цялата ни раса!

Изведнъж разкривените от ярост черти на Виерна се изгладиха и по устните ѝ плъзна лукава усмивка, която не вещаеше нищо добро.

— Когато ѝ принеса Дризт в жертва, Лолт отново ще ми дари своята благословия, отново ще... — Виерна рязко млъкна — не искаше двамата да научат за плановите ѝ повече, отколкото бе нужно.

— Звучиш досущ като матрона Малис — осмели се да каже Дайнин. — Тя също се опита да открие нашия бра... изменника.

— Спомняш ли си матрона Малис? — насмешливо попита Джарлакъл — може би това име щеше да поуспокои малко превъзбудената Виерна.

Малис, майката на Виерна и глава на рода До'Урден, бе погубена именно заради неуспеха си да залови и убие предателя Дризт.

Гневът на Виерна като че ли наистина стихна и вместо това, тя избухна в продължителен саркастичен смях.

— Сега разбираш ли защо те повиках? — обърна се Джарлакъл към Дайнин, сякаш жрицата изобщо не беше там.

— Искаш да я убия, преди да ни докара неприятности? — също така спокойно отвърна Дайнин.

Смехът на Виерна секна и тя хвърли яростен поглед на дръзкия си брат.

— Уиш я! — извика тя и магията заля Дайнин като мощна вълна, събори го от мястото му и го запрати към каменната стена.

— Коленичи! — заповяда Виерна и Дайнин, когато най-сетне успя да се съвземе, падна на колене, без да сваля изумен поглед от лицето на Джарлакъл.

Главатарят на наемниците също не можа да скрие изненадата си. Последната заповед бе съвсем обикновено заклинание, което не би трябвало да покори с такава лекота опитен воин като Дайнин.

— Лолт ме подкрепя — обясни Виерна, застанала гордо изправена в малката стаичка. — Ако ми се противопоставите, значи се противите на нея и тогава ще бъдете безсилни срещу моите магии и проклетия.

— Според последното, което знаем за Дризт, той е отишъл на Повърхността — рече Джарлакъл, опитвайки се да отклони разгарящия се гняв на Виерна. — И по всичко личи, че все още е там.

Виерна кимна и странната усмивка, заиграла внезапно по устните ѝ, разкри снежнобели зъби, които ярко контрастираха с лъскавата ѝ абаносова кожа.

— Там е — съгласи се тя. — Ала Лолт ми разкри как да се добера до него. Показа ми пътя към върха!

Дайнин и Джарлакъл отново размениха объркани погледи. В техните уши думите на Виерна — а и самата тя — изглеждаха съвсем налудничави.

Ала Дайнин, противно на волята си и противно на всеки здрав разум, все още бе на колене.

ВДЪХНОВЯВАЩ СТРАХ

ЧАСТ ПЪРВА

Изминаха почти три десетилетия откакто напуснах родните си земи — съвсем малко време според представите на моята раса, ала за мен тези години се равняват на цял живот. Всичко, което исках (или си мислех, че искам), когато избягах от мрака на Мензоберанзан, бе истински дом — място, в което да царят мир и любов, място, където бих могъл да окача ятаганите си над топлото огнище и да прекарвам вечерите си с верни приятели, унесени в разкази за отминали приключения.

Сега, в свещените зали на бруеноровите предци имам всичко това. Ние процъфтяваме. Цари мир. Нося оръжията си, единствено когато потеглям на някое от петдневните си пътешествия до Града на сребърната луна.

Нима съм грешал?

Не се съмнявам в правотата на решението си да напусна злия свят на събратята си и нито за миг не съжалявам за своя избор, ала постепенно започвам да вярвам, че в онези тежки времена желанията ми са били породени от бляновете на неопитността. В подземното царство на моя народ никога не успях да открия онова спокойствие, за което така силно копнеех.

Не мога да отрека, че животът ми сега е по-добър — хиляди пъти по-добър! — от всичко, което съм познал някога в мрака на Мензоберанзан. И все пак, ето че вече не мога да си спомня последния път, когато изпитах онова

тръпнещо очакване, онзи вдъхновяващ страх, който предхожда надвисналата битка; онова трепетно вълнение, което плъзва из вените, единствено когато знаеш, че врагът е наблизо или когато ти предстои да се изправиш срещу ново предизвикателство.

О, прекрасно помня кога за последен път се случи това (едва преди година, когато Уолфгар, Гуенивар и аз разчиствахме тунелите в долните нива на Митрил Хол), ала самото усещане, онова трепетно безпокойство вече не мога да почувствам.

А може би действието е онова, което ни поддържа живи? Нима твърдим, че копнеем за покой и удобен живот, когато единствено предизвикателствата и приключенията ни карат да се чувстваме истински живи?

Трябва да призная поне пред себе си, че не знам.

Има едно нещо обаче, което стои извън всяко съмнение, една истина, която ще ми помогне да открия отговора на тези въпроси и която е най-голямата ми благословия — сега, когато съм заедно с Бруенор и неговите джуджета, с Уолфгар и Кати-Бри, когато до мен е и Гуенивар, скъпата Гуенивар, моята съдба е в собствените ми ръце.

Никога в целия си шестдесетгодишен живот не съм бил на по-сигурно място. Бъдещето ми, емира и спокойствието, които вещае, никога не е изглеждало толкова безоблачно. И все пак, въпреки това, се чувствам смъртен. За първи път през живота си по-често обръщам поглед назад, към онова, което оставихме зад себе си, вместо да мисля за онова, което тепърва предстои. Не мога да го обясня по друг начин. Чувствам, че умирам, струва ми се,

*че онези разкази, които мечтаех да споделям с
приятели край топлото огнище, съвсем скоро ще
овехтеят и няма да има с какво да ги заместя.*

*Ала, както не пропускам да напомням, аз
сам трябва да избира.*

Дризт До'Урден

ГЛАВА 1

ПРОЛЕТ

Небето постепенно изсветляваше над главата на Дризт До'Урден, който бавно вървеше по пътеката, лъкатушеща между камънаците на най-южното разклонение на Гръбнака на света. Далеч на юг, отвъд равнината, която граничеше с Вечните блата, последните светлинки на някакъв далечен град (най-вероятно Несме) започваха да гаснат, отстъпвайки място на първите слънчеви лъчи. Пътеката все така криволичеше и когато сви зад поредния завой, Дризт видя далече, далече под себе си малкия градец, наричан Заселническа твърдина. Варварите, събратя на Уолфгар, пристигнали тук чак от далечната Долина на мразовития вятър, бяха станали от сън и вече се бяха заловили за работа — опитваха се да съградят наново отдавна разрушения град.

Дризт се загледа в движението, което кипеше там долу и докато наблюдаваше фигурите на варварите, които от мястото му изглеждаха съвсем мънички, си припомни времето, когато Уолфгар и гордите му събратя бродеха из замръзналата тундра далече на север, отвъд величествената планинска верига, на стотици мили оттук.

Наближаваше пролетта, търговският сезон, и калените мъже и жени от Заселническата твърдина, които се бяха нагърбили със задължението да търгуват с изкусните изделия на джуджетата от Митрил Хол, много скоро щяха да познаят богатства и удобства, за каквито дори не бяха и мечтали в Долината, където мислеха единствено за това как да оцелеят още един ден. Уолфгар ги бе повикал и те дойдоха, биха се храбро редом с джуджетата в Сребърните зали и ето че сега щяха да пожънат наградата за своите усилия и да загърбят предишния си чергарски живот, така както бяха оставили далеч назад неспирните, безмилостни ветрове на Долината.

— Какъв дълъг път извървахме всички! — прошепна Дризт и думите му потънаха в безмълвието на хладната утрин; после усети двусмислието на онова, което току-що бе изрекъл и се засмя — самият той тъкмо се завръщаше от прекрасния Град на сребърната луна, който

се намираше далеч на изток и където гоненият отвсякъде скиталец никога не бе вярвал — не си бе позволявал да вярва, — че ще бъде приет. Нещо повече, едва преди две години, докато заедно с Бруенор и останалите търсеха Митрил Хол, пътят им ги бе отвел до Сребърния град, който грубо бе затворил богато украсените си порти пред лицето му.

— Ти, например, си изминал сто мили за по-малко от седмица — долетя неочаквано глас.

Изящните тъмни ръце на Дризт инстинктивно се сключиха около дръжките на двата магически ятагана, ала мисълта му бързо догони мълниеносните войнски рефлекс и той отново се отпусна, разпознал мелодичния женски глас. Миг по-късно Кати-Бри, осиновената дъщеря на Бруенор Бойния чук, прескочи купчинка камъни и се запъти към него. Планинският вятър развяваше гъстата ѝ червеникавокафява коса, а в меката утринна светлина тъмносините ѝ очи блестяха като окъпани в роса скъпоценни камъни.

Дризт не успя да скрие усмивката си при вида на жизнерадостната, енергична походка на момичето, жизненост, която дори свирепите битки от последните няколко години не бяха успели да погубят. Във вените на елфа плъзна онази топлина, която го заливаше като вълна всеки път, когато видеше Кати-Бри, младата жена, която го познаваше по-добре от всеки друг на този свят. Тя разбираше Дризт и го приемаше такъв, какъвто е, въпреки цвета на кожата му, още от мига на първата им среща в онази скалиста, брулена от ветровете долчинка, преди повече от десет години, когато бе съвсем млада, още дете.

Елфът почака още миг, предполагайки, че Уолфгар, бъдещият съпруг на Кати-Бри, всеки момент ще се появи зад ъгъла.

— Доста си се отдалечила без придружител — отбеляза той, когато разбра, че младият варварин няма да се появи.

Кати-Бри кръстоса ръце пред гърдите си, потропвайки нетърпеливо с крак.

— Започваш да звучиш като баща, а не като приятел — отвърна тя. — Пък и не виждам Дризт До'Урден да има придружител.

— Добре казано — призна елфът, а в тона му нямаше и сянка от сарказъм, само искрено уважение.

Думите на Кати-Бри недвусмислено му припомниха, че тя е напълно способна да се грижи сама за себе си. На кръста ѝ висеше къс

джуджешки меч, а под дебелиите кожени дрехи имаше изкусно изработена ризница, която спокойно можеше да се мери с тази, която носеше самият Дризт и която му бе подарък от Бруенор! През рамото ѝ бе праметнат магическият лък на лейди Анариел, Таулмарил, Изпитващият сърцата, едно от най-могъщите оръжия, които Дризт бе виждал. Кати-Бри не само бе прекрасно въоръжена, но и бе отгледана сред жилавите джуджета и то от самия Бруенор Бойния чук, корав като камъните, които ковеше.

— Често ли гледаш изгрева? — попита Кати-Бри, когато видя, че очите на елфа бягат на изток.

Дризт приседна на един плосък камък и даде знак на Кати-Бри да дойде при него.

— Съзерцавам зората от деня, в който излязох на повърхността — отвърна той и отметна качулката на тъмнозеления си плащ. — Макар че тогава нежните утринни лъчи жестоко пареха очите ми. Постоянно напомняне за мястото, от което идвах, предполагам. За щастие, сега вече мога да понасям светлината.

— Наистина за щастие — каза Кати-Бри, а сините ѝ очи приковаха погледа на елфа, докато на устните ѝ трептеше същата невинна усмивка, която бе видял на онзи ветровит склон в Долината преди десет години.

Усмивката на първата жена, която го прие за свой приятел.

— Мястото ти наистина е тук, на слънчевата повърхност, Дризт До'Урден — продължи Кати-Бри — Не по-малко, отколкото на когото и да било друг от расите, обитаващи Царствата.

Дризт отново вдиша поглед към порозовялото небе, но не отвърна. Кати-Бри също не каза нищо повече и двамата дълго време седяха безмълвно един до друг, съзерцавайки пробуждащия се свят.

— Излязох, за да те видя — обади се внезапно момичето и в очите на Дризт проблесна учудване. — Имам предвид сега — поясни тя. — Чухме, че си се завърнал в Заселническа твърдина и че съвсем скоро ще си дойдеш в Митрил Хол. Оттогава всеки ден идвам тук.

Изражението на Дризт не се промени.

— Искаш да говорим насаме? — попита той.

Кати-Бри кимна, после извърна глава и отново се загледа в изгряващото слънце. Нещо не бе наред, разбра Дризт.

— Няма да ти простя, ако пропуснеш сватбата — меко каза Кати-Бри, после прехапа устни и подсмъркна тихичко, преструвайки се на настинала.

Дризт обгърна раменете на красивата жена:

— Вярваш ли, макар и за миг, че бих пропуснал церемонията, дори всички тролове на Вечните блата да стояха между мен и Сребърните зали?

Кати-Бри се обърна към него и се потопи в погледа на лавандуловите му очи, после се усмихна широко — прекрасно знаеше отговора. Ръцете и се обвиха около врата на елфа и тя го притисна към себе си, после скочи на крака и го накара да се изправи.

Дризт се опита да изпита нейното облекчение или поне да се престори на облекчен заради момичето. Още от самото начало Кати-Бри знаеше, че Дризт за нищо на света не би пропуснал сватбата и с Уолфгар, двама от най-скъпите му приятели. Защо тогава, чудеше се наблюдателният елф, бяха сълзите и подсмърчането, които съвсем не бяха предизвикани от настинка? Какво ли бе накарало Кати-Бри да излезе навън и да го потърси, след като само няколко часа по-късно щеше да го види в Митрил Хол?

Дризт не й зададе никой от тези въпроси, ала в сърцето му се загнезди притеснение. Всеки път, когато в тъмните очи на Кати-Бри заискряваха сълзи, сърцето на Дризт До'Урден се свиваше от притеснение.

* * *

Шумен тропот на ботуши се разнесе из лъкатушещия тунел, който извеждаше от Мензоберанзан, когато Джарлакъл пое по него. Ако им се наложеше да напуснат границите на града и да отидат в пустошта на Подземния мрак сами, повечето елфи на мрака гледаха да си отворят очите на четири, ала наемникът знаеше точно какво да очаква от тунелите, познаваше всяко същество, което можеше да срещне из тази част на подземното царство.

Информация — именно това беше най-голямата сила на Джарлакъл. Мрежата от шпиони на Бреган Д'аерте, групата, която той бе създал и издигнал до върха, бе по-сложна и мащабна от тази и на

най-могъщия елфически род. Джарлакъл знаеше всичко, което се случва (или е на път да се случи) в града и неговите околности и, въоръжен с тази информация, вече векове наред съумяваше да оцелява като разбойник без свой дом и име. Лукавият наемник толкова отдавна бе неизменна част от вечните заговори, кроящи се в Мензоберанзан, че вече никой в града (освен може би първата матрона Баенре) не си спомняше откъде точно произхожда.

Върху раменете си главатарят на Бреган Д'аерте бе наметнал къса пелерина, която блещукаше в мрака и обливаше стройното му тяло с водопад от магически цветове; върху гладко обръснатата му глава бе нахлупена широкопола шапка, богато украсена с пера от диатрима, голяма безкрила птица, обитаваща Подземния мрак. Над единия му крак се поклащаше тънък меч, над другия бе закачен дълъг кортик. Това като че ли бе всичко, ала никой, който го познаваше поне малко, не би се заблудил — хитрият наемник несъмнено носеше още доста оръжия, добре скрити, но така, че да могат да бъдат използвани в мига, в който му потрябват.

Тласкан от любопитство, Джарлакъл неволно се забърза, ала после отново забави крачка, сетил си, че възнамерява да закъснее порядъчно за необичайната среща, която лудата Виерна му бе определила.

Лудата Виерна.

Джарлакъл се замисли за нея, дори поспря за малко и се облегна на стената, припомняйки си всичко, което първожрицата бе изрекла през последните няколко седмици. Онова, което в началото сякаш не бе нищо повече от отчаяна, мъждукаща надежда на изпаднал благородник без никакви изгледи за успех, бързо се превръщаше в сериозен план. Джарлакъл се бе съгласявал с приумиците на Виерна, по-скоро за да се позабавлява и да задоволи любопитството си, отколкото, защото допускаше, че наистина ще убият, или дори само открият, отдавна изчезналият Дризт.

Ала нещо очевидно помагаше на Виерна. Лолт, трябваше да вярва Джарлакъл, или някой от могъщите ѝ слуги. Явно бе, че жреческите способности на Виерна са се завърнали с пълна сила, тя им бе дала ценна информация и дори бе намерила свършения шпионин за плана им. Сега вече бяха напълно сигурни в местонахождението на Дризт До'Урден и Джарлакъл започваше да

вярва, че да убият предателя може и да не се окаже чак толкова невъзможно.

Още преди наемникът да достигне последния завой на тунела, зад който имаше широка зала с нисък таван, шумният тропот на ботушите му възвести неговото пристигане. Виерна вече беше там, както и Дайнин, и Джарлакъл с учудване забеляза (поредният дребен факт, който се запечата в съзнанието на пресметливия наемник), че Виерна сякаш се чувства много по-удобно в пустошта, отколкото брат ѝ. Дайнин беше прекарал дълги години из тези тунели, начело на различни съгледвачески отряди, ала Виерна, която познаваше единствено защитения живот на благородна жрица, рядко бе напускала пределите на града.

Ако обаче наистина вярваше, че има благословията на Лолт, тя нямаше да се страхува от нищо.

— Занесе ли дара на човека? — припряно попита Виерна, сякаш въпросът не търпеше отлагане.

Нищо в живота на Виерна, помисли си Джарлакъл, сякаш не търпеше отлагане.

Директният въпрос, непредшестван от никакъв поздрав, нито дори от забележка за това, че закъснява, за миг свари наемника неподготвен и той погледна към Дайнин, който безпомощно сви рамене. Докато в очите на Виерна бушуваше алчен пламък, в прекършения поглед на Дайнин се четеше единствено примирение.

— Обещата вече е у него — отвърна Джарлакъл.

Виерна потърка металната повърхност на плоския, подобен на диск предмет, който държеше в ръка и който бе украсен със същите символи, които бяха изобразени и върху обещата.

— Студен е — каза тя. — Нашият шпионин вече се е отдалечил от Мензоберанзан.

— Както и скъпоценният подарък — саркастично отбеляза Джарлакъл.

— Така трябва! — сопна се Виерна. — Това ще помогне на делото ни.

— Ако шпионинът наистина се окаже толкова важен, колкото ти си мислиш — спокойно добави Джарлакъл.

— Съмняваш ли се в него? — ехото в тунела поде думите на Виерна и дълго ги повтаря, засилвайки още повече притеснението на

Дайнин.

В ушите на Джарлакъл, въпросът на жрицата съдържаше недвусмислена заплаха.

— Самата Лолт ме отведе при него — разнесе се изпълненият с презрение глас на Виерна. — Самата Лолт ми показва как да възвърна прежната слава на нашия род. Нима се съмняваш...

— Не се съмнявам в нищо, което идва от нашата богиня — съвсем навреме я прекъсна Джарлакъл. — Обещата, твоята връзка с шпионина, беше доставена точно както ти нареди и човекът вече е на път.

И като докосна широкополата си шапка, наемникът се поклони ниско.

Гневът на Виерна като че ли се поуталожи. Червените ѝ очи проблеснаха жадно, върху устните ѝ заигра зла усмивка.

— А гоблините? — попита тя с пресекващ от нетърпение глас.

— Много скоро ще се появят във владенията на алчните джуджета — отвърна Джарлакъл. — Без съмнение, за техен ужас. Моите съгледвачи също ще бъдат там. Ако брат ти вземе участие в битката, която неминуемо ще последва, незабавно ще разберем това.

Върху лицето на Виерна се изписа дълбоко задоволство и Джарлакъл побърза да скрие лукавата усмивка, заиграла по устните му. С помощта на злощастното гоблиново племе жрицата искаше единствено да се увери, че информацията на шпионина за местонахождението на брат ѝ е вярна, ала наемникът бе намислил нещо друго. Между джуджетата и гоблините цареше люта ненавист, досущ както между елфите на мрака и техните родственици от повърхността, и всяка среща между двете раси неизменно водеше до война. А какво по-добре от една битка можеше да даде на Джарлакъл възможност да прецени силата на джуджетата?

Както и техните слабости...

Желанията на Виерна бяха съсредоточени в една-единствена точка — да залови и убие своя брат предател, докато Джарлакъл се интересуваше от цялостната картина, от това как тази скъпа мисия така близо до Повърхността (навярно дори на самата Повърхност) може да му бъде от полза.

Виерна потри ръце и неочаквано се обърна към брат си. Жалкият опит на Дайнин да си придаде същото ликуващо изражение, което

грееше върху лицето на сестра му, накара Джарлакъл да прехапе устни, за да не избухне в смях.

Виерна обаче бе прекалено погълната от плановите си, за да забележи очевидната липса на ентузиазъм у него.

— Онези безмозъчни твари, гоблините, знаят каква е другата възможност, нали? — продължи да разпитва тя, ала преди наемникът да успее да каже каквото и да било, си отговори сама: — Разбира се, че знаят. Та те нямат друга възможност!

Внезапно Джарлакъл усети как го обзема желание да поразклати нетърпеливата ѝ самоувереност.

— Какво ще стане, ако гоблините убият Дризт? — привидно невинно попита той.

Лицето на Виерна се разкриви до неузнаваемост, опитвайки се безуспешно да каже нещо.

— Не! — отсече най-сетне тя. — Знаем, че в Залите има поне хиляда джуджета, навярно дори два или три пъти повече. Гоблините ще бъдат смазани.

— Ала джуджетата и техните съюзници все пак ще понесат някакви жертви — продължи да упорства Джарлакъл.

— Не и Дризт — неочаквано се обади Дайнин, а мрачният му тон прозвуча толкова безкомпромисно, че никой дори не помисли да спори с него. — Дризт няма да падне от ръката на един гoblin. Оръжието на никой гoblin не може да го нарани.

Одобрителната усмивка, изписано на лицето ѝ, явно говореше, че Виерна не разбира искрения ужас, стаен зад думите на брат ѝ. Брат ѝ, който единствен от тримата се бе изправял срещу Дризт.

— Пътят към града е чист, нали? — обърна се Виерна към Джарлакъл и щом той кимна утвърдително, забърза обратно към Мензоберанзан — нямаше повече време за празни приказки.

— Искат ли ти се всичко това да свърши, нали? — отбеляза Джарлакъл, когато двамата с Дайнин останаха сами.

— Ти не познаваш брат ми — спокойно отвърна Дайнин и ръката му инстинктивно се насочи към дръжката на великолепия елфически меч, който висеше на кръста му, сякаш самото споменаване на Дризт го караше да заема отбранителна позиция. — Не и в битка.

— Боиш ли се, кал'абил?

Думите, които звучаха много повече като подигравка, отколкото като въпрос, жегнаха гордия елф, ала той дори не се опита да отрече истината, която се съдържаше в тях.

— Сестра ти е не по-малко страшна — отбеляза Джарлакъл и този път в гласа му нямаше сарказъм.

Върху лицето на Дайнин се изписа отвращение.

— Кралицата на паяците или някой от слугите ѝ е говорил с нея — добави Джарлакъл, колкото на себе си, толкова и на разтреперания си спътник.

На пръв поглед, обсебеността на Виерна изглеждаше отчаяна, дори опасна. Ала Джарлакъл бе живял сред хаоса на Мензоберанзан достатъчно дълго, за да знае, че доста от могъщите личности на града (дори и матрона Баенре) някога бяха хранили същите, привидно безумни, мечти.

Почти всички от елита на Мензоберанзан, включително някои от членовете на Управляващия съвет, бяха дошли на власт с помощта на действия, които навремето изглеждаха отчаяни; с мъка си бяха пробивали път нагоре, пълзейки по безмилостните пътища на хаоса, докато най-сетне достигнеха върха.

Можеше ли Виерна да стане следващата, изминала този трънлив път?

ГЛАВА 2

ЗАЕДНО

Сурбринската река ромолеше в долината далеч под него, когато по-късно същия следобед Дризт влезе през източната порта на Митрил Хол. Кати-Бри се бе прибрала известно време преди това, за да изчака „изненадващото“ му завръщане. Джуджетата, които стояха на пост пред вратата, го приветстваха като че ли бе от собствената им раса. Елфът не можеше да отрече топлината, която се разля по тялото му, при това сърдечно посрещане, макар то да не бе нещо ново — за джуджетата на Бруенор той бе скъп приятел още от времето, когато живееха в Долината на мразовития вятър.

Дризт нямаше нужда от водач, за да се оправи из лъкатушешите коридори на Митрил Хол, а и предпочиташе да остане насаме с многобройните спомени и чувства, които го връхлитаха всеки път, когато прекосяваше тази част от горното ниво на Залите. Над Бездната на Гарумн сега се простираше красив нов мост — издялан от як камък, той се издигаше на стотици метри над огромната бездна. Точно на това място Дризт бе загубил Бруенор завинаги, или поне така си помисли, когато видя приятеля си да полита в черната пропаст, вкопчен в гърба на обгърнатия от пламъци дракон.

При този спомен върху устните му заигра усмивка — дори цял дракон не можеше да погуби могъщия Бруенор Бойния чук.

Когато наближи края на моста, Дризт забеляза, че новите стражеви кули, започнати едва преди десетина дни, съвсем скоро щяха да бъдат готови — както винаги, работливите джуджета се трудеха всеотдайно. Когато Дризт мина покрай тях, нямаше някой, който да не вдигне поглед от онова, което върши, и да не го поздрави сърдечно.

Воден от засилващия се звън на ковашки чукове, елфът се насочи на юг към един от главните тунели, които извеждаха от просторната галерия. Прекоси малкото преддверие от другата ѝ страна и се озова в обширен, подобен на зала коридор, където кипеше усилен труд — най-изкусните майстори на Митрил Хол извайваха лика на Бруенор Бойния

чук в каменната стена, редом със славните му предци, предишните седем крале на Сребърните зали.

— Не е зле, нали, елфе? — чу се нечий глас и когато Дризт се обърна, видя пред себе си набито джудже с късо подстригана руса брада, която едва стигаше до средата на масивните му гърди.

— Добра среща, Кобъл — поздрави го Дризт.

Съвсем наскоро Бруенор бе направил русобрадото джудже Пръв свещенослужител на Залите, една наистина висока титла.

— Подобаващо, какво ще кажеш? — попита Кобъл и посочи петметровата статуя на настоящия крал на Митрил Хол.

— Щом е за Бруенор и трийсет метра са малко — отвърна Дризт и добродушният Кобъл се разсмя от все сърце.

Елфът продължи пътя си, а веселият смях на Кобъл още дълго остана да ехти из лъкатушните коридори на Залите.

Най-сетне Дризт достигна просторните помещения, разположени над величествения подземен град. Тук живееха Кати-Бри и Уолфгар, както и Бруенор, поне през по-голямата част от времето, докато се подготвяха за началото на търговския сезон, който щеше да дойде с настъпващата пролет. Повечето от останалите джуджета на Бруенор (около две хиляди и петстотин на брой) обитаваха мините и подземния град. На горното ниво бяха останали единствено отбрани войници и командирите на стражата. Дори Дризт — винаги добре дошъл в дома на Бруенор — не можеше да влезе при краля без придружител и без пристигането му да бъде оповестено преди това.

Докато прекосяваше последния коридор, извеждащ до приемната зала в горното ниво, Дризт бе съпровождан от яко, широкоплещесто джудже с кисел нрав и дълга кафява брада, която носеше втъкната в широкия си, украсен със скъпоценности колан. Това беше генерал Дагна, който някога бе служил като личен помощник на крал Харбром от Адбарската цитадела, най-могъщата джуджешка твърдина из земите на Севера, ала след това бе застанал начело на войниците, изпратени от Цитаделата, за да помогнат на Бруенор да си възвърне властта над Залите. Когато джуджетата и техните съюзници спечелиха войната, повечето от адбарските войни си заминаха, ала Дагна, заедно с още две хиляди бойци, остана и след прочистването на Митрил Хол, вече се във върност на Бруенор Бойния чук и така Сребърните зали се сдобиха

с армия от прекрасно обучени войници, която да охранява съкровищата им.

Самият Дагна стана личен съветник на Бруенор и командир на войните му. Адбарското джудже не хранеше особена любов към Дризт, ала все пак не бе дотам глупав, че да обиди елфа, като изпрати някой по-низш войник да го придружи до стаята на краля.

— Казах ви, че ще се върне — долетя гласът на Бруенор иззад отворената врата, докато Дризт и Дагна се приближаваха към тронната зала. — Елфът за нищо на света не би пропуснал ваш'та сватба!

— Виждам, че ме очакват — отбеляза Дризт.

— От Заселническата твърдина чухме, че си бил тъдява — Дагна дори не го погледна, докато отговаряше, — та предположихме, че сигурно ще дойдеш съвсем скоро.

Дризт прекрасно разбираше, че генералът — като истинско джудже — няма особено високо мнение за него, нито впрочем за когото и да било (включително за Кати-Бри и Уолфгар), който не принадлежи към неговата собствена раса. Елфът на мрака само се усмихна — отдавна бе свикнал с подобни предразсъдъци, а съюзничеството на Дагна бе наистина ценно за Бруенор.

— Добра среща — поздрави Дризт, когато влезе в залата.

Бруенор седеше на каменния си трон, а Кати-Бри и Уолфгар стояха до него.

— А, значи успя — привидно безразлично отвърна Кати-Бри и Дризт се усмихна скришом на малката им тайна — младата жена очевидно не бе казала никому, че вече го бе срещнала пред източната порта.

— Не го бяхме предвидили — обади се и Уолфгар, същински великан с железни мускули, дълги руси къдрици и очи, по-сини от кристалното небе на Севера. — Дано да е останало някое свободно място край масата.

Дризт се усмихна и се поклони извинително. Беше си го заслужил — напоследък отсъстваше често, понякога седмици наред.

— Ха! — изсумтя Бруенор. — Нали ви казах, че ще се върне! Този път — завинаги!

Дризт поклати глава — дълбоко в себе си усещаше, че скоро отново ще потегли нанякъде, в търсене на... нещо, което и той самият още не знаеше.

— Да не би да се опитваш да заловиш палача, а, елфе? — подозрително попита Бруенор.

Никога, помисли си елфът. Джуджето говореше за Артемис Ентрери, най-омразния враг на Дризт, безмилостен убиец, който не му отстъпваше в умението си да върти меча и бе твърдо решен (всъщност бе обсебен от идеята) да го погуби. Дризт и Ентрери се бяха изправили един срещу друг в далечния южен град Калимпорт, където елфът бе успял да вземе надмощие над противника си преди съдбата да ги раздели. Само че Дризт бе съумял да сложи край на недовършения двубой и така се бе избавил от обсебващата идея да победи Ентрери.

В палача Дризт бе разпознал самия себе си, за миг бе зърнал в какво можеше да се превърне, ако бе останал в Мензоберанзан. Ужасен от мисълта, че онова, което вижда, би могъл да бъде той, елфът закопня единствено да го унищожи завинаги. И пак Кати-Бри, скъпата, неповторима Кати-Бри, му бе помогнала да прогледне за истината — както за Ентрери, така и за самия себе си. Ако никога повече не видеше Артемис Ентрери, Дризт би изпитал единствено щастие.

— Нямам никакво желание да го срещам отново — отвърна той и погледна към Кати-Бри, която стоеше до Бруенор с привидно безучастно изражение, ала скришният поглед, който му хвърли, убеди Дризт, че младата жена го разбира и одобрява думите му. — На света, приятелю, има много неща, които не могат да бъдат видени, когато се криеш в сенките. Много звуци — по-нежни от звъна на стоманата, и много ухания — по-приятни от зловонието на смъртта.

— Както гледам, задава се ново пиршество — измърмори джуджето. — Из главата на елфа май се въртят мисли за още една сватба!

Дризт не каза нищо.

В този миг в стаята се втурна още едно джудже и отново излезе навън, придружено от Дагна. Миг по-късно генералът се върна в стаята, а на лицето му бе изписано объркване.

— Какво става? — изръмжа Бруенор.

— Още един гост — обясни Дагна, но преди да успее да довърши, на вратата се показва дребна фигурка.

— Риджис! — извика Кати-Бри и заедно с Уолфгар се втурна да посрещне полуръста — ето че най-неочаквано петимата приятели отново бяха заедно.

— Къркорещ корем! — провикна се и Бруенор, използвайки любимото си прозвище за вечно гладния полуръст. — Какво, в името на Деветте пъкъла...

Какво ли наистина, зачуди се Дризт, изненадан, че докато идваше към Митрил Хол не бе видял приближаването на Риджис. Четиримата приятели бяха оставили полуръста в Калимпорт, на повече от хиляда мили оттук, начело на тамошната гилдия на крадците, която замалко не разбиха напълно, докато го спасяваха.

— Нима наистина си мислехте, че ще изпусна такова нещо? — изпухтя Риджис, преструвайки се на обиден, задето Бруенор изобщо се е усъмнил в него. — Сватбата на двама от най-скъпите ми приятели?

Кати-Бри го прегърна щастливо, което очевидно му достави истинско удоволствие.

Бруенор обаче хвърли въпросителен поглед на Дризт и поклати глава, когато видя, че и елфът няма отговор.

— Откъде научи? — попита Бруенор полуръста.

— Подценяваш славата си, кралю Бруенор — отвърна Риджис и се поклони до земята, при което закръгленият му корем за малко не скъса тънкия колан, с който бе препасан.

От ниския поклон, както Дризт с любопитство забеляза, в стаята се разнесе многогласно звънтене. При всяко помръдване на полуръста скъпоценностите, които висяха по тялото му (а те не бяха никак малко поне стотина камъни и цяла дузина препълнени кесии) пропяваха. Риджис не криеше слабостта си към подобни предмети, ала Дризт никога досега не го бе виждал накичен с толкова много украшения. Дрехите му бяха обсипани със скъпоценни камъни, а самият той бе обкичен с повече накити (включително и магическия рубинен медальон), отколкото Дризт някога бе срещал на едно място.

— Ще поостанеш ли? — попита Кати-Бри.

Риджис сви рамене:

— Изобщо не бързам — отвърна той и се обърна към Бруенор: — Дали мога да получа стая, за да си оставя нещата и да си почина от дългия път?

— Веднага ще се погрижим — отвърна Кати-Бри.

Дризт и Бруенор отново се спогледаха многозначително — и двамата си мислеха колко необичайно бе за ръководителя на една гилдия, чиито членове винаги бяха готови да те наръгат в гърба, ако им

се удаде възможност, да напуска владенията си за повече от няколко дни.

— А стаи за свитата ти? — във въпроса на Бруенор се криеше нещо повече от обикновена учтивост.

— Ъ-ъ-ъ — заекна Риджис, чудейки се какво да отговори. — Аз... дойдох сам. Нали ги знаете южняците, северните студове не им понасят много-много.

— Добре, изчезвайте тогава — каза Бруенор. — Сега май е мой ред да те нагостя така, че дълго да си спомняш този пир.

Докато останалите трима излизаха от стаята, Дризт приседна край трона на Бруенор.

— Малко ще да са онез' калимпортци, дето са чували името ми, елфе — обърна се джуджето към него, когато двамата останаха сами. — Че и кой на юг от Дългата седловина знае за сватбата?

Лукавото му изражение красноречиво говореше, че опитното джудже напълно споделя подозренията на Дризт.

— Къркорещият корем май е взел доста съкровища със себе си? — добави то след малко.

— Бяга от някого — отвърна Дризт.

— Пак е загазил — изсумтя Бруенор — или аз съм брадат гном!

* * *

— Яде по пет пъти на ден, елфе! — прошепна няколко дни по-късно Бруенор. — А и порциите му си ги бива, могат да заситят и великан!

Дризт, който дори след всички тези години, все още не спираше да се учудва на неутолимия апетит на Риджис, не отвърна нищо, само продължи да наблюдава с развеселен поглед дребния си приятел, който седеше в другия край на масата и доволно се тъпчеше.

— Добре, че прокопахме нови тунели — изръмжа Бруенор. — Сума митрил ще ми трябва, за да изхраня Къркорещия корем!

В този миг, сякаш думите на Бруенор за новите тунели му бяха дали знак, в трапезарията влезе генерал Дагна и се насочи право към мястото, където седяха Дризт и Бруенор.

— Доста кратко пътуване ще да е било — отбеляза Бруенор, когато видя своя генерал.

Едва тази сутрин Дагна бе повел отряд съгледвачи към последните разкопки в най-дълбоките рудници, далеч на запад от подземния град.

— Беда или богатство? — риторично попита Дризт.

Бруенор само сви рамене — както винаги очакваше (и тайно жадуваше) и двете.

— Кралю — поклони се Дагна, без изобщо да поглежда към елфа, а каменното му изражение, с нищо не загатваше кое от предположенията на Дризт е вярно.

— Митрил? — с надежда попита Бруенор.

Директният въпрос като че ли изненада Дагна и той замълча за миг.

— Да. Тунелът зад заключената врата ни отведе до цял нов комплекс с богати залежи от руда. Скоро всички ще повярват, че наистина можеш да подушиш жилите със скъпоценни метали, както говори мълвата, кралю — той се поклони още по-ниско.

— Знаех си — прошепна Бруенор на Дризт. — Ходих там веднъж, още преди да ми бе набола брада. Още си спомням как тогава убих един ет...

— Ала имам и лоши новини — продължи Дагна, а лицето му си остана все така безизразно.

Бруенор замълча, за да даде възможност на генерала да му разкаже какво бе видял, ала отговор не последва.

— Лоши новини? — повтори той въпросително, когато разбра, че упоритото джудже бе спряло, за да подсили ефекта на онова, което се кани да съобщи и може да си стои така, без да проговори и цял ден, ако Бруенор не го попита какво точно има да му каже.

— Гоблини — мрачно отвърна Дагна.

— Гоблини ли? — изсумтя Бруенор. — Не каза ли, че носиш лоши новини?

— Доста многочислено племе — продължи Дагна. — Сигурно има стотици от тях.

Бруенор хвърли поглед на Дризт и по искриците, които видя да проблясват в лавандуловите очи, разбра, че новината бе притеснила приятеля му толкова малко, колкото и него самия.

— Стотици гоблини, елфе — лукаво рече той. — Какво ще кажеш?

Дризт не отвърна нищо, но усмивката, която играеше по устните му и пламъчетата в очите, му бяха достатъчно красноречиви. След прочистването на Митрил Хол за приятелите бяха настанали мирни времена, в които не се случваше нищо интересно — единственият звън на метал, който се носеше из Залите, идваше от лопатите и кирките на миньорите и от ковашките чукове на майсторите, а и пътят до Града на сребърната луна рядко криеше никакви по-сериозни опасности, които да подложат на изпитание уменията на опитния Дризт. Новината, донесена от генерал Дагна, бе от особен интерес за елфа — като всеки скиталец, той си бе поставил за цел да помага на добрите раси, а кльощавите, зловонни гоблини бяха най-омразните му същества.

Бруенор даде знак на Дризт и Дагна да го последват и макар всички други маси в просторната трапезария да бяха свободни, се насочи право към Риджис.

— Вечерята свърши! — отсече джуджето и с един замах събори на земята струпаните пред полуръста съдове.

— Иди и доведи Уолфгар! — изръмжа Бруенор право в лицето на слияния Риджис. — Ще броя до петдесет. Ако дотогава не си се върнал, ще ти намаля порциите наполовина.

Полуръстът изхвърча през вратата преди Бруенор да успее да довърши.

По знак на краля си, Дагна извади парче въглен и скоро върху масата се появи набързо начертана карта на местността, където бяха видели гоблиновия знак, както и на мястото, където според разузнавачите се намираше бърлогата им. Особено важни, заради гладкия си под и правите стени, бяха тунелите, в които някога бяха работили джуджета.

— Прекрасни са, когат' искаш да изненадаш някой глупав гоблин — смигна Бруенор на елфа.

— Ти си знаел, че там има гоблини — укорително каза Дризт, виждайки, че приятелят му е по-развълнуван (и не особено изненадан) от новината за възможната поява на врагове, отколкото от вестта за новите богатства.

— Предположих, че може и да се навърта някой и друг — призна Бруенор. — Веднъж ги видях, ама после дойде драконът, та баща ми и

войниците така и не успяха да прогонят тая паплач. Ама туй беше преди доста време, елфе — добави джуджето и поглади дългата си рижа брада, за да наблегне на думите си, — та откъде можех да съм сигурен, че още са си там?

— В опасност ли сме? — долетя плътен баритонов глас зад тях и двуметровият варварин се наведе над масата, за да разгледа картата, нарисувана от Дагна.

— Само гоблини — отвърна Бруенор.

— Ще се бием! — провикна се Уолфгар и размахна Щитозъб, могъщия боен чук, който Бруенор бе изковал за него преди няколко години.

— Ще се позабавляваме — поправи го джуджето и смигна на Дризт, а в очите му играеха весели пламъчета.

— Както виждам, и двамата май горите от желание да убивате — намеси се Кати-Бри, която също бе влязла в стаята с Риджис.

— И още как! — възкликна Бруенор.

— Значи откривате група гоблини, които си стоят в своята собствена дупка и никому не пречат и веднага започвате да кроите планове как да ги унищожите? — продължи младата жена, без да обръща внимание на саркастичния тон на баща си.

— Жени! — провикна се Уолфгар.

Веселата усмивка на Дризт се стопи начаса и той с изумление изгледа грамадния варварин, чието лице внезапно бе придобило неприятно надменен вид.

— За ваш късмет — спокойно отвърна Кати-Бри, без нито за миг да отклони вниманието си от далеч по-важния спор с Бруенор. — Откъде знаеш, че гоблините искат да се бият? Или това изобщо не те интересува?

— В онез' тунели има митрил — отсече джуджето, сякаш това слагаше край на всякакви възражения.

— Значи ли това, че той принадлежи на гоблините? — привидно невинно попита Кати-Бри. — По право?

— Няма да е за дълго — вметна Дагна, ала Бруенор не знаеше какво да каже, объркан от не особено приятните въпроси на дъщеря си.

— Интересува ви единствено битката, всички вас — продължи Кати-Бри и сините ѝ очи обходиха малката групичка. — Много повече, отколкото самото съкровище. Копнеете за вълнения. Щяхте да

нападнете гоблините, дори ако в тунелите имаше само никому ненужни камънаци!

— Не и аз — обади се Риджис с тънкия си гласец, ала никой не му обърна внимание.

— Това са гоблини — каза Дризт. — Нима баща ти не загина именно при гоблиново нападение?

— Така е — отвърна Кати-Бри. — И ако някога открия онова племе, можете да бъдете сигурни, че прескъпо ще ми платят за това. Ала нима те имат нещо общо с гоблините, които живеят тук, на повече от хиляда мили далеч от Долината?

— Гоблините са си гоблини! — изсумтя Бруенор.

— Така ли било? — повдигна вежди Кати-Бри и скръсти ръце пред гърдите си. — Сигурно и елфите на мрака са си елфи на мрака?

— Що за приказки са това? — изръмжа Уолфгар, гневно свъсил вежди срещу момичето, което скоро щеше да стане негова жена.

— Ако срещнеш някой елф на мрака из тунелите — продължи Кати-Бри, без да обръща внимание на варварина, дори когато той се изправи пред нея, целият зачервен от яд, — пак ли ще съставиш план заедно с войните си и ще го посечеш на място?

Бруенор хвърли неспокоен поглед към Дризт, ала елфът отново се усмихваше, досетил се какво се опитва да им каже Кати-Бри и какъв капан бе приготвила за упорития си баща.

— И ако наистина го убиеш, и този елф се окаже Дризт До'Урден, тогава къде ще намериш някой друг, който да е достатъчно търпелив да стои до теб и да слуша самонадеяните ти хвалби?

— Поне ще те убия чисто — прошепна Бруенор на Дризт, но от самоувереното му държание не бе останала и следа.

Елфът избухна в продължителен смях.

— Ще водим преговори — проговори той, когато най-сетне успя да си поеме дъх. — Нека се вслушаме в добре казаните думи на мъдрата ни млада приятелка и дадем на гоблините възможност да ни обяснят какво искат.

И като хвърли замислен поглед на Кати-Бри, добави, защото знаеше какво да очаква от тях:

— Преди да ги убием.

— Чисто! — вметна Бруенор.

— Какво ли пък разбира тя от това! — промърмори Уолфгар и напрежението, което се бе разсеяло за малко, отново се промъкна в стаята.

Дризт ядосано погледна към варварина, а очите му, както никога досега, проблеснаха заплашително. Лицето на Кати-Бри, която не пропусна да забележи странното държане на приятелите си, потъмня от огорчение и тя излезе от стаята, следвана от Риджис.

— Ще преговаряме с някакви си гоблини? — повтори генерал Дагна, без да може да повярва на ушите си.

— Хич не ми се слушат възражения! — прекъсна го Бруенор и като постави ръце върху масата, отново се зае да изучава картата.

Трябваша му няколко секунди, за да усети, че Дризт и Уолфгар все още не са сложили край на безмълвния си двубой. Съвсем ясно видя смущението, което прозираше в очите на елфа, ала в погледа на Уолфгар нямаше нищо друго, освен гняв, нищо, което да покаже, че случилото се между двамата приятели, ще бъде забравено толкова лесно.

* * *

Дризт се бе облегнал на каменната стена пред стаята на Кати-Бри. Беше дошъл, за да поговори с младата жена и да разбере какво я притеснява, че така упорито настоява за преговори с гоблините. Винаги досега, във всички приключения, които приятелите бяха преживели заедно, Кати-Бри им бе помагала да погледнат на изпитанията по различен, необикновен начин. Този път, обаче, усещаше Дризт, имаше и нещо друго, нещо, което изобщо не засягаше гоблините, но именно то бе придало такава жар на иначе спокойния глас на момичето.

Сега, докато се облягаше на стената пред стаята и, елфът като че ли започваше да разбира.

— Никъде няма да ходиш! — тъкмо казваше Уолфгар на доста висок глас. — Там ще има битка, въпреки всичките ти усилия да я предотвратиш. Та това са гоблини! Те никога няма да преговарят с джуджета!

— Ако се стигне до битка, значи ще имате нужда от мен — отвърна Кати-Бри.

— Никъде няма да ходиш!

Дризт поклати глава при звука на категоричния, самонадеян тон на варварина — никога досега не бе чувал приятеля си да говори така. Всъщност не, поправи се той, припомняйки си дните, когато за първи път срещна Уолфгар — тогава недодяланият младеж бе упорит и горд и говореше почти толкова глупаво, колкото и сега.

Когато варваринът се прибра в стаята си, завари там Дризт, небрежно облегнат на стената, сложил ръце на кръста си и отметнал качулката на тъмнозеления си плащ.

— Бруенор ли ме вика? — попита младежът, чудейки се какво бе довело елфа в стаята му.

Дризт внимателно затвори вратата.

— Не съм тук заради Бруенор — спокойно отвърна той.

Уолфгар неразбиращо сви рамене.

— Ами... добре дошъл тогава — поздрави го той, ала думите му прозвучаха някак принудено. — Твърде често напускаш Залите. Бруенор би искал да те вижда...

— Тук съм заради Кати-Бри — прекъсна го Дризт.

Яносините очи на варварина се присвиха начаса и той се изпъна, здраво стиснал устни.

— Знам, че сте се срещнали — каза той. — На пътя, преди да пристигнеш.

По лицето на Дризт пробяга сянка на недоумение от враждебния тон на младежа. Какво значение имаше за Уолфгар неговата среща с Кати-Бри, зачуди се елфът. Какво, в името на Деветте пъкъла, ставаше с приятеля му?

— Риджис ми каза — обясни Уолфгар, погрешно изтълкувал объркването на елфа, и лицето му придоби надменен вид, сякаш си мислеше, че тази информация му бе дала някакво преимущество над Дризт.

Елфът поклати глава и отметна гъстата си бяла коса назад.

— Не съм тук заради някаква среща на пътя, още по-малко пък заради нещо, което Кати-Бри ми е казала.

После, без да сваля ръце от дръжките на двата магически ятагана, той прекоси стаята, докато между двамата остана само леглото

на варварина.

— Нищо от онова, което Кати-Бри има да ми каже — добави Дризт спокойно, — не ти влиза в работата.

Уолфгар не трепна, ала елфът прекрасно виждаше, че младежът едва се сдържа да не прескочи леглото и да се нахвърли отгоре му. Дризт, който винаги си бе мислил, че го познава добре, не можеше да повярва на очите си.

— Как смееш! — процеди младежът през зъби. — Тя ми е...

— Как смея ли? — повтори Дризт. — Говориш за Кати-Бри сякаш е твоя собственост! Чух как й каза — не, как й заповяда! — да си остане у дома, когато тръгнем срещу гоблините.

— Минаваш всякакви граници! — заплашително каза Уолфгар.

— А ти се надуваш като пиян орк — отвърна Дризт и си помисли колко точно бе сравнението му.

Уолфгар рязко си пое дъх, опитвайки да се успокои, после направи крачка към стената, на която висеше великолепият му боен чук.

— Някога ми беше учител — спокойно каза той.

— И винаги твой приятел — отговори елфът.

Уолфгар го изгледа ядосано.

— Говориш така, сякаш си ми баща, а аз съм малко дете. Внимавай, Дризт До'Урден, вече не си ми учител!

Дризт замалко не падна от изумление, особено когато варваринът, без да сваля заплашителния си поглед от него, откачи Щитозъб от стената.

— Е, какво? — попита Дризт. — Сега ти ли си учителят?

Уолфгар бавно кимна, ала преди да успее да мигне, Дризт вече стискаше магическите си ятагани в ръце, а по острието на Сиянието (оръжието, което бе получил от Малкор Харпъл) играеха меки синкави отблясъци.

— Помниш ли първата ни среща? — попита го Дризт и хитро заобиколи леглото, така че да застане по-близо до него — с дългите си ръце и грамадния боен чук, варваринът щеше да получи значително преимущество, ако елфът останеше по-далеч. — Помниш ли дните, които прекарахме в Грамадата на Келвин, уроците, дългите нощи, когато заедно гледахме тундрата и лагерните огньове на твоя народ?

Уолфгар бавно се обърна с лице към опасния елф, а кокалчетата на пръстите му бяха побелели — така силно стискаше бойния чук.

— Ами вербезите? — попита Дризт и при спомена за онзи ден върху устните му заигра усмивка. — Съвсем сами, двамата с теб се изправихме срещу цяла бърлога великани и ги разгромихме!

— Ами драконът, Смразяващия? — продължаваше елфът и протегна напред другия си ятаган, онзи, който бе намерил в леговището на победения червей.

— Помня — тихо отвърна Уолфгар и при звука на спокойния му глас Дризт се наклони да прибере ятаганите си — като че ли най-сетне бе успял да укроти младия си приятел.

— Ала всичко това е минало! — внезапно изрева варваринът и се хвърли напред с изненадваща за ръста си пъргавина.

Дризт светкавично приклепна и огромният юмрук се стовари върху рамото, вместо върху главата му, където всъщност се целеше Уолфгар. Бърз като светкавица, елфът се претърколи до другия край на стаята и скочи на крака, без нито за миг да изпуска магическите ятагани.

— Време е за още един урок — каза той, а в очите му пламтеше онзи огън, който Уолфгар бе виждал десетки пъти.

Без да обръща никакво внимание на заплахата в думите на някогашния си учител, варваринът отново се нахвърли върху него, свирепо размахал Щитозъб. След няколко лъжливи движения, могъщият чук се спусна към главата на елфа със сила, която бе достатъчна, за да строши черепа му.

— Нима толкова отдавна не ни се е налагало да вадим оръжията си? — попита Дризт, който все още смяташе всичко това за игра, някакъв чудноват начин, който младият варварин бе избрал, за да докаже мъжеството си.

Двата магически ятагана се кръстосаха над главата на елфа и препречиха пътя на връхлитащия Щитозъб. Краката на Дризт замалко не се огънаха от силата на страховития удар.

Уолфгар замахна отново.

— Винаги мислиш само за нападението — скара му се Дризт и одраска лицето на младежа с тъпата страна на ятаганите си.

Варваринът направи крачка назад. Все още, без да мига, той вдигна ръка и избърса тънката струйка кръв, която се стичаше по

бузата му.

— Извинявай — каза Дризт, когато видя кръвта, — не исках да те поре...

Преди да успее да довърши, Уолфгар се хвърли напред, бясно размахал Щитозъб и с името на Темпос, своя бог на битките, на уста.

Дризт отскочи встрани, а могъщият боен чук откърти солидно парче от каменната стена до него, после направи крачка напред и здраво стисна елмазената му дръжка.

Едната ръка на Уолфгар освободи оръжието, сграбчи Дризт за дрехата и го повдигна от земята като перце. Железните мускули почервенияха от притока на кръв, когато якият варварин изпъна ръка право напред и притисна елфа до стената.

Дризт бе смаян от невероятната сила на огромния мъж. Имаше чувството, че тялото му ще пробие камъка и ще рухне в съседната стая... поне се надяваше, че от другата страна наистина има стая! Замахна с крак и Уолфгар се отдръпна, мислейки, че елфът се цели в лицето му. Вместо това, Дризт настъпи лакътя на изпънатата му ръка и, използвайки крака си за опора, стисна китката му и с всички сили я изви назад, докато най-сетне успя да разхлаби желязната хватка и да се освободи. Докато се приземяваше, успя да нанесе силен удар с дръжката на ятагана си право в носа на Уолфгар, което го принуди да пусне Щитозъб.

Варваринът нададе нечовешки рев и вдигна бойния си чук, ала преди да успее да направи каквото и да било, Дризт вече бе стъпил на пода. Облегнал гръб на стената, той се оттласна с всички сили и се претърколи право между широко разкрачените крака на Уолфгар. Един добре премерен ритник уцели младежа в слабините, следващият срещна сгъвката на коленете му.

Краката на Уолфгар се огънаха, едното му коляно се блъсна в каменната стена.

Без да губи и миг, Дризт се изправи, сграбчи загубилия равновесие варварин за косата и с всички сили го дръпна. Огромният мъж се сгромоляса като повалено дърво.

Уолфгар простена и се опита да стане, ала дръжките на двата магически ятагани се стовариха върху челюстта му.

Младежът се изсмя и бавно се изправи. Дризт направи крачка назад.

— Вече не си ми учител! — повтори Уолфгар, ала кръвта, която капеше от наранената му уста, никак не засилваше убедителността на думите му.

— Какво има? — попита Дризт настоятелно. — Говори!

Вместо отговор, варваринът запрати Щитозъб срещу него.

Дризт приклепна светкавично, избягвайки на косъм смъртоносния удар. Могъщият боен чук се стовари върху стената с такъв тътен, че Дризт неволно потръпна, а в камъка зейна голяма дупка.

Когато разяреният варварин за пореден път се нахвърли отгоре му, той вече бе успял да се изправи и сега се промуши под ръката на връхлитащия Уолфгар и с всички сили го изрита отзад. Младежът изрева и светкавично се обърна, но преди да успее да направи каквото и да било, тъпата страна на двата магически ятагана отново се стовари върху лицето му. Струйката кръв, която се стече по лицето му този път, съвсем не бе така тънка.

Упорит, като че ли не бе човек, а истинско джудже, Уолфгар замахна отново.

— Яростта те заслепява — спокойно отбеляза Дризт и с лекота избягна удара; не можеше да повярва, че Уолфгар, така добре обучен в изкуството да се бие, е загубил самообладание.

Варваринът изръмжа и се нахвърли върху елфа, ала миг по-късно побърза да отскочи назад, здраво стиснал окървавената си ръка — бърз като светкавица, Дризт бе пресрещнал удара със Сиянието... с острата страна на Сиянието.

— Знам, че Щитозъб ще се върне в десницата ти — каза Дризт и по лицето на Уолфгар пробяга изненада, сякаш бе забравил за магията, заключена в собственото му оръжие. — Не ти ли се иска, когато това стане, все още да имаш пръсти, с които да го хванеш?

Като по даден знак, Щитозъб се озова в ръката на варварина.

Ала Дризт, уморен от всичко това и най-вече от нелепото поведение на приятеля си, вече бе прибрал двата ятагана в ножниците им и сега стоеше на по-малко от метър от варварина, протегнал ръце встрани и напълно беззащитен.

Лавандуловите му очи бяха потъмнели, пламъкът в тях бе помръкнал докато траеше битката, навярно, когато елфът разбра, че това не е просто игра.

Уолфгар стоеше пред него, затворил очи и на Дризт му се стори, че варваринът се бори със себе си.

Най-сетне младежът отвори очи, усмихна се и отпусна бойния си чук.

— Приятелю — проговори той и протегна ръка към рамото на Дризт — Учителю! Радвам се, че се завърна при нас!

Внезапно пръстите му се свиха и юмрукът му полетя към лицето на елфа.

Дризт се завъртя, сграбчи ръката на варварина и го дръпна с всички сили. Уолфгар полетя с главата напред, ала докато падаше, успя да протегне другата си ръка и да повлече елфа след себе си. Двамата се строполиха на пода заедно и избухнаха във весел смях.

За първи път след срещата в трапезарията, Дризт изпита чувството, че старият му боен другар отново е до него.

Тръгна си малко след това, без да спомене повече Кати-Бри. Нямаше да го стори, преди да разбере какво точно се бе случило между него и Уолфгар. Едно нещо, обаче, му бе напълно ясно — объркването, което младежът изпитваше по отношение на Кати-Бри. Уолфгар бе израснал в племе, където властваха мъже, където жените вземаха думата, само когато им разрешаха да говорят и вършеха онова, което техните повелители, мъжете, им заповядаха. Сега, когато бе на път да се ожени за Кати-Бри, на Уолфгар като че ли му бе трудно да се отърси от уроците, получени в детството.

Тази мисъл сериозно разтревожи Дризт. Май току-що бе научил причината за тъгата на Кати-Бри.

Разбираше и странното поведение на Уолфгар. Ако упоритият варварин се опиташе да угаси огъня, който гореше в младата жена, той щеше да ѝ отнеме всичко, което го бе привлякло към нея, всичко, което обичаше (всичко, което и Дризт обичаше) у нея.

Скиталецът бързо прогони тази мисъл. Вече десет години срещаше погледа на умните ѝ сини очи, десет години гледаше как младото момиче прави каквото си поиска с упорития си баща.

Нито Уолфгар, нито Дризт, нито дори самите богове можеха да угасят пламъка, който гореше в очите на Кати-Бри.

ГЛАВА 3

ПРЕГОВОРИ

Повел със себе си четиримата си приятели и двеста войници, осмият крал на Митрил Хол бе облечен по-скоро като за война, отколкото като за мирни преговори. На главата си Бруенор бе нахлупил очукан, еднорог шлем (вторият рог се бе отчупил преди много години), а митрилната ризница, която опасваше набитото му тяло, хвърляше сребристи отблясъци на светлината на факлите. Върху щита му имаше голяма чаша пенещо се пиво (герба на рода Боен чук), направена от чисто злато, а брадвата с многобройните резки, с които джуджето бележеше всеки победен враг (доста от тях — гоблини), висеше на кръста му, така че да може да я извади веднага щом му потрябва.

Зад него, наметнат с вълча кожа, чиято глава лежеше върху широките му гърди, идваше Уолфгар и здраво стискаше Щитозъб. Кати-Бри също бе тук. Преметнала Таулмарил през рамо, тя крачеше до варварина, ала двамата почти не говореха и напрежението между тях бе очевидно!

Дризт вървеше от дясната страна на краля заедно с Риджис, който трябваше да подтичва, за да не изостава и вярната Гуенивар, която се втурваше напред към черните сенки, спотаени в ъглите на тунела, всеки път, когато ниският, неравен коридор се поразширеше мъничко. Много от джуджетата, които идваха зад петимата другари, носеха факли, чийто трепкащ пламък хвърляше причудливи отблясъци по стените и държеше приятелите нащрек... не че имаше опасност да бъдат изненадани, докато Дризт и Гуенивар бяха там — надали имаше по-добър водач от черната пантера на елфа.

Всъщност, надали имаше същество из тунелите, което да се осмели да ги нападне. Всички бяха облечени като за битка, с тежки шлемове, блестящи доспехи и страховити оръжия. Всяко джудже имаше чук или брадва, подходящи за далечен бой, както и нож или кама, с които да се бие, ако някой от враговете дойде прекалено близо.

В средата на групата четири джуджета крепяха на раменете си тежка греда, други бяха нарамили големи каменни блокове, в средата

на които бяха пробити дупки. Яки въжета, дълги, назъбени прътове, дебели вериги и листове гъвкав метал завършваха съставните части, на онова, което Бруенор в отговор на озадачените лица на четиримата си приятели бе нарекъл „играчка за гоблини“. На Дризт не му бе никак трудно да си представи какви забавления може да им предложи подобно съоръжение.

След известно време стигнаха до широк коридор, над чийто вход висяха два огромни черепа, толкова големи, че Риджис спокойно би могъл да се побере в тях.

— Етинг — обясни Бруенор — именно той бе убил чудовището преди повече от двеста години, когато бе още голобрадо момче.

Когато свиха зад следващия ъгъл, Бруенор и останалите видяха, че там вече ги очакват генерал Дагна и основната част от войните, които щяха да участват в предстоящата битка — триста калени в бой джуджета.

— Всичко е готово — каза Дагна. — Гоблините се намират в една голяма галерия, на около триста метра под нас.

— Вие ще пазите фланговете, нали? — попита Бруенор.

— Да — отвърна генералът, — ама и гоблините се канят да сторят същото. Четиристотин от тез' гнусни твари са се сврели там долу. Изпратих Кобъл и още триста войни в тила им, та да им отрежат пътя за бягство.

Бруенор кимна доволно. Най-лошото, което можеха да очакват, бе никой от двамата противници да няма числено превъзходство, а Бруенор знаеше, че по сила и умения, всяко едно от неговите джуджета се равняваше на поне петима ох гоблиновата сган.

— Аз продължавам напред, заедно със стотина войни — обясни той на Дагна. — Още сто ще тръгнат надясно, заедно с „играчката“. Ти върви наляво и гледай да не ме разочароваш, ако имам нужда от теб!

Веселият смях на Дагна красноречиво говореше колко уверен е в силите на своите джуджета. Внезапно, обаче, генералът се сети за нещо и притеснено се обърна към Бруенор:

— Не трябва ли някой друг да води преговорите вместо теб, кралю? Хич им нямам вяра на онез' гоблини!

— А, те със сигурност са намислили нещичко — отвърна Бруенор — или аз съм брадат гном. Ама таз' паплач не е виждала

джуджета вече векове наред, освен ако съвсем не съм се объркал, и няма как да не са позабравили на какво сме способни!

Двамата си стиснаха ръцете и Дагна пое по пътя си, а тропотът от ботушите на неговите войни още дълго се носеше из коридорите като далечния тътен на задаваща се буря.

— Джуджетата никога не са се отличавали с уменията си да се промъкват незабелязано — шеговито отбеляза Дризт.

Риджис дълго време гледа след отдалечаващите се войни на генерал Дагна, после обърна поглед към другата група джуджета, онези, които носеха тежката греда, каменните блокове и останалите съоръжения.

— Ако не ти стиска... — обади се Бруенор, вземайки интереса на полуръста за страх.

— Ако не ми стискаше, нямаше да съм тук, нали така? — троснато, даже грубо, го прекъсна Риджис.

Необичайната острота в гласа на полуръста изненада приятелите му и те учудено го изгледаха, ала той, съвсем в свой стил, повдигна корем над колана си, изпъчи рамене и извърна очи.

Другарите му весело се разсмяха, но Дризт продължи да се взира изпитателно в него. Риджис наистина беше „тук“, ала защо бе дошъл, това елфът изобщо не можеше да разбере. Да се твърди, че Риджис не обича особено битките бе също толкова слабо казано, както да се твърди, че не обича да пропуска ядене.

Няколко минути по-късно стоте войници, които бяха останали със своя крал, прекрачиха прага на избраната за срещата зала и се озоваха върху нещо като каменен пиедестал, около който се бяха разположили гоблините. Дризт не пропусна да забележи, че, за разлика от останалата част от залата, върху каменния блок нямаше сталагмитени образувания. От ниския таван висяха десетки сталактити, ала незнайно защо водата, която неспирно капеше от тях, не бе образувала обичайните каменни натрупвания.

Дризт и Гуенивар направиха няколко крачки встрани и излязоха от кръга светлина, хвърлян от трепкащия пламък на факлите, от които привикналият към подземния мрак елф нямаше нужда. Следван от вярната си пантера, той потъна в гъстите сенки, тъмнеещи под група тежки сталактити.

Същото стори и Риджис, който побърза да тръгне след приятеля си.

— Ще речеш, че се отказват, още преди да сме започнали — прошепна Бруенор на Уолфгар и Кати-Бри. — Мислех си, че дори гоблините не може да са толкоз тъпи!

После внезапно млъкна и се наведе, за да огледа по-добре краищата на масивния каменен блок. Едно по-внимателно вглеждане в ръбовете разкриваше, че камъкът бе обработван — от разумни същества с инструменти — така, че да пасне на тази част на галерията. Тъмните му очи се присвиха и той погледна към сенките, в които беше изчезнал Дризт.

— Туй местенце никак не е лошо за преговори! — каза на висок глас.

Твърде висок, помисли си Дризт, досетил се веднага какво е намислил приятелят му.

— Подготвили са се — отбеляза внезапно появилият се Риджис.

Дризт замалко не подскочи от изненада, смаян, че полуръстът бе дошъл толкова близо до него, без да го усети. Какъв ли магически предмет носи този път, за да направи стъпките си така безшумни, запита се елфът. Време за чудене обаче нямаше и той побърза да проследи погледа на Риджис — изпод най-близкия ръб на каменния блок се показваше тънка сталагмитена колона. Колона, която явно бе пречупена, така че да пасне под камъка... и то съвсем наскоро.

— Един добър удар и ще рухне — каза Риджис.

— Стой тук — Дризт очевидно бе напълно съгласен с преценката на хитрия полуръст — гоблините като че наистина се бяха подготвили за битката.

Без да губи и минута, той се показва в осветената част на каменния блок, даде знак на Бруенор, че ще проучи нещата и отново потъна в мрака заедно с Гуенивар.

По това време всички джуджета вече бяха влезли в залата, ала по заповед на предпазливия Бруенор стояха в края на каменния блок, близо до изхода.

Самият той, заедно с Уолфгар и Кати-Бри, излезе няколко крачки напред, така че събраните долу гоблини да могат да го видят. Като съдеше по многобройните червени очи, които проблясваха в мрака и се

взираха в него, в неосветената част на галерията трябва да имаше поне сто, ако не и двеста от смрадливите твари.

— Тук сме, за да преговаряме — проговори джуджето, използвайки гърления език на гоблините, — както се бяхме споразумели.

— Да преговаряме? — долетя отговор и то, за изненада на Бруенор и останалите, на Общия език. — Какво могат предложи джуджета на Гар-як и негови хиляди?

— Хиляди? — повтори Уолфгар.

— Гоблините не могат да броят даже и на пръсти — напомни му Кати-Бри.

— Внимавайте! — прошепна Бруенор. — Даже отгук подушвам, че тез' долу искат да се бият.

Уолфгар хвърли високомерен поглед на Кати-Бри, ала хлапашката му самонадеяност отиде нахалост, защото момичето изобщо не му обърна внимание.

* * *

Дризт се промъкваше в сенките, внимателно заобикаляйки издадените скали. Най-сетне стигна ръба на каменния блок и леко скочи на пода. Точно както предполагаха с Риджис, подобното на пиедестал образуване не бе естествено — внимателно обработено от ръцете на разумни същества, то бе наместено пред входа на галерията и подпряно със специално скъсени за целта сталагмитени колонии. Гоблините, както можеше да се очаква, възнамеряваха да срутят подпорите, така че каменният блок да рухне на земята, повличайки със себе си всички джуджета. За тази цел бяха докарали грамадни железни клинове, които стояха наредени между сталагмитените стълбове — няколко добре премерени удара с чук и целият изкуствено създаден пиедестал щеше да се сгромоляса на пода.

Само че онзи, който се бе скрил между колоните, готов да задейства каменния капан, не беше гоблин. Там, плътно, прилепен до земята, лежеше още един етинг — огромно, двуглаво чудовище, което дори и легнало бе по-високо от Дризт, а застанало на два крака сигурно надвишаваше четири метра. В голите си ръце (всяка от които бе по-

дебела от тялото на елфа) стискаше по една грамадна, покрита с шипове тояга, двете му глави се гледаха с интерес и очевидно разговаряха помежду си.

Дризт не бе сигурен дали гоблините възнамеряват да водят честни преговори и да срутят каменния блок, само ако видят, че джуджетата се канят да ги нападнат, ала появата на опасния великан не му оставяше избор. Използвайки най-близката колона за прикритие, той се претърколи така, че да се озове встрани от етинга и изчезна в тегнеция под каменния блок мрак.

Миг по-късно елфът видя чифт кръгли, зелени очи да се взират в него от другата страна на легналото чудовище и разбра, че Гуенивар също бе заела позиция.

* * *

Сред редиците на гоблините пламна факла и три от еднометровите, жълтокожи създания бавно излязоха напред.

— Е, добре — изръмжа Бруенор, който вече започваше да се уморява от тази среща. — Кой от вас, псета, е Гар-як?

— Гар-як там — отвърна един от гоблините, поглеждайки през рамо към другарите си — с останали войни.

— Сигурен знак, че ще си имаме неприятности — прошепна Кати-Бри и незабелязано свали Таулмарил от рамото си. — Когато водачът им си стои на сигурно някъде назад, значи гоблините се канят да се бият.

— Вървете да кажете да Гар-як, че не искаме да ви убиваме — твърдо рече Бруенор. Името ми е Бруенор Бойният чук...

— Бойният чук? — повтори единият гоблин и се изплю — очевидно името му беше познато. — Ти крал на джуджета?

Без да помръдва устни, Бруенор прошепна на приятелите си:

— Пригответе се!

Ръката на Кати-Бри се протегна към колчана, висящ на кръста ѝ. Бруенор кимна.

— Крал! — изкрещя гоблинът и възбудено посочи Бруенор на своите другари.

Джуджетата разбраха сигнала за атака много по-бързо от глупавите гоблини и скоро цялата галерия закънтя от техния боен вик.

* * *

Докато безмозъчният етинг още се чудеше какво става, Дризт вече се бе нахвърлил отгоре му. Чудовището вдигна тежките си тояги, ала в същия миг изпищя от болка и изненада, усетил как тристакилограмовата пантера се вкопчва в китката на едната му ръка, докато в подмишницата на другата се забива жестокото острие на дълъг ятаган.

Двете огромни глави се обърнаха като една, всяка в различна посока, и се възряха в нападателите си.

Преди етингът да успее да разбере какво става, другият ятаган на Дризт се заби в изпъкналото му око. Великанът се опита да се извърти така, че да се добере до елфа, ала пъргавият Дризт се промуши под ръката му и, бърз като мълния, замахна към уязвимите му глави със страшна сила.

От другата страна, Гуенивар впи зъби в плътта на чудовището, здраво опряла лапи в камъните.

* * *

— Дризт го е хванал натясно! — досети се Бруенор, когато усети, че подът под краката му се размърда.

С пропадането на простия им капан, гоблините загубиха всякакво превъзходство, което той би могъл да им даде. Въпреки това глупавите същества нададоха пронизителни виковете и се втурнаха в атака. Въздухът почерня от грубите им копия, ала малко от тях успяваха да достигнат целта си.

Отговорът на джуджетата бе далеч по-ефективен. Началото постави Кати-Бри. Магическата стрела, която се откъсна от тетивата на Таулмарил, разкъса мрака като сребърна светкавица и се вряза в гъстите редици на гоблините, пробивайки голяма дупка в тялото на едно от чудовищата. Същото сполетя и гоблина зад него, преди

стрелата най-сетне да спре смъртоносния си полет, дълбоко забита в гърдите на следващото чудовище. И тримата гоблини рухнаха мъртви.

От гърдите на стоте джуджешки войни се откъсна мощен рев и те се хвърлиха напред, запращайки тежки чукове и брадви към прииждащите гоблинови пълчища.

Още една сребърна стрела проряза мрака, после още една — само три изстрела, а убитите от Кати-Бри чудовища вече наброяваха осем. Сега бе неин ред да хвърли изпълнен с превъзходство поглед на Уолфгар, който засрамено се обърна на другата страна.

Подът под краката им се люлееше все по-силно, до ушите на Бруенор достигнаха агонизиращите викове на ранения етинг.

— Скачайте! — разнесе се гласът на краля над шума на битката.

Свирепите му войни не чакаха да ги подканят. Гоблините вече се намираха съвсем близо до каменния блок, когато отгоре им, като живи снаряди, полетяха джуджета, раздавайки юмруци и ритници във всички посоки, още преди краката им да бяха докоснали земята.

* * *

Една от сталагмитените колони се счупи надве, когато етингът се блъсна в нея, докато се мъчеше да достигне Дризт с тоягата си. Каменният блок полетя надолу, приковавайки глупавото чудовище към земята.

Далеч по-дребният Дризт, предвидливо приклеknал, така че да не бъде притиснат от рухналата скала, не можеше да повярва колко зле е измислен планът на гоблините.

— Как изобщо си мислеше да се измъкнеш оттук? — попита той, макар да знаеше, че етингът няма да го разбере.

Елфът поклати глава почти съжалително, после отново вдигна магическите си ятагани. Докато той посичаше едната глава, Гуенивар се нахвърли върху другата, забивайки дълбоко острите си нокти.

Няколко секунди по-късно, скиталецът и вярната му пантера изскочиха изпод свличащия се каменен блок. Работата им там беше свършена. Знаейки, че невероятните му способности могат да бъдат по-полезни другаде, Дризт нарочно избегна огнището на битката и предпазливо тръгна покрай стената на галерията.

Повече от десет коридора водеха до тази зала и почти от всеки прииждаха нови и нови гоблини. По-опасни обаче бяха неочакваните съюзници на гоблиновата армия — за своя изненада, Дризт забеляза още неколцина етинги да се крият зад сталагмитите, в очакване на подходящ момент да се включат в битката.

* * *

Кати-Бри, която все още стоеше върху каменния блок и изпращаше стрела след стрела към редиците на гоблините, първа забеляза Дризт. Елфът се изкачваше по едно сталагмитено възвишение, като в същото време се опитваше да привлече вниманието на младото момиче и Уолфгар.

Някакъв гоблин се отдели от биещите се пълчища и се хвърли към Кати-Бри, ала Уолфгар застана пред нея и му нанесе такъв страхотен удар с бойния си чук, че чудовището се преметна през глава и прелетя няколко метра, преди да се сгромоляса на земята. Без да губи и миг, младежът се обърна назад, за да се предпази от нападението на друг гоблин, който се прокрадваше откъм гърба му, насочил напред острието на копието си.

Чудовището тъкмо замахваше, когато главата му се пръсна на хиляди парченца, пронизана право в средата от сребърната стрела на Таулмарил.

— Дризт има нужда от нас — обясни Кати-Бри и тръгна към левия ръб на наклонения каменен блок.

Уолфгар побърза да я последва, събаряйки по пътя си всички гоблини, които се опитваха да се изкатерят по килнатия блок.

Щом видя, че двамата му приятели се отдалечиха достатъчно от сърцето на битката, Дризт даде знак на Кати-Бри да остане на мястото си, после кимна на Уолфгар внимателно да излезе напред.

— Зад сталагмитите има няколко великана — обясни скритият зад Кати-Бри и Уолфгар Риджис.

Дризт скочи зад скалното образувание, но само няколко мига по-късно се показва отново, примамвайки след себе си огромен етинг. Във всяка от ръцете си чудовището стискаше по една тежка тояга, готово да размаже дръзкия елф.

Тялото на великана потръпна, когато в гърдите му се заби сребропера стрела и прогори черна дупка в мръсната животинска кожа, с която бе облечено.

Следващата стрела го накара да залитне и преди етингът да успее да си възвърне равновесието, Уолфгар, с името на Темпос на уста, запрати бойния си чук по него и го събори на земята.

В мига, в който иззад сталагмитеното възвишение се показва, още един етинг, Гуенивар скочи върху него, заслепявайки и двете му глави с жестоките си нокти, докато Дризт успее да се приближи достатъчно, за да го прониже смъртоносно.

Следващото чудовище излезе от другата страна на възвишението, ала Кати-Бри вече бе готова да го посрещне. Сребърните стрели се посипаха като дъжд върху него, забиваха се в огромното му тяло, омаломощиха го и най-накрая то рухна мъртво.

Магическият чук се завърна в ръката на варварина и той се хвърли напред. Междувременно Дризт се бе справил с втория етинг и сега двамата приятели заедно се изправиха срещу поредното връхлитащо чудовище.

— Както едно време — отбеляза елфът и, без да чака отговор, се претърколи пред Уолфгар.

Внезапно и двамата примигнаха, заслепени от ярка светлина — една от сребърните стрели на Кати-Бри изсвистя между тях и се заби в корема на най-близкото чудовище.

— Направи го нарочно, нали разбра? — рече Дризт и отново се претърколи напред, без да чака отговор.

Уолфгар бързо се досети какво е намислил приятелят му и вдигна бойния си чук. Етингът се дръпна, за да избегне връхлитащия елф и Щитозъб се стовари право в лицето му. Другата му глава, макар и замаяна и объркана, остана жива. Трябваше й само секунда, за да се съвземе и да си възвърне контрола над цялото тяло.

Ала дори и една секунда бе твърде много за противник като Дризт До'Урден. Пъргавият елф светкавично се изправи, ловко избегна тежката тояга на чудовището и миг по-късно от гърлото на етинга рухна кръв.

Великанът пусна двете тояги и се вкопчи в смъртоносната рана.

Във въздуха изсвистя стрела и го повали на земята.

Останалите два етинга, скрити зад сталагмитеното възвишение, решиха, че са видели предостатъчно от битката и побързаха да се шмугнат в един от страничните тунели.

Точно в онзи, по който пристигаха войните на генерал Дагна.

Тежко ранено, едно от чудовищата се върна залитащо в галерията. При всяка несигурна крачка, която правеше, върху приведения му гръб се стоварваха десетина чука, хвърлени от джуджетата в тунела. Преди Дризт, Уолфгар и дори Кати-Бри със своя Таулмарил да успеят да сторят каквото и да било, джуджетата нахлуха в галерията и се нахвърлиха отгоре му, повалиха го на земята и го посякоха на парчета, напълно заслепени от жаждата си за битка.

Дризт погледна Уолфгар и сви рамене.

— Не се бой, приятелю — усмихна се варваринът. — Останаха още много врагове!

С името на Темпос на уста, той се обърна и се хвърли към кипящата в другия край на стаята битка, опитвайки се да открие еднорогия шлем на Бруенор сред морето от вкопчени в смъртна схватка гоблини и джуджета.

Дризт обаче не го последва. Пред масовите битки той предпочиташе единичните схватки, затова сега двамата с Гуенивар отново тръгнаха покрай стената и много скоро напуснаха голямата зала.

Едва когато бе изминал известно разстояние и чу предупредителното изръмжаване на вярната пантера, елфът разбра, че Риджис го е последвал.

* * *

Много скоро боят се превърна в пълен разгром за гоблините — преценката на Бруенор за храбростта на джуджетата се бе оказала напълно вярна. Грубите мечове и жалките тояги на гоблините изобщо не можеха да се мерят със закалените оръжия на техните врагове, а бойните им умения бледнееха пред тези на добре обучените джуджета, които дори в разгара на най-ожесточената битка съумяваха да не развалят строя си и да не губят самообладание, колкото и трудно да бе това наред с целия хаос и виковете на агония.

Все повече и повече гоблини напускаха бойното поле и се опитваха да избягат..., само за да налетят право на Дагна и неговите войни, които с нетърпение очакваха да получат своя дял от битката.

При цялата бъркотия Кати-Бри трябваше много да внимава накъде насочва магическия си лък, още повече, че съвсем не бе сигурна дали мършавите тела на гоблините ще успеят да спрат смъртоносния полет на сребърните му стрели. Като че ли най-сигурно бе да се цели в онези чудовища, които бягаха от битката, ала още не бяха достигнали бойците на генерал Дагна.

При всичките й приказки за преговори и след всички обвинения, които бе отправила към Бруенор и останалите, младата жена не можеше да отрече вълнението, което плъзваше из тялото й, притока на адреналин всеки път, когато вдигнеше Таулмарил.

Очите на Уолфгар също искряха от възбуда. Отгледан от войнствените обитатели на тундрата, той още съвсем млад бе вкусил жаждата за битки, съвсем млад бе познал онази ярост, която бе успял да обуздае и смекчи едва, когато Бруенор и Дризт му отвориха очите за многобройните скърби, които причиняваха вечните войни, водени от неговия народ, и го научиха да вижда враговете си не като безлична маса, а като одушевени същества.

Сега обаче, нямаше защо да изпитва вина, не и когато се биеше срещу създания на злото и мрака, каквито бяха гоблините. С песен, възхваляваща Темпос, на уста, Уолфгар обърна гръб на мъртвите етинги и се хвърли в бой. Вкопчените тела на свои и врагове не му позволяваха да хвърли чука си, ала младежът не се разтревожи особено. Миг по-късно, група гоблини се откъсна от редиците на биещите се противници и побягна право към него.

Първите трима забелязаха варварина, едва когато страховитият страничен удар на Щитозъб ги повали на земята и уби двама от тях. Останалите гоблини се поколебаха за миг, после отново се втурнаха напред, както водите на могъща река врхлитат върху внезапно изпречилата се на пътя им скала.

Само с един мощен удар на магическия си чук Уолфгар пръсна главата на най-близкото чудовище, после светкавично отклони меча на друг от гоблините и като заби лакът в лицето на трети от противниците си, строши челюстта му и го запрати на земята.

Внезапно усети леко убождане и рязко се отдръпна, миг преди острието на един гоблинов меч да успее да потъне в плътта му. Свободната му ръка се протегна назад, сграбчи нападателя за главата и повдигна гърчещото се създание във въздуха. То все още стискаше оръжието си, поставяйки Уолфгар в неблагоприятна позиция. Сега единствено железните мускули можеха да му помогнат и варваринът с всичка сила разтърси тялото на гоблина така, че да му попречи да вдигне меча си за нов удар.

После рязко се обърна, отблъсквайки непрестанно прииждащите гоблини. При вида на издигания се Щитозъб, един от тях се опита да избяга, вдигнал длан над главата си в жалък опит да се предпази от връхлитащия боен чук. Страховитото оръжие прекърши костеливата ръка и се стовари върху главата му с такава сила, че макар да рухна по гръб, лицето му гледаше към земята.

Глупавият упорит гоблин, когото Уолфгар все още държеше във въздуха, отчаяно се опитваше да прониже ръката му. Младежът рязко го свали на пода, без нито за миг да разхлабва хватката си и продължи да стиска, докато не чу пукота на строшена кост, когато вратът му не издържа и се пречупи. Гоблините все така прииждаха и Уолфгар с всички сили запрати мъртвото тяло на техния другар към редиците им.

— Темпос! — изрева той и като стисна Щитозъб с две ръце, се втурна право в средата на връхлитащата група чудовища.

Митралният чук не спираше нито за миг яростния си танц. Всеки гоблин, който не успееше да се изплъзне от смъртоносния му досег, неминуемо рухваше мъртъв или безвъзвратно губеше някоя част от тялото си.

Уолфгар рязко се завъртя и се нахвърли върху групата гоблини, които, сигурен бе, се прокрадваха откъм гърба му. И наистина, чудовищата тъкмо се канеха да го нападнат, когато видяха могъщия войн да се обръща към тях с разкривено от ярост лице. Тогава и малкото им храброст ги напусна и те панически побягнаха. Щитозъб полетя след тях, а Уолфгар отново се обърна към останалите.

Дори това, че бе невъоръжен, не намали ужаса, който свирепият великан им вдъхваше, и те се разбягаха във всички посоки.

Уолфгар сграбчи един от тях за лакътя, обърна го към себе и стисна лицето му в огромния си пестник, превивайки мършавото му

тяло надве. В този миг Щитозъб се завърна в десницата му и яростта му изригна.

* * *

Широко разкراчен, Бруенор трябваше да дърпа с всички сили, за да измъкне брадвата си от гърдите на поредната си жертва. Когато най-сетне успя да освободи оръжието, от зейналата рана рукна гъста струя кръв и го обля от глава до пети. Не че това имаше някакво значение за джуджето — гоблините бяха създания на злото и като ги убиваше, той всъщност правеше услуга на всички добри раси в Царствата.

По устните му играеше свирепа усмивка, а очите му се стрелкаха във всички посоки, докато търсеше следващата си жертва. Не му трябваше дълго време, за да я открие. Гоблинът замахна пръв, ала тежката му тояга се строши като треска в митралния шлем на джуджето. Глупавото същество изумено се взря в безполезното вече оръжие и бавно вдигна поглед... тъкмо навреме, за да види как брадвата на Бруенор се забива право между очите му.

Преди да успее да се наслади на победата си, джуджето стреснато подскочи, когато съвсем близо покрай лицето му прелетя сребристо сияние. Бързо се досети, че това може да е дело само на Кати-Бри, а миг по-късно видя и жертвата — един гоблин издъхваше недалеч от него, прикован към каменния под от сребропера стрела.

— Ама какъв лък! — промърмори то и обърна поглед към дъщеря си.

Точно в този момент един гоблин се опитваше да се изкатери върху каменния блок и Бруенор се хвърли след него.

— Хич не си го и помисляй! — изкрещя той, щом се озова на върха на каменния пиедестал и тъкмо се канеше да посече дръзкото създание, когато ново сребристо сияние го накара да отскочи назад.

Гоблинът се закова на място и сведе очи към гърдите си, сякаш очакваше да види стрелата, която го бе пробола. Вместо нея обаче, там зееше голяма дупка.

Той протегна ръка към нея, в жалък опит да спре рукналата кръв. Миг по-късно вече беше мъртъв.

Бруенор сложи ръце на хълбоците си и впери гневен поглед в дъщеря си.

— Не може така! — сопна се той. — Разваляш ми цялото удоволствие, ето какво правиш!

Кати-Бри тъкмо се канеше отново да опъне тетивата на Таулмарил, но щом чу думите на баща си, побърза да отпусне магическия лък.

На Бруенор не му се наложи да се чуди дълго какво ли означава странното държание на момичето — миг по-късно върху главата му се стовари тежка гоблинова тояга.

— Този го оставих за теб! — сви рамене Кати-Бри, без да обръща внимание на ядовития блясък в тъмните очи на джуджето.

Ала Бруенор вече не я слушаше. Златният щит полетя над главата му, за да отбие следващата, лесно предвидима атака на гоблина, докато той самият светкавично се обърна, здраво стиснал върнатата си секира. Чудовището се опита да глътне корема си и панически отскочи назад.

— Съвсем не е достатъчно — обърна се Бруенор към него, използвайки собствения му език.

Думите му се потвърдиха миг по-късно, когато вътрешностите на гоблина се разпиляха по земята.

Ужасеното чудовище се взря в тях, без да може да повярва на очите си.

— Не биваше да ме удрияш в гръб — бе единственото извинение, което гоблинът получи от Бруенор Бойния чук, преди вторият удар на джуджешката секира да свали главата от раменете му.

След като прочистиха каменния блок от врагове, Бруенор и Кати-Бри отново можеха да насочат вниманието си към битката, която кипеше под тях. Младата жена вдигна магическия си лък, ала после отново го отпусна — нямаше смисъл да стреля повече. Почти всички гоблини бягаха, но войните на генерал Дагна бяха заели позиции из цялата зала и гнусните създания нямаше къде да отидат.

Бруенор скочи долу и се зае да организира преследването на оцелелите гоблини. Като голяма, хищна паст, джуджешката войска обгради враговете си и се склучи около тях.

ГЛАВА 4

ДЖУДЖЕШКА ИГРАЧКА

Дризт крачеше по тихия коридор, а шумът на битката бързо заглъхваше зад гърба му. Елфът бе спокоен, макар меките ѝ котешки лапи да стъпваха съвсем беззвучно, той знаеше, че вярната Гуенивар не е далече. Много повече го тревожеше Риджис, който все така упорито го следваше по петите. За щастие, полуръстът също се движеше напълно безшумно и понеже гледаше да се държи в сенките, все още не му бе в тежест.

Какво обаче щеше да прави неопитният в битките полуръст, ако внезапно се натъкне на гоблини, питаше се Дризт и единствено нуждата от абсолютна тишина го възпираше да не разпита Риджис още там.

Внезапно Гуенивар, която вървеше напред, спря и погледна към господаря си, после, по-тъмна от черния мрак, се шмугна в отворената врата на някаква стая, откъдето долитаха груби гоблинови гласове.

Дризт се обърна към Риджис, от когото се виждаха само две червени точки — чувствителните му към инфрачервените лъчи очи. Полуръстовете също виждаха на тъмно, макар и не така добре, както елфите на мрака или гоблините. Дризт даде знак на Риджис да го изчака в коридора и безшумно последва Гуенивар.

В центъра на неголямата стая пет-шест гоблина се бяха скупчили един до друг, опрели гърбове в няколко от многобройните сталагмитени възвишения, които стърчаха из цялото помещение като грозни, изпочупени зъби.

Вдясно от себе си Дризт усети едва доловимо движение и разбра, че Гуенивар вече е там и търпеливо очаква той да направи първата крачка.

Какъв превъзходен боен другар бе тя, за кой ли път си помисли Дризт. Вярната пантера винаги изчакваше той да избере тактиката и след това сама намираще най-добрия начин да му бъде полезна.

Елфът внимателно се прокрадна до най-близката сталагмитена колона, пропълзя по корем до следващата и се претърколи до третата.

Всеки потайно изминат сантиметър го доближаваше още малко до жертвите му, които, както се оказа, бяха общо девет и очевидно обсъждаха какво да правят оттук нататък.

Не се бяха сетили да поставят стражи и ето че сега нямаше кой да ги предупреди за надвисналата опасност.

Един от гоблините се претърколи, така че да се облегне по-удобно на близкия сталагмит. По-малко от два метра го деляха от другарите му, ала никой не видя как в мрака проблесна ятаган, разпори корема и продължи нагоре към дробовете му.

Гоблините вече бяха осем.

Дризт безшумно избута трупа встрани и зае неговото място.

Миг по-късно, един от другите гоблини го повика, вземайки го за своя мъртъв другар. Елфът изръмжа в отговор. Една ръка се протегна, за да го потупа по рамото и Дризт не можа да скрие усмивката си.

Гоблинът го потупа отново, после още веднъж, но по-бавно, след това внимателно започна да опипва дебелия му плащ, очевидно усетил разликата в ръста.

Леко озадачено, чудовището надникна зад сталагмитената колона.

Гоблините вече бяха седем. Дризт скочи сред малката групичка, а магическите ятагани сияеха в ръцете му. Преди чудовищата да успеят дори да се изправят на крака, още двама от другарите им рухнаха мъртви.

Останалите петима гоблини изпищяха и се разбягаха във всички посоки. Обзети от ужас, те се блъскаха в сталагмитените колони или се спъваха един в друг и падаха на земята.

Едно от чудовищата се затича право към Дризт, разтворило широко ръце, сякаш в знак на приятелство, а от устата му се лееше поток от неразбираеми думи. Внезапно злото същество като че ли разбра, че този елф на мрака не е негов съюзник, защото панически заотстъпва назад. Магическите ятагани изсвистяха във въздуха и изрисуваха голямо, кървавочервено Х върху гърдите на окаяната твар.

Гуенивар изскочи от мрака зад Дризт и се хвърли към другия край на стаята, където един гоблин панически се опитваше да избяга. Един-единствен мах на грамадната ѝ лапа и враговете им вече бяха само трима.

Най-сетне двама от гоблините успяха да се съвземат достатъчно, за да се обърнат срещу нападателя. Един от тях вдигна тежката си тояга, ала Дризт я пресрещна отдалеч и отклони удара.

Ятаганът му — същият, с който бе отбил тоягата на гоблина — полетя наляво, после надясно, после отново наляво, и пак надясно, и пак наляво, и още веднъж надясно. По тялото на зашеметеното чудовище зейнаха шест смъртоносни рани и то рухна на пода, преди да успее да разбере какво се бе случило.

През цялото време другият ятаган на елфа с лекота отбиваше отчаяните атаки на втория гоблин.

Щом Дризт довърши другаря му и насочи цялото си внимание към него, гнусното създание разбра, че е обречено. Без дори да се прицели, то запрати късия си меч срещу елфа и се хвърли зад най-близката колона.

Внезапната поява на последния оцелял гоблин, който точно в този момент мина зад същия сталагмит, изненада Дризт и даде възможност на другаря му да избяга. Окаяната твар очевидно имаше късмет, ядно си помисли елфът. Никак не му се искаше някой от гоблините да се изплъзне, ала тези двамата — дали нарочно, или по щастлива случайност — бягаха в различни посоки. Миг по-късно, иззад сталагмитената колона се разнесе глух тътен и гоблинът, който бе хвърлил меча си срещу Дризт, рухна на земята със строшен череп.

Стиснал малкия си боздуган, Риджис се показва иззад колоната и сви рамене.

Напълно слиян, Дризт отвърна на погледа му, после се обърна и се втурна след последния оцелял гоблин, който с трескава бързина се провираше между сталагмитите в отчаян опит да достигне изхода в другия край на стаята.

Много по-бърз и по-пъргав от него, елфът скоро започна да го настига. Недалеч от себе си Дризт видя Гуенивар — с дълги, грациозни скокове пантерата все повече се приближаваше до бягащия гоблин, а от устата ѝ още капеше топлата кръв на предишната ѝ жертва. Вече нищо не можеше да спаси окаяното чудовище.

Най-сетне гоблинът се добра до изхода, ала там внезапно се закова на място. Дризт и Гуенивар побързаха да отскочат встрани и успяха да се скрият зад няколко сталагмитени колони, само миг преди около гоблина да избухнат безброй гръмки, пъстроцветни експлозии.

Писъците на чудовището огласиха цялата стая, когато взривовете започнаха да подхвърлят тялото му във всички посоки, а във въздуха полетяха късове от дрехите и от плътта му.

Експлозиите продължиха да подмятат гоблина, дълго след като у него не остана и искрица живот. Най-сетне всичко утихна и мъртвото тяло тупна на пода, а от многобройните му рани се заиздигаха тънки струйки дим.

Дризт и Гуенивар продължиха да се спотайват зад сталагмитите, чудейки се какво ли ново чудовище пристига.

Внезапно стаята засия, огряна от магическа светлина.

Дризт присви очи и още по-силно стисна двата си ятагана.

— Всички ли са мъртви? — разнесе се познат джуджешки глас и Дризт отвори очи тъкмо навреме, за да види как в стаята влиза Кобъл, пъхнал едната си ръка в кесията, която висеше на кръста му, докато с другата здраво стискаше голям щит.

— Таз' магийка си я биваше, свещенослужителю! — одобрително каза един от войниците, които придружаваха жреца, и Кобъл, който тъкмо оглеждаше обезобразеното тяло на гоблина, нямаше как да не се съгласи с него.

В този момент Дризт се показва иззад колоната.

Изненаданият жрец светкавично хвърли шепа дребни, подобни на речни камъчета, предмети срещу елфа. Гуенивар изръмжа, Дризт се наведе и камъчетата избухнаха, когато се удариха в стената, където елфът бе стоял само допреди миг.

— Дризт! — извика Кобъл, внезапно осъзнал грешката си, и се втурна към елфа, който с интерес изучаваше обгорената стена зад гърба си. — Добре ли си, скъпи Дризт?

— Таз' магийка си я биваше, свещенослужителю! — отвърна Дризт, имитирайки грубоват джуджешки глас, а широката му усмивка изразяваше искрено одобрение.

Кобъл го потупа по гърба така, че замалко не го събори на земята.

— И аз си я харесвам, право да ти кажа — отвърна той и показва на Дризт кесията си, която бе пълна догоре с дребните, взривоопасни камъчета. — Искаш ли да си вземеш няколко?

— Аз искам — неочаквано се обади Риджис и се показва иззад един сталагмит, който се намиреше съвсем близо до изхода, към който

бе побягнал гоблинът преди малко.

Лавандуловите очи на Дризт се отвориха широко от смайване при тази неочаквана проява на храброст от страна на полуръста.

* * *

Още един отряд гоблини, повече от сто на брой, се бяха разположили в коридорите вдясно от галерията, с намерението да нападнат джуджетата по фланга. Когато обаче видяха клопката с каменния блок да се проваля, а войните на Бруенор да се хвърлят в атака, водени от смъртоносен дъжд от сребърни стрели, когато етингите претърпяха жестоко поражение, а бойците на краля получиха подкрепление, дори глупавите гоблини имаха достатъчно ум в главите си, за да се обърнат и да побегнат с всички сили.

— Джуджета! — изкрещя едно от чудовищата и онези, които идваха след него, бързо подеха вика му.

Постепенно ужасът в гласовете им отстъпи място на кръвожадна възбуда — глупавите създания решиха, че са се натъкнали на неголяма група джуджета, най-вероятно съгледвачи.

Накъдето и да бяха тръгнали, те очевидно нямаха никакво намерение да спрат и да се бият, така че преследването продължи с пълна сила.

След няколко завоя бягащите джуджета и следващите ги по петите гоблини навлязоха в широк, добре осветен тунел, прокопан от миньорите на Митрал Хол преди няколкостотин години.

За първи път от онова отдавна отминало време, там отново имаше войни, които безмълвно се спотайваха и чакаха.

Яки ръце търпеливо нанизваха диск след диск върху тежката греда, докато най-сетне конструкцията заприлича на голямо, цилиндрично колело. Висока колкото джудже, тя бе широка почти колкото коридора и тежеше повече от тон. Дървото бе обвито с тънки метални листове, от които стърчаха множество остри ръбове; на няколко добре подбрани места бяха поставени неголеми чепове; от двете страни на гредата излизаха дръжки, чиито краища бяха отзад, така че джуджетата, които управляват съоръжението, да могат да се уловят здраво, като в същото време останат скрити.

Последният щрих добавяше платнено покривало, върху което бяха изрисувани група връхлитащи джуджешки войни — неговата цел бе да поддържа заблудата у гоблините до момента, в който отстъплението щеше да бъде невъзможно.

— Идват — докладва един от съгледвачите, изпратени напред, за да следят за пристигането на гоблините. — Ще свият зад ъгъла само след няколко минути.

— „Примамката“ готова ли е? — попита джуджето, което отговаряше за отряда, обслужващ „играчката“.

Съгледвачът кимна и джуджетата, които щяха да бутат съоръжението, здраво стиснаха двете дръжки. Други четирима войни — „примамката“ — излязоха отпред и се приготвиха да се впуснат в лудешки бяг. Останалите се наредиха зад „играчката“.

— Нишите са на трийсет метра пред нас — напомни командирът на четиримата бойци от „примамката“. — Гледайте да не ги пропуснете, че тръгне ли веднъж, „играчката“ няма спиране!

От другия край на тунела долетяха престорено уплашените викове на бягащите джуджета, скоро се разнесоха и възторжените крясъци на гоблините.

Командирът на групата поклати глава — толкова бе лесно да се подмамят гоблините. Накарай ги да вярват, че имат надмощие и ще те последват и вдън земя.

Четиримата войни пред „играчката“ се затичаха, машината заскърца и тръгна, тласкана от две джуджета. Останалите войни също поеха напред, а глухият тътен на търкалящото се колело заглушаваше стъпките им.

В тунела отново се разнесоха викове, ала този път сред тях ясно отекна едно тържествуващо „Сега!“

Четирите джуджета от „примамката“ изреваха победоносно и се хвърлиха напред, а ужасяващото съоръжение ги следваше по петите. Гласовете на войните се издигнаха над грохота на колелото и подеха песен:

*По тесни тунели,
в Подземния мрак,
ний, песни запели,*

гоним гоблини пак.

Като тътен на страховита лавина отекнаха громолящите стъпки на джуджетата и се смесиха с дивашките викове на гоблините. Четиримата войни пред „играчката“ дадоха знак на другарите си, които подмамваха гоблините, преструвайки се на уплашен и беззащитен съгледвачески отряд, после се спряха край нишите и започнаха да сипят обиди срещу чудовищата.

По устните на джуджешкия командир заигра мрачна усмивка — вече бе сигурен, че играчката ще отмине спасителните ниши само миг преди гоблиновите пълчища да успеят да се доберат до тях.

Точно както беше планирал. Място за отстъпление нямаше, ала гоблините, сигурни, че са се натъкнали на обикновена джуджешка експедиция, дори и не помислиха да бягат, а се хвърлиха в атака с подновена ярост.

Джуджетата, които ги бяха подмамили дотук, достигнаха четиримата от „примамката“ и побързаха да се скрият в тесните ниши. „Играчката“ изтрополи покрай тях и се насочи право към гоблините. Заблудени от изрисуваното платнено покривало, чудовищата забавиха крачка и върху грозните им лица се изписа глуповато недоумение.

Много скоро уплаха смени недоумението, а бойните викове отстъпиха място на ужасени крясъци. Гоблинът, който се намираше най-близо до „играчката“, храбро замахна с меч си, ала успя единствено да разкъса покривалото и да разкрие странното съоръжение в целия му страховит блясък, миг преди да бъде премазан до смърт.

Храбрите джуджета наричаха изобретението си „изстисквачката“ и локвичката гоблинова течност — единственото, което остана от окаяната твар — напълно оправдаваше това име.

— Да запеем, войни! — викна командирът и гръмките гласове на джуджетата се издигнаха над агонизиращите писъци на гоблините.

*Дали е буца или камък,
или пък гоблинска глава;
дали е локва или бара,
или на гоблина кръвта,*

*играчката не пита и не чака,
че още гоблини спотайват се в мрака!*

Жестокото съоръжение подскачаше и громолеше и на джуджетата, които го бутаха, понякога им бе доста трудно да си проправят път през купчините смазани гоблинови тела. Ала дори да се случеше някой да се препъне, наоколо винаги имаше поне дузина от неговите другари, готови да заемат мястото му, та „играчката“ да може да продължи кървавия си път.

Бойците, които крачеха зад страховитото колело, започнаха да разтеглят редиците си, мнозина от тях спираха, за да довършат онези от премазаните гоблини, които все още шаваха. Повечето, обаче, се придържаха близо до „играчката“ и всеки път, когато мине по край някой страничен тунел, част от тях свиваха в него и посичаха всеки гоблин, успял по някакъв начин да се спаси от премазване.

— Тесен завой! — провикна се командирът.

Покритите със стомана каменни колела заскърцаха пронизително, разхвърчаха се искри. Именно тук, според плановете на джуджетата, търкалящата се ужасия трябваше да спре своя бяг.

Тя обаче не го стори, а някак си успя да се провре между тесните стени и продължи по следващия коридор, в края на който неколцина гоблини отчаяно дращеха неумолимия камък, в обречен опит да намерят изход.

— Пускайте! — извика командирът и джуджетата побързаха да изпълнят заповедта.

Увлечени от инерцията на лудия си бяг, те изпопадаха едно върху друго и продължиха да се търкалят още няколко метра, преди да успеят да спрат.

Страховитият трясък, който се разнесе, когато „изстисквачката“ се блъсна в стената, разтърси самите недра на скалата и за ликуващите джуджета не бе никак трудно да се досетят какво бе станало с гоблините, имали злощастieto да попаднат между ужасяващото съоръжение и яката скала.

— Чудесна работа! — възхитено отбеляза командирът, когато обърна поглед назад, към осеяния с десетки гоблинови трупове под.

Всъщност битката още не бе свършила, ала сега джуджетата имаха огромно числено превъзходство над своите противници, след като „играчката“ бе погубила повече от половината гоблини.

— Чудесна работа! — доволно повтори командирът и наистина, от гледната точка на едно джудже, това си бе самата истина.

* * *

В това време в галерията, окървавените Бруенор и Дагна победоносно се прегръщаха или, както го наричаха те, „си поделяха кръвта на своите врагове“. Неколцина джуджешки войни бяха паднали в боя, имаше и доста ранени, и все пак нито Бруенор, нито Дагна се бяха надявали, че разгромът на гоблините ще бъде толкова пълен.

— Какво ще кажеш сега, момиче? — обърна се Бруенор към Кати-Бри, когато видя дъщеря си да се приближава към него, небрежно праметнала магическия си лък през рамо.

— Направихме онова, което трябваше — отвърна Кати-Бри. — Както очаквахме, гоблините не бяха нищо друго, освен шайка безчестни подлеци. Ала аз все още вярвам, че постъпихме правилно като се опитахме първо да преговаряме с тях.

Дагна пренебрежително се изплю на пода, ала Бруенор, помъдрият от двамата, кимна в знак на съгласие с думите на дъщеря си.

— Темпос! — долетя до ушите им победоносният вик на Уолфгар, а скоро видяха и самия него — вдигнал Щитозъб високо над главата си, той се приближаваше към тях с широки крачки.

— А и все още смятам, че всичко това ви доставя прекалено голямо удоволствие — добави Кати-Бри на Бруенор.

После, понеже явно не гореше от желание да разговаря с Уолфгар, побърза да се махне оттам — в битката бяха ранени доста джуджета и някой трябваше да се погрижи за тях.

— Ха! — изсумтя Бруенор зад гърба й. — Все едно пък на теб не ти хареса отново да чуеш песента на Таулмарил и сребърните му стрели!

Кати-Бри отметна една червеникавокафява къдрица от лицето си и продължи, без да се обръща. Не искаше Бруенор да види развеселената й усмивка.

Половин час по-късно в галерията пристигнаха бойците от отряда, отговарящ за „играчката“, и докладваха, че на десния фланг не е останал и един жив гоблин. След още няколко минути в залата се появи и Дризт, заедно с Риджис и Гуенивар, и съобщи на Бруенор, че Кобъл, заедно със своите войни, довършва прочистването на тунелите по левия фланг и тила.

— Успя ли да намериш неколцина и за себе си? — попита Бруенор. — Тъй де, след като довърши онез' етинги, разбира се.

Дризт кимна.

— Успях — отвърна той. — Както и Гуенивар..., а и Риджис.

Двамата приятели хвърлиха изпълнен с любопитство поглед към полуръста, който си стоеше преспокойно и все още стискаше окървавения си боздуган. Усетил, че го гледат, Риджис побърза да скрие малкото оръжие зад гърба си, сякаш неизречените въпроси, които се четяха в очите им, го притесняваха.

— Изобщо не очаквах, че ще дойдеш с нас, Къркорещ корем — каза Бруенор. — Мислех, че ще си останеш горе и ще се тъпчеш както винаги, докато ние се бием.

Риджис сви рамене:

— Реших, че най-сигурното място на света е там, където е Дризт — обясни той и джуджето не можеше да не се съгласи с него.

— След няколко седмици започваме да копаям — обърна се Бруенор към елфа. — Е, след като миньорите дойдат тук и решат, че е безопасно, разбира се.

Само че Дризт вече не го слушаше. Много повече го интересуваха Уолфгар и Кати-Бри, които в този момент се движеха между ранените и очевидно всячески се стараеха да се избегнат.

— Зарад' момчето е — обясни Бруенор, когато видя накъде гледа приятелят му.

— Смята, че мястото на една жена не е в разгара на лютите битки, които мъжете водят — отвърна Дризт.

— Ха! — изсумтя джуджето. — Че тя е един от най-добрите бойци, дето сме имали някога! Че то само днес, наравно с нас в боя участваха и шейсет джуджешки жени. Две от тях даже ги убиха!

Лицето на Дризт се изопна от учудване, но той не каза нищо, само поклати глава и се нагани да отиде при Кати-Бри, ала преди да направи и две крачки, спря и отново поклати глава.

— Истина ти казвам, елфе — повтори Бруенор. — Шейсет джуджешки жени.

— Приятелю — отвърна Дризт. — Така и не се научих да ги различавам.

* * *

Два часа по-късно, войните на Кобъл се присъединиха към другарите си в галерията и докладваха, че и останалите коридори са прочистени. Разгромът (поне доколкото Бруенор и Дагна можеха да преценят) беше пълен — нито един гоблин не бе успял да се спаси.

Никое от джуджетата не забеляза стройните, черни силуети, които се носеха между сталактитите и с огромен интерес наблюдаваха бойните умения на брадатите войни. Никой не забеляза съгледвачите на Джарлакъл.

Гоблините вече не представляваха заплаха за него, ала неприятностите за Бруенор Бойния чук едва сега започваха.

ГЛАВА 5

О, МАЛОВЕРЦИ!

Дайнин следеше всяко движение на Виерна, всяка малка подробност от ритуала, който сестра му изпълняваше в чест на Кралицата-паяк. Намираха се в малкото светилище на един от по-незначителните домове в Мензоберанзан, което Джарлакъл бе успял да осигури за нуждите на Виерна. Дайнин бе верен на мрачната богиня Лолт и на драго сърце се бе съгласил да придружи сестра си до мястото ѝ за молитва. В действителност обаче, елфът смяташе всичко това за куха фасада, а сестра си — за нелепа карикатура на предишната Виерна.

— Не трябва да таиш подобни съмнения — подхвърли жрицата през рамо, без дори да прекъсне онова, което върши, за да погледне брат си.

Отвратената въздишка на Дайнин я накара рязко да се обърне и запали унищожителен пламък в близко разположените ѝ очи.

— Какъв е смисълът на всичко това? — продължи Дайнин, захвърляйки настрани страха си от гнева на Виерна.

Дори всичко това за Лолт и нейната благословия да бе чиста измислица (както Дайнин все още упорито вярваше), Виерна бе по-едра и по-силна от него, а освен това можеше да прибегне и до магическите си умения на жрица. Да, Дайнин се боеше от сестра си, ала още повече се страхуваше да не би нелепите ѝ фанатични идеи да донесат гибел за всички, които я заобикаляха, затова стисна зъби и събра всичката си смелост, решен този път да не отстъпва.

Вместо отговор, Виерна пхна ръка в гънките на робата си и извади оттам странен бич. В черната, елмазена дръжка нямаше нищо необичайно, ала вместо езици, направени от обикновен ремък, там се извиваха и съскаха пет живи змии. Очите на Дайнин, който прекрасно знаеше какво означава това оръжие, се разшириха от изумление.

— Само една първожрица на Лолт има право да го използва — напомни му Виерна и нежно погали отровните влечуги.

— Само че ние изпаднахме в немилост... — опита се да възрази Дайнин, ала оръжието в ръцете на сестра му говореше друго.

Виерна го изгледа и избухна в зъл смях, докато се навеждаше да целуне една от змиите.

— Тогава защо ни е Дризт? — попита Дайнин. — Вече си си възвърнала милостта на Лолт. Защо искаш да рискуваш всичко, като се впуснеш по следите на нашия брат — изменник?

— Нали точно така си възвърнах милостта ѝ! — изкрещя Виерна и направи крачка към него.

Дайнин побърза да отстъпи назад. Прекрасно си спомняше времето, когато родът До'Урден все още съществуваше и Бриса — най-възрастната и зла от сестрите му — го измъчваше с един от тези ужасяващи змиеглави камшици.

Гневът на Виерна стихна също така внезапно, както бе избухнал и тя обърна поглед към тъмния олтар, върху който имаше безброй паяци — както изкусно изваяни от камък, така и живи.

— Домът ни бе погубен от слабостта на матрона Малис — обясни Виерна. — Тя се провали в най-важната от всички задачи, които Лолт някога ѝ бе възлагала.

— Да убие Дризт — досети се Дайнин.

— Да — простичко отвърна Виерна и отмести очи от черния олтар, за да погледне брат си. — Да убие подлия изменник Дризт. Обещах сърцето му на Лолт, зарекох се да поправа сторената грешка, така че ние — ти и аз — отново да си възвърнем милостта на нашата богиня.

— И за какво? — жлъчно попита Дайнин и насмешливият му поглед обходи невзрачната стая. — Нашият род вече не съществува. Името До'Урден се е превърнало в табу. Какво ще спечелим, ако отново си възвърнем милостта на Лолт? Радвам се, че отново ще бъдеш истинска първожрица, ала няма да имаш дом, който да оглавиш.

— Ще имам! — рязко отвърна Виерна и в очите ѝ заискри гневен пламък. — Двамата с теб, братко, сме единствените оцелели потомци на благороднически род, загубил името и положението си. Имаме всички основания да се възползваме от Правото на онеправданите.

Дайнин я изгледа смаяно. Формално погледнато, Виерна говореше истината — Правото на онеправданите се полагаше на оцелелите потомци на унищожени родове и им позволяваше да

посочат своите нападатели, така че виновниците да получат справедливо наказание. Ала в изпълнения с интриги и тайни заговори Мензоберанзан, справедливостта бе относително понятие.

— П-п-правото на онеправданите? — заекна Дайнин и облиза пресъхналите си устни — Забрави ли кой сложи край на рода До'Урден?

— Така отмъщението ще бъде още по-сладко — измърка упоритата му сестра.

— Баенре! — изкрещя Дайнин. — Домът Баенре, Първият дом на Мензоберанзан! Не можеш да издигнеш глас срещу Баенре. Няма род, независимо дали сам или в съюз с някой друг, който да се опита да им се противопостави. Та матрона Баенре стои начело на Академията! Откъде ще вземеш войска? Ами Бреган Д'аерте? Нали същата тази група наемници, която ни прие в редиците си, преди това участваше в погрома над нашия дом?

Дайнин замълча и се замисли над собствените си думи. Дори след толкова години, този парадокс, тази жестока ирония на живота в Мензоберанзан не спираше да го учудва.

— Ти си мъж и не можеш да разбереш прелестта на Лолт — отвърна Виерна. — Нашата богиня се наслаждава на този хаос, именно суровата ирония, която той ражда, ѝ доставя най-голямо удоволствие.

— Градът никога няма да се вдигне на война срещу рода Баенре — отсече Дайнин.

— Изобщо няма да се стигне дотам! — сопна се Виерна и червените ѝ очи отново загоряха с гневен пламък. — Матрона Баенре е стара, братко. Нейното време отдавна отмина. Когато Дризт умре, каквато е волята на Кралицата-паяк, ще бъде допусната на аудиенция в дома Баенре и там ще се позова... ние ще се позовем на Правото си на онеправдани.

— След което ще се превърнем в храна за гоблините-роби на Баенре — сухо рече Дайнин.

— Собствените дъщери на Баенре ще я прогонят, за да може родът им отново да си възвърне милостта на Кралицата — възбудено продължи Виерна, без да обръща внимание на изпълнения със съмнения Дайнин. — И именно заради това ще поставят начело мен.

Абсурдната самонадеяност на сестра му накара Дайнин да занемее.

— Помисли си, братко — продължи тя. — Представи си как стоиш до мен, начело на Първия дом в Мензоберанзан!

— Това ли ти обеща Лолт?

— Чрез Триел — отвърна Виерна. — Най-голямата дъщеря на матрона Баенре, водеща фигура в Академията.

Дайнин започна да се досеща какво става. Ако Триел, която бе много по-могъща от Виерна, бе решила да заеме мястото на своята престаряла майка, тя със сигурност щеше да иска престола на дома Баенре за себе си, или поне щеше да го отстъпи на някоя от останалите си, наистина достойни за такова високо положение, сестри. Дайнин приседна на една пейка, скръсти ръце пред гърдите си и бавно поклати глава, а недоверието, изписано върху лицето му, бе повече от очевидно.

— Няма да търпя някой от моя антураж да таи съмнения — предупреди го Виерна.

— Твоя антураж? — повтори брат ѝ.

— Бреган Д'аерте е просто едно оръжие, инструмент, с който да изпълня волята на своята богиня — без никакво колебание отвърна Виерна.

— Ти си луда! — възкликна Дайнин, преди да успее да се овладее.

За негово облекчение, Виерна остана на мястото си.

— Горчиво ще се каеш за това светотатство, когато предам предателя Дризт на Лолт — закани се сестра му.

— Никога няма да се добереш до брат ни — остро отвърна Дайнин, потръпвайки при болезнено живия спомен за последната си катастрофална среща с Дризт. — И изобщо нямам намерение да дойда с теб на повърхността... не и за да се изправя срещу онзи демон. Той е силен, Виерна, много по-могъщ, отколкото можеш да си представиш!

— Тишина! — заповедта бе напоена с магическа мощ и Дайнин усети как следващите думи засядат на гърлото му.

— По-могъщ? — подигравателно се изсмя Виерна миг по-късно.

— Какво ли разбира от могъщество безсилен мъж като теб!

По устните ѝ заигра зла усмивка, а изражението на лицето ѝ накара Дайнин да се размърда неспокойно на мястото си.

— Ела с мен, невернико — рече Виерна и тръгна към една от страничните врати на светилището.

Дайнин дори не помръдна.

— Ела! — повелително повтори Виерна и той усети как се изправя, как излиза от свещилището на чуждия род, как слиза от неголямата им сталагмитена могила, как напуска Мензоберанзан, покорно следващ всяка стъпка на безумната си сестра.

* * *

Веднага щом двамата До'Урден се скриха от погледа му, Джарлакъл покри магическото огледало с плътна завеса. Съвсем скоро трябваше да си поговори с Дайнин и да го предупреди за последиците, които упоритото му държание можеше да има. Джарлакъл наистина харесваше Дайнин и гибелния път, по който елфът бе поел, никак не му се нравеше.

— Чудесна примамка си й измислила — каза наемникът на жрицата, която стоеше до него, и смигна дяволито с лявото си око, което днес бе решил да остави непокрито.

Вместо отговор, жрицата изръмжа с явно презрение. Макар да не бе особено висока (всъщност дори по-дребна от Джарлакъл), от нея се излъчваше непреклонна сила.

— Скъпа Триел — гальовно измърка наемникът.

— Дръж си езика зад зъбите — сопна се Триел Баенре, — освен ако не искаш да го изтръгна от устата ти и да ти го подаря.

Джарлакъл сви рамене и побърза да насочи разговора към съвместната си работа с жрицата.

— Виерна ти е повярвала.

— Тя е отчаяна — отвърна Триел Баенре.

— Щеше да се впусне в преследване на Дризт, дори ако й бе обещала просто да я приемеш в редиците на своя род — отбеляза наемникът. — Ала да я примамиш като й кажеш, че може да седне на трона на матрона Баенре...

— Колкото по-голяма е наградата, толкова по-настървена ще бъде — спокойно обясни Триел. — За майка ми е много важно Дризт До'Урден да бъде принесен в жертва на Лолт, а пък глупачката Виерна може да мисли каквото си ще.

— Права си — кимна Джарлакъл. — Домът Баенре ще изпрати ли свой отряд?

— Заедно с Бреган Д'аерте ще тръгнат и тридесет наши войни. Ще бъдат само мъже — подигравката в гласа на Триел бе явна, — напълно заменими.

При тези си думи, първата дъщеря на дома Баенре наклони глава встрани и изпитателно погледна хитрия главатар на наемниците.

— Ти и част от най-добрите ти бойци ще придружите Виерна, нали? — попита тя. — За да съгласуваш действията на двата отряда?

— Аз съм част от всичко това — твърдо отвърна Джарлакъл и потри изящните си ръце.

— За мое огромно неудоволствие — изръмжа Триел, после изрече някакво заклинание и изчезна, обвита от облак дим.

— Майка ти ме обича, скъпа Триел — каза Джарлакъл, макар че Триел Баенре вече не можеше да го чуе. — Пък и никога не бих пропуснал такава възможност.

От гледна точка на наемника, преследването на Дризт имаше само хубави страни. Е, може би щеше да изгуби неколцина войници, но те лесно можеха да бъдат заменени. Ако наистина успееш да й принесат Дризт в жертва, Лолт щеше да бъде доволна, матрона Баенре щеше да бъде доволна, а Джарлакъл щеше да се погрижи усилията му да не останат невъзнаградени. В крайна сметка всичко се свеждаше до това, че Дризт До'Урден бе предател и като такъв главата му бе оценена много високо.

Джарлакъл се изсмя с глас, възхитен от прелестта на цялата ситуация. Ако Дризт все пак успееш да им се измъкне, всички щяха да обвинят Виерна, а самият той щеше да продължи напред, недокоснат от провала на плана им.

Имаше и трета възможност, която опитният Джарлакъл, като страничен наблюдател, не бе пропуснал да види. Ако по някакво невероятно стечение на обстоятелствата това станеше, наемникът отново щеше да бъде печеливша страна, благодарение на добрите си отношения с Виерна. Какво ли щеше да се случи, ако тя изпълни своята част от споразумението, питаше се той. Какво ли бе замислила непредсказуемата Лолт за дома Баенре?

Виерна До'Урден вярваше на кухите обещания на Триел и това може и да бе лудост, ала Джарлакъл прекрасно знаеше, че по едно или друго време мнозина от най-силните граждани на Мензоберанзан (в това число и самата матрона Баенре), бяха изглеждали напълно луди.

* * *

Когато по-късно същия ден Виерна прекрачи магическата врата, която водеше към покоите на Джарлакъл, безумното изражение, изписано на лицето ѝ, ясно издаваше огромното нетърпение, с което очакваше предстоящите събития.

От коридора се разнесе странен шум, ала тя не каза нищо, само продължи да се усмихва загадъчно. Потропвайки с пръсти по каменния плот пред себе си, Джарлакъл се облегна назад в удобния си, люлеещ се стол и се зачуди какво ли му е подготвила Виерна този път.

— Ще ни трябва още един войник — каза жрицата.

— Ще го уредя — Джарлакъл като че ли започваше да се досеща какво става. — Но защо? Дайнин няма ли да дойде с нас?

Очите на Виерна припламнаха.

— О, ще дойде — отвърна тя. — Ала ролята на брат ми претърпя известна промяна.

Джарлакъл дори не трепна. Той все така седеше и потропваше с пръсти по писалището.

— Дайнин оспорваше заповедите на Лолт — спокойно обясни Виерна и приседна на ръба на каменното писалище. — Не искаше да вземе участие в така важния за мен поход към повърхността. Похода, който самата Кралица на паяците ни възложи!

Обзета от внезапен гняв, Виерна скочи от писалището и отиде до вратата.

През цялото време, докато траеше тирадата на Виерна, Джарлакъл бе останал напълно неподвижен, само ръката, с която хвърляше магическите си ками, се присви едва забележимо. Виерна крачеше напред-назад, а проклятията, които сипеше върху двамата си братя, Дризт и Дайнин, се смесваха с фанатичните ѝ молитви към Лолт.

Внезапно гневът ѝ стихна и по лицето ѝ заигра зла усмивка.

— Лолт иска да ѝ бъдем предани! — обвинително рече тя.

— Несъмнено — отвърна несмутимият наемник.

— Една жрица има право да въздаде справедливост!

— Несъмнено.

Очите на Виерна отново припламнаха и Джарлаксъл застана нащрек, опасявайки се да не би непредсказуемата жрица да се нахвърли върху него поради някаква своя, неизвестна нему, причина. Вместо това Виерна отиде до вратата и повика брат си.

Джарлаксъл видя неясния силует от другата страна на вратата, видя как подобната на вода материя се развълнува, когато Дайнин пристъпи напред.

В стаята се показва огромен паешки крак, после още един, и още един. Миг по-късно ги последва и обезобразеното туловище — голото, подпухнало тяло на Дайнин, превърнато от кръста надолу в тяло на огромен, черен паяк. Някога красивото му лице сега бе подуто и безизразно като на мъртвец, в мътните очи нямаше никакъв блясък.

Джарлаксъл рязко си пое дъх и прокара ръка по голата си глава, която внезапно заблестя от ситни капчици пот.

Уродливото създание влезе в стаята и покорно застана зад Виерна.

— Планът ни трябва да успее на всяка цена — обясни жрицата, като не спираше да се усмихва на очевидното смущение на наемника. — Лолт няма да търпи разногласия между нас.

Ако Джарлаксъл все още хранеше някакви съмнения относно подкрепата, която Виерна твърдеше, че получава от Кралицата на паяците, то сега те бяха напълно разпръснати.

Виерна бе наложила на непокорния Дайнин най-страшното наказание, което съществуваше в света на Мрачните елфи, наказание, което бе по силите единствено на първожрица, радваща се на пълната подкрепа на Лолт. Тя бе заменила изящното елфическо тяло на брат си с отблъскващото туловище на огромен паяк, прекършила бе независимия му дух и на негово място бе оставила единствено невъобразима злост и абсолютно покорство.

Виерна беше превърнала Дайнин в драйдер.

ВЪЗПРИЯТИЯ

ЧАСТ ВТОРА

В езика на Мрачните думата „любов“ не съществува. Най-близкото съответствие, за което се сещам, е „ссинсриг“, ала то означава по-скоро себична алчност или най-обикновена похот. Разбира се, идеята, която стои зад понятието „любов“ не е напълно чужда на всички Мрачни елфи, ала за истинската любов, за това безкористно чувство, което често изисква да се жертваш за онзи, когото обичаш, няма място в свят, така изпълнен със злост и безмилостно съперничество, какъвто е светът на моя народ.

Единствената жертва, която Елфите на мрака познават, са даровете, които принасят на Лолт, а те далеч не са безкористни, тъй като онзи, който ги прави, винаги се надява да получи нещо в замяна.

И все пак, когато напуснах подземния свят, аз вече знаех какво значи любов. Обичах Закнафейн. Обичах Белвар и Трак. Всъщност именно тази способност, тази потребност да обичам, в крайна сметка ме прогони от Мензоберанзан.

Нима има нещо по-неуловимо и загадъчно от любовта? Мнозина са онези, които никога не успяват да я познаят, защото помрачават прекрасната ѝ простота с нереалистични очаквания и предубеждения. Не е ли странно, че аз, който идвам от безсърдечния, студен Мензоберанзан, разбирам истинската същност

на любовта по-добре от мнозина, които са прекарали целия си живот, заобиколени от нея, или поне от възможността да я постигнат?

Има неща, които един Мрачен елф, отказал се от раса и дом, не може да приеме за даденост.

Пътуванията, които предприех до Сребърния град през последните няколко седмици, станаха повод за добросърдечни шеги от страна на приятелите ми. „Както гледам, задава се и друго пиршество. Из главата на елфа май се въртят мисли за още една сватба!“, честичко повтаря Бруенор, имайки предвид отношенията ми с лейди Алустриел, повелителката на Сребърния град. Приемам тези закачки с усмивка, защото знам, че са предизвикани от истинска обич и не ги опровергавам, защото не искам да разбия илюзиите и надеждите на скъпите ми приятели.

Високо ценя лейди Алустриел и всички добрини, които ми е сторила. Благодарен съм ѝ заедно, въпреки безсърдечието и предубедеността на света, в който живеем, тя пое риска да допусне зад портите на приказния си град един Елф на мрака и да го остави да се разхожда свободно сред поданиците ѝ. Сребърната лейди ме прие за свой приятел и това ме научи, че трябва да черпя възможности от собствените си желания, а не от ограниченията, които светът ми налага.

Но дали я обичам?

Не повече, отколкото тя обича мен.

Не мога да отрека обаче, че ми харесва идеята да обикна лейди Алустриел, харесва ми мисълта, че тя би могла да ми отвърне със същото и че тогава цветът на кожата ми и злата слава, с която е обявено името на моя

народ, няма да имат никакво значение за благородната повелителка на Сребърния град.

Ако има нещо, в което съм сигурен, то е, че любовта е най-важното нещо в живота ми и че за мен щастието би било непостижимо без безрезервното приятелство, което ме свързва с Бруенор, Уолфгар и Риджис.

Връзката ми с Кати-Бри е дори още по-силна.

Истинската любов е безкористна и самопожертвувателна, знам това, а тази пролет моето себеотрицание бе подложено на истинско изпитание.

И ето че сега се боя за бъдещето, страхувам се за Кати-Бри и Уолфгар — между тях внезапно се появи преграда, която двамата трябва да преодолеят заедно. Уолфгар обича Кати-Бри, знам това, ала любовта му е примесена с желание да я притежава, което граничи с неуважение и е обидно за нея.

Уолфгар трябва да прозре истинската същност на годеницата си, трябва да разбере кое е онова, което подклажда огъня в прекрасните ѝ сини очи. Именно това обича той у нея и именно това ще погуби, ако се опита да покаже на Кати-Бри „къде е мястото на жената“.

Уолфгар измина дълъг път, за да се превърне в мъжа, който е сега. Ала още много трябва да се промени, ако иска да спечели сърцето на пламенната дъщеря на Бруенор и да го задържи.

Нима има нещо по-неуловимо и загадъчно от любовта?

Дризт До'Урден

ГЛАВА 6

ГЛАДЪК ПЪТ

— Няма да приема групата от Несме! — сопна се Бруенор на пратеника от Заселническа твърдина.

— Но, кралю Бруенор... — безпомощно заекна рижиият варварин, ала резкият тон на джуджето го накара да замълчи.

— Казах не! — отсече Бруенор.

— Стрелците от Несме също участваха в Битката за Митрал Хол — обади се застаналият до джуджето Дризт.

Бруенор неспокойно се размърда на мястото си, но продължи да упорства:

— Забрави ли как кучетата от Несме се отнесоха с теб, когато за първи път минахме през земите им?

Дризт поклати глава, но вместо гняв, споменът предизвика само усмивка.

— Не съм — отвърна той, но спокойният тон и изражението на лицето му красноречиво говореха, че макар да не бе забравил, отдавна бе простил несправедливостта, с която се бе сблъскал.

Като видя приятеля си така изпълнен с покой и тиха удовлетвореност, Бруенор усети как яростта му постепенно стихва.

— Значи мислиш, че трябва да ги оставя да дойдат на сватбата, така ли?

— Вече си крал — каза Дризт и разпери ръце, сякаш това даваше отговор на въпроса.

Изражението на Бруенор обаче ясно говореше, че за него това съвсем не бе достатъчен отговор, така че също толкова упоритият елф поясни:

— Отговорен си за добруването на своите поданици и трябва да бъдеш внимателен. Несме може да ви бъде не само важен партньор в търговията, но и ценен съюзник. Пък и не можем да виним войниците, чийто град непрестанно е изложен на всевъзможни опасности, за реакцията им при вида на един Мрачен елф.

— Твърде си мекосърдечен, елфе! — изръмжа Бруенор. — Че и мен се опитваш да направиш такъв!

После се обърна към рижиия варварин (очевидно сънародник на Уолфгар) и кимна:

— Предай на пратениците от Несме, че са добре дошли на сватбата. Ама искам да знам колцина мислят да присъстват.

Варваринът хвърли изпълнен с благодарност поглед на Дризт, после се поклони и си тръгна. Бруенор обаче не спря да мърмори.

— Сума неща трябва да свърша, елфе! — оплака се той.

— Опитваш се да превърнеш сватбата на дъщеря си в най-великолепното тържество, което тези земи са виждали някога — отбеляза Дризт.

— Така е — съгласи се Бруенор. — Моята Кати-Бри заслужава дори много повече от туй. През всички тез' години съм се мъчил да ѝ дам колкото се може повече, ама и сам виждаш... — при тези думи джуджето разтвори ръце и изпъчи набитото си тяло, за да подчертае разликата в расите.

Дризт сложи ръка на рамото му и топло каза:

— Никой човек не би могъл да ѝ даде повече.

Бруенор подсмръкна шумно и Дризт се извърна, за да скрие усмивката си.

— Сума неща, казвам ти, елфе! — изсумтя джуджето след малко — както можеше да се очаква, разчувстването му не трая дълго. — Дъщерята на един крал трябва да се омъжи както подобава, ама да не мислиш, че някой се сеща да ми помогне с всичката таз' работа, как ли пък не!

Дризт май знаеше какво бе предизвикало раздразнението на приятеля му. Бруенор бе очаквал, че Риджис — бивш водач на гилдия и несъмнено запознат с етикета — ще му помогне с приготовленията за пищното тържество. Малко след пристигането на полуръста, Бруенор бе уверил Дризт, че сега вече с проблемите му е свършено — „Къркорещият корем ще се погрижи за всичко, дето трябва да се свърши!“

Риджис наистина се бе нагърбил с доста задачи, ала съвсем не ги бе изпълнил така, както джуджето искаше и очакваше. Елфът не бе сигурен, дали това се дължеше на неумението му или на прекалената

взискателност на Бруенор, породена от огромната му любов към Кати-Бри.

В този момент в стаята се втурна едно джудже и връчи на краля двадесет свитъка с различни предложения за украсата на голямата трапезария. Миг по-късно се появи още едно джудже, заедно с цял наръч възможни менюта за предстоящото пиршество.

Бруенор въздъхна тежко и отправи безпомощен поглед към приятеля си.

— Ще се справиш — увери го елфът. — За Кати-Бри това ще бъде най-великолепното празненство, вдигано някога.

Дризт искаше да каже още нещо, ала последните му думи го накараха да се замисли. Върху лицето му се изписа загриженост, която не убягна от вниманието на приятеля му.

— Тревожиш се за момичето — отбеляза наблюдателното джудже.

— По-скоро за Уолфгар — призна Дризт.

Бруенор се засмя.

— Цели трима зидари трябваше да се хванат на работа, за да оправят оназ' дупка в стената. Момчето май здравата се е ядосало.

Дризт кимна, но не каза нищо. С никого не бе споделил, че именно срещу него бе насочен гневът на Уолфгар и че сега можеше да е мъртъв, ако варваринът бе успял.

— Просто е нервен, това е всичко — каза Бруенор.

И този път Дризт не каза нищо, само кимна, макар да не можеше да се съгласи напълно с приятеля си. Уолфгар наистина беше изнервен, ала това не бе достатъчно основание (нито пък оправдание) за странното му държание напоследък. Само че Дризт нямаше по-добро обяснение, пък и след случилото се в стаята му, варваринът отново бе започнал да се държи приятелски, отново се бе превърнал в онзи Уолфгар, когото той познаваше.

— След сватбата всичко ще си дойде на мястото — Бруенор като че ли се опитваше да успокои самия себе си и Дризт прекрасно го разбираше — Кати-Бри, осиротялото човешко момиче, се бе превърнала в повече от дъщеря за него; тя бе единственото уязвимо място в иначе непробиваемата броня, с която джуджето бе обградило сърцето си.

Необяснимото, деспотично държание на Уолфгар явно не бе убягнало и от неговото внимание. Ала, макар притеснението на Бруенор да бе очевидно, Дризт не вярваше, че приятелят му ще се опита да направи нещо по въпроса. Не и ако Кати-Бри не го помолеше.

А Кати-Бри, горда и упорита като баща си, никога нямаше да поиска помощ — нито от Бруенор, нито от Дризт.

— Къде се беше скрил, малък хитрецо? — Гръмогласният рев на Бруенор извади елфа от мислите му и той вдигна поглед, тъкмо навреме, за да види как в стаята, с доста недоволен вид, влиза Риджис.

— Тъкмо закусвах! — извика той в отговор и хвърли мрачен поглед на джуджето, като в същото време поглади къркорещия си корем.

— Не е време за ядене! — сопна се Бруенор. — Имаме...

— ... сума нещо за вършене — изимитира го Риджис и примирително вдигна пухкавата си ръка.

Бруенор тропна с крак и се втурна към купчината менюта.

— След като бездруго мислиш само за това как да се натъпчеш — рече той, докато вдигаше свитъците и ги подхвърляше към Риджис. — Ще има и елфи, и хора, тъй че гледай да измислиш нещо, дето чувствителните им стомаси да могат да преглътнат!

Мъчейки се да събере летящите към него менюта, Риджис хвърли умолителен поглед на Дризт, ала елфът само сви рамене, така че полуръстът нарами свитъците и се отправи към вратата.

— Мислех си, че ще се справи много по-добре с приготовленията — отбеляза Бруенор, достатъчно високо, за да може Риджис да го чуе.

— И не толкова добре с гоблините — добави елфът, припомняйки си забележителните усилия на полуръста в неотдавнашната битка.

Бруенор поглади рижата си брада и се загледа във вратата, през която Риджис току-що бе излязъл.

— Доста време прекара по пътищата с нас, от туй ще да е — предположи той.

— Твърде много време — тихичко добави Дризт така, че приятелят му да не може да го чуе.

За разлика от него, Бруенор явно намираше промяната у Риджис за хубава.

Малко по-късно, докато минаваше покрай светилището на Кобъл, Дризт установи, че не само джуджето е изнервено от трескавите приготовления за предстоящата сватба.

— Не! — чу той сърдития вик на Кати-Бри. — Дори да ми дават целия митрил в царството на Бруенор!

— Бъди разумна — долетя умолителният глас на Кобъл. — Баща ти не иска кой знае какво.

Дризт влезе в светилището и завари Кати-Бри да стои върху невисок пиедестал, решително сложила ръце на кръста си, докато Кобъл ѝ показваше богато украсена със скъпоценни камъни престилка.

Кати-Бри вдигна поглед към Дризт и рязко кимна.

— Искат да ме накарат да облека ковашка престилка! — извика тя. — В деня на сватбата ми — тази отвратителна, ковашка престилка!

Дризт бе достатъчно благоразумен да сдържи усмивката си. С напълно сериозно изражение, той отиде до пиедестала и взе престилката.

— Традиция на рода Боен чук — обясни Кобъл.

— Всяко джудже би било гордо да я носи — съгласи се Дризт. — Трябва ли да ти напомням обаче, че Кати-Бри не принадлежи към вашата раса?

— Робски символ, ето какво е тя — гневно заяви момичето. — От джуджешките жени се очаква да работят в ковачниците по цял ден. Никога през живота си не съм вдигала ковашки чук и...

Умолителният поглед на Дризт и протегнатата му ръка я накараха да замълчи.

— Но тя е дъщеря на Бруенор — изтъкна Кобъл. — Нейно задължение е да изпълнява волята на баща си.

— Така е — съгласи се Дризт като истински дипломат, — ала не забравяй, че Кати-Бри не се омъжва за джудже. Тя никога не е работила край пещите...

— Това е символично — възпротиви се Кобъл.

— ... а Уолфгар се трудеше с ковашкия чук, само докато служеше на Бруенор и нямаше друг избор — довърши Дризт преспокойно.

Кобъл хвърли още един поглед на престилката, после вдигна очи към Кати-Бри.

— Все ще измислим нещо — отстъпи той.

Дризт смигна на Кати-Бри и с учудване забеляза, че усилията му ни най-малко не бяха разведрили мрачното ѝ настроение.

— Тук съм по поръчка на Бруенор — обърна се Дризт към свещенослужителя. — Спомена нещо за изпитване на осветената вода за церемонията.

— Опитване — поправи го Кобъл и се засуети притеснено. — Да, да... медовината. Бруенор е решил да оправи проблема с медовината.

И като вдигна поглед към Дризт, добави:

— Опасяваме се, че пивото може да не им понесе, особено на онез' префинените от Сребърния град.

После отново се защура напред-назад из светилището, загребвайки пълни черпаци от многобройните купели, наредени покрай стените.

— Светена вода? — беззвучно повтори Дризт, но Кати-Бри само сви рамене недоумяващо.

В не една и две религии жреците слагаха различни билки в светената вода, та след всичките години, прекарани край Бруенор, Дризт не би трябвало да се учудва чак толкова, че джуджешките свещенослужители използват хмел.

— Бруенор поръча да ти кажа да не се скъпиш с ценната течност — рече елфът, макар тази заръка да бе съвсем ненужна — Кобъл вече бе напълнил цяла количка с различни бутилки.

— Свършихме за днес — обърна се джуджето към Кати-Бри и тръгна към вратата, бутайки внимателно скъпоценния си товар. — Ама хич и не си мисли, че ще оставя нещата така!

Младата жена изсумтя, ала Кобъл вече бе твърде далеч, за да я чуе.

Дризт приседна до нея на малкия пиедестал, но не каза нищо.

— Толкова ли е ужасна престилката? — осмели се да попита той най-сетне.

Кати-Бри поклати глава.

— Работата не е в дрехата — обясни тя. — Тя си е наред, не ми харесва символичното значение, което носи. Само след две седмици

ще се омъжа. Все по-често си мисля, че и последното приключение, последната битка, остана зад гърба ми... освен онези битки, които ще трябва да водя срещу собствения си съпруг.

Неочакваното признание порази Дризт с прямотата си и същевременно свали от плещите му бремето на страховете, които до този миг се бе опитвал да запази в тайна.

— Гоблините навред из Фаерун ще се радват да го чуят — пошегува се той, опитвайки се да разсее мрачното ѝ настроение.

И наистина, по устните на Кати-Бри затрептя бледа усмивка, ала тъгата в сините ѝ очи остана все така дълбока.

— Би се наистина отлично — добави Дризт.

— Това учудва ли те? — сопна се Кати-Бри, заемайки отбранителна позиция, а тонът ѝ бе по-остър от магическите ятагани на елфа.

— Винаги ли си така изпълнена с гняв? — отвърна Дризт и думите му я успокоиха начаса.

— Просто съм уплашена, предполагам — прошепна тя.

Дризт кимна — прекрасно разбираше нарастващото ѝ притеснение.

— Трябва да се връщам при Бруенор — рече той най-сетне и се изправи на крака.

Елфът се канеше да остави нещата така, ала не можеше да пренебрегне горещата молба, която проблесна в очите на Кати-Бри. Миг по-късно, момичето извърна покритата си с червеникавокафяви къдри глава и се взря пред себе си. Унинието, изписано на лицето ѝ, разтърси Дризт.

— Не е моя работа да ти казвам какво трябва да чувстваш — заговори той, но Кати-Бри все така избягваше погледа му. — Товарът, който нося на плещите си като твой приятел, е също така тежък, както онзи, с който се нагърби ти в Калимпорт, когато бях тръгнал в погрешна посока. Едно обаче ще ти кажа — много скоро ще застанеш на кръстопът и само ти можеш да решиш накъде да поемеш. За доброто на всички ни, и най-вече на теб самата, се моля да избираш внимателно.

И като се наведе, елфът отметна косата от лицето ѝ и нежно я целуна по бузата.

После излезе от светилището, без да се обърне назад.

Когато се завърна в тронната зала, Дризт откри, че половината от манерките, донесени от свещенослужителя, бяха вече празни. Бруенор, Кобъл, Дагна, Уолфгар и Риджис шумно обсъждаха коя „светена вода“ има най-фин и най-мек вкус... спор, който неминуемо водеше до нови и нови дегустации, които от своя страна водеха до все по-разпалени спорове.

— Туй и никое друго! — отсече Бруенор и се показва иззад поредното ведро, което току-що бе пресушил, а в рижата му брада се белееха големи късове пяна.

— Че то става само за гоблини! — провикна се Уолфгар с дрезгав глас.

Смехът му обаче бързо секна, когато Бруенор нахлупи празното ведро на главата му и го удари с opakото на дланта си така, че металът се раздрънча из цялата зала.

— Е, може пък и да греша — отекна гласът на Уолфгар изпод кофата, а той самият тупна на земята.

— Ти как мислиш, елфе? — избоботи Бруенор, когато видя приятеля си да влиза, и му подаде две разплискани кани.

— Бистрата изворна вода е повече по вкуса ми, отколкото гъстата медовина — отклони поканата Дризт.

Бруенор запрати двете кани срещу него, ала пъргавият елф отскочи встрани и върху каменния под потекоха ручейчета от тъмната течност. Гръмогласните викове, които се изтръгнаха от гърлата на останалите джуджета при вида на толкова много похабена медовина, слиса Дризт, но още повече се учуди, когато (за първи път откакто го познаваше) видя Бруенор да се свива под нечии упреци, без да опита да се защити.

— Кралю! — долетя глас откъм вратата и сложи край на спора.

В залата влезе доста закръглено джудже, облечено в бойно снаряжение и при вида на мрачното му лице, приповдигнатото настроение на дегустаторите бързо спадна.

— Седмина от наш'те не се завърнаха от новите тунели — съобщи джуджето.

— Че защо да бързат? — отвърна Бруенор.

— Пропуснаха вечерята.

— Неприятности! — обадиха се Дагна и Кобъл едновременно, станали напълно сериозни.

— Ха! — изсумтя Бруенор и махна с ръка, леко трепереща от изпитите кани с медовина. — В тунелите няма повече гоблини, туй е сигурно. Онез' седмината са надушили митрил, тъй ще да е станало. Бас ловя, че са открили някоя пребогата жила, а тогаз джуджетата забравят всичко друго на света, какво остава за една вечеря.

Кобъл и Дагна (и дори Риджис, както Дризт не пропусна да забележи), закимаха в знак на съгласие. Ала предпазливият елф прекрасно познаваше многобройните опасности, които дебнеха всеки, дръзнал да навлезе в Подземния мрак (а най-дълбоките тунели на Митрил Хол си бяха точно това) и не бе склонен да повярва, че всичко е толкова просто.

— Какво мислиш, елфе? — обърна се Бруенор към приятеля си, когато видя притеснението, изписано по лицето му.

— Мисля, че навярно си прав — отвърна Дризт след дълго мълчание.

— Навярно? — изпуктя Бруенор. — Е, какво пък, никога не съм можел да те убедя в нещо, дето не искаш да го повярваш. Върви тогава. Вземи оназ' твоя котка и иди да намериш закъснелите ми джуджета.

Усмивката, която заигра по устните на Дризт, ясно показваше, че през цялото време бе възнамерявал да стори именно това.

— Аз съм Уолфгар, син на Беорнегар! Аз ще отида! — заяви Уолфгар, ала вместо гордо, думите му прозвучаха доста смешно, заради надянатото на главата му ведро.

Бруенор удари кофата още веднъж, за да накара варваринът да престане с хлапашкото си самохвалство и отново се обърна към Дризт:

— И още нещо, елфе — каза той с лукава усмивка; погледът му обходи всички присъстващи и най-сетне се спря върху Риджис. — Вземи и Къркорещия корем със себе си. И без туй тука не върши никаква работа!

Големите очи на полуръста се окръглиха още повече. Той прокара пълните си пръсти през къдравата си кафява коса, после неловко подръпна една от обиците си.

— Аз? — попита той с треперещ гласец. — Да слеза там долу?

— Нали веднъж вече го направи! — думите на Бруенор като че ли бяха насочени не толкова към самия Риджис, колкото към останалите джуджета. — Дори уби няколко гоблина, ако си спомням правилно.

— Имам да върша други...

— Заминавай, Къркорещ корем! — изръмжа Бруенор и замалко не падна от мястото си, докато се навеждаше към него. — За първи път, откакто избяга при нас — о, да, прекрасно знаем, че то си е било чисто бягство! — искам да свършиш онуй, дето съм ти казал, без обичайните ти извинения и увъртания!

Нетърпящият възражения тон на Бруенор изненада всички, които се намираха в стаята, дори Риджис. Без да каже нищо повече, полуръстът се изправи и послушно застана до Дризт.

— Може ли първо да минем през моята стая? — кротко попита той. — Искам да си взема поне раницата и боздугана.

Дризт прегърна дребния си приятел през внезапно увисналите рамене и го обърна, така че да го гледа в очите.

— Не се бой — тихичко рече той и, сякаш за да подчертае силата на обещанието си, пусна ониксовата статуетка в нетърпеливите ръце на полуръста.

Сега вече Риджис знаеше, че е в сигурна компания.

ГЛАВА 7

ТИШИНА В МРАКА

Дори в светлината на многобройните фенери, окачени по стените и въпреки че коридорите бяха равни и надлежно обозначени, на Дризт и Риджис им трябваша почти три часа, за да прекосят Митрил Хол и да достигнат новите тунели. По пътя си минаха през приказно красивия подземен град и неговите многобройни нива, в които бяха разположени покоите на десетки джуджета и които изглеждаха досущ като гигантски стъпала от двете страни на огромната пропаст. Жилищата бяха обърнати към най-натоварената част от работилниците на приземния етаж, където винаги кипеше усилен труд. Това бе сърцето на целия комплекс, мястото, където живееха и работеха по-голямата част от поданиците на Бруенор. Огромните пещи тътнеха от сутрин до вечер. Ковашките чукове неспирно пееха своята песен и макар мините да бяха отворени едва от няколко месеца, количките, които чакаха началото на търговския сезон, наредени покрай стените, вече бяха пълни с хиляди прекрасни предмети — от изкусно изработени оръжия до изящни бокали.

Дризт и Риджис влязоха откъм източния край на най-горното ниво, прекосиха високия мост, който бе прехвърлен през пропастта, и се спуснаха по дългите стълби, които водеха до изхода. От там пътят тръгваше на запад, към най-дълбоките рудници на Митрил Хол. Все още имаше факли, ала вече не така често. Двамата приятели непрекъснато се натъкваха на джуджешки отряди, които извличаха скъпоценен сребрист митрил от стените на тунелите.

Постепенно джуджетата оредяха, докато най-сетне съвсем изчезнаха, угаснаха и фенерите по стените — бяха достигнали крайните коридори. Дризт свали раницата си и се нагани да запали една факла, но после видя очите на полуръста да проблясват в мрака с издайническа инфрачервена светлина.

— Предпочитам да я запалиш — обади се Риджис, когато видя, че елфът се готви да сложи раницата на гърба си, без да е извадил факлата.

— Трябва да ги пестим — обясни Дризт. — Още не знаем колко дълго ще ни се наложи да останем в новите тунели.

Риджис сви рамене и Дризт развеселено забеляза, че макар все още да не бяха напуснали охраняваната част на Залите, полуръстът вече бе приготвил малкия си, но несъмнено опасен боздуган.

След кратка почивка двамата приятели отново поеха на път. Не бяха изминали повече от няколко мили, когато (както можеше да се очаква) Риджис започна да се оплаква, че го болят краката и млъкна, едва когато в тунелите отекнаха джуджешки гласове.

Още няколко завоя и коридорът ги отведе до тясна стълба, която стигаше до последната караулна стая в тази част на комплекса. Четиримата стражи вътре играеха на зарове (като, разбира се, избухваха в гръмогласни спорове при всяко хвърляне) и не обръщаха особено внимание на тежката, обкована с желязо каменна врата, зад която започваха новите тунели.

— Добра среща — поздрави Дризт, прекъсвайки играта на пазачите.

— Вътре има неколцина от наш'те — отвърна едно набито джудже с кестенява брада. — Кралят ви изпраща да ги откриете, нали?

— За наше голямо удоволствие — вметна Риджис.

Дризт кимна:

— Тук сме, за да им напомним, че няма защо да бързат с извличането на митрила — престорено безгрижно каза той — не искаше да тревожи стражите ненужно, а това неминуемо щеше да се случи, ако им кажеше, че в новите тунели може би става нещо нередно.

Двама от пазачите взеха оръжията си, докато другите двама се заеха да вдигнат тежкото резе на вратата.

— Щом поискате да се върнете — обясни джуджето с кестенявата брада, — почукайте три и после още два пъти. Никому не отваряме, ако сигналът не е верен.

— Ще го запомня — обеща Дризт.

Резето изщрака и вратата се отвори навътре със силен засмукващ звук. В тунела отвъд нея тегнеше катраненочерен мрак.

— Не се бой, приятелю — каза Дризт на полуръста, когато видя очите му да проблясват с неочакван пламък.

Вече бяха слизали тук и то само преди две-три седмици, ала това, че тогава бяха сложили край на гоблиновата заплаха, не правеше

гробната тишина, която цареше в тунела сега, по-малко зловеща.

— Побързайте — отворената врата очевидно притесняваше джуджето с кестенявата брада.

Дризт запали една факла и прекрачи в мрака, царящ отвъд караулната стая. Риджис го следваше по петите. В мига, в който отново останаха сами, четирите джуджета побързаха да затворят вратата. Изщракването на резето от вътрешната страна отекна в безмълвния, празен тунел.

Дризт подаде факлата на Риджис и извади магическите си ятагани. По острието на Сиянието затрептя синкав блясък.

— Ще гледам да свършим колкото се може по-бързо — обеща елфът. — Повикай Гуенивар, нека тя ни води.

Риджис остави боздугана и факлата настрана и започна да рови в раницата си. Щом извади ониксовата статуетка, той я сложи на пода пред себе си, взе останалите си вещи и вдигна поглед към Дризт, който вече бе навлязъл навътре в тунела.

— Защо не я повикаш? — учуди се Дризт, когато се обърна назад и видя Риджис да го чака.

И наистина, като се имаше предвид колко близки бяха станали полуръстът и пантерата, неочакваното колебание на Риджис бе доста странно. Гуенивар бе магическо същество, което обитаваше Звездната равнина и се подчиняваше на заповедите на онзи, който притежаваше ониксовата статуетка. Бруенор винаги изпитваше известно неудобство в нейно присъствие (единствените магии, които повечето джуджета наистина харесваха, бяха онези, с които закаляваха оръжията си), ала Риджис и Гуенивар бяха близки приятели. Веднъж, за да спаси живота на полуръста, Гуенивар го бе измъкнала от една рушаща се кула и го бе отвела в собствената си равнина.

А ето че сега, стиснал боздуган и факла в ръцете си, Риджис стоеше до черната статуетка и не знаеше какво да стори.

Дризт се върна при дребния си приятел.

— Какво става? — попита той.

— Ами аз... мислех си, че е по-добре ти да я повикаш — заекна полуръстът. — В края на краищата, ти си й господар и твоя глас познава най-добре.

— Гуенивар ще послуша и теб — усмихна се Дризт и го потупа по рамото, после, за да не губи повече време, тихо повика вярната

котка.

Миг по-късно около статуетката се завихри сивкава мъгла, доста по-тъмна от обикновено заради мъждивата светлина, хвърляна от факлата. Постепенно безформените валма очертаха силуета на голяма котка и започнаха да стават все по-плътни, докато накрая отстъпиха място на черното, мускулесто тяло на Гуенивар. Пантерата присви уши и тихо изръмжа. Риджис побърза да отстъпи назад, ала в този миг Дризт сложи ръка върху силния врат на животното и приятелски го потупа.

— Изчезнаха няколко джуджета — обясни той и Риджис бе сигурен, че умната пантера разбира всяка дума на господаря си. — Открий дирите им, приятелко. Отведи ни при тях.

Изучаващият поглед на Гуенивар обходи тунела, в който се намираха, после отново се спря на Риджис, а от муцуната ѝ се разнесе гърлено ръмжене.

— Да вървим — настоя Дризт и само с един мощен скок на гъвкавото си тяло, вярното животно полетя напред и безшумно потъна в мрака отвъд светлината на факлата.

Дризт и Риджис поеха по стъпките ѝ, без да бързат — елфът бе сигурен, че Гуенивар няма да се отдалечи толкова много, че да ги изгуби. Неспокойният поглед на полуръста обаче, непрестанно се стрелкаше на всички посоки. Малко по-късно минаха през кръстопътя, край който още се търкаляха костите на отдавна убития от Бруенор етинг. Когато влязоха в галерията, където основната част от гоблиновата войска бе претърпяла пълното си поражение, Гуенивар отново се присъедини към тях.

Неотдавнашната битка не бе оставила почти никакви следи, като се изключат многобройните кървави петна по пода и бързо намаляващата купчина гоблинови трупове. Стаята гъмжеше от триметрови, подобни на червеи същества с дълги пипала, които пълзяха навсякъде и пируваха с разлагащите се тела на гоблините.

— Дръж се близо до мен — прошепна Дризт предупредително.

Риджис не чака да го подканят втори път.

— Това са мършолази — обясни елфът. — Лешоядите на Подземния мрак. При толкова много готова храна наоколо, най-вероятно няма да ни закачат, ала въпреки това си остават много

опасни. И най-слабото ужилване на пипалата им ще те парализира за миг.

— Мислиш ли, че джуджетата са се приближили твърде много до тях? — попита Риджис и присви очи, мъчейки се да види дали сред гоблиновите останки няма и джуджешки трупове.

Дризт поклати глава:

— Те познават тези същества прекалено добре — поясни той. — Дори ги използват, за да се избавят от смрадта на гоблинова леш след битка. Не вярвам, че седем опитни джуджета биха се превърнали в плячка за някакви си мършолази.

С тези думи Дризт се наклони да слезе от наклонения каменен блок, ала преди да успее да направи и една крачка, Риджис го сграбчи за плаща и го дръпна назад.

— Отдолу има мъртъв етинг — напомни му полуръстът. — Купища месо.

Дризт наклони глава на една страна и любопитно се вгледа в досетливия полуръст. Решението на Бруенор да изпрати Риджис с него, май щеше да се окаже доста умно. Двамата заобиколиха ръба на каменния блок и слязоха от другата му страна. Щом се озоваха на пода, Дризт със собствените си очи се убеди колко прав бе полуръстът — трупът на етинга беше полазен от няколко грамадни мършолази и ако Риджис не го бе спрял навреме, той щеше да се озове в опасна близост до тях.

Няколко секунди по-късно, двамата приятели отново навлязоха в пустите тунели, водени от Гуенивар.

Скоро факлата започна да догаря и Дризт се наклони да запали нова, ала Риджис поклати глава, сякаш искаше да му напомни, че ги чака дълъг път и е по-добре да пестят светлината.

И така, те продължиха напред, обгърнати от непрогледен мрак и гробна тишина и единствено слабите, синкави пламъчета, които пробягваха по острието на Сиянието, осветяваха пътя им. Дризт имаше чувството, че се е върнал в миналото и заедно с върната си пантера отново кръстосва Подземния мрак, където опасностите дебнат иззад всеки ъгъл, а сетивата се изострят до краен предел.

* * *

— Дискът е топъл, нали? — досети се Джарлакъл, виждайки довольното изражение, с което Виерна докосваше металната повърхност на магическия предмет.

— Брат ми не е далеч — отвърна Виерна от мястото си върху гърба на елфопаяка, когото щеше да язди по време на пътуването; лишен от мисъл и собствена воля, Дайнин стоеше напълно неподвижен, а подпухналото му лице беше безизразно и празно.

Джарлакъл се облегна на стената и надникна в дългия коридор, чийто под бе осеян с премазаните трупове на десетки гоблини. Из черните сенки наоколо безшумно се прокрадваха тъмни силуети — тихи като смъртта, изкусните убийци от Бреган Д'аерте се занимаваха със своите задачи.

— Как изобщо можем да сме сигурни, че Дризт е някъде наблизо? — осмели се да попита наемникът, макар никак да не му се щеше да разколебава твърдата увереност, с която избухливата Виерна очакваше пристигането на брат си... особено когато жрицата седеше върху най-красноречивото доказателство за това какво може да причини разрушителният ѝ гняв.

— Той е тук — спокойно отвърна Виерна.

— И ти си убедена, че нашият приятел няма да го убие, преди ние да го намерим?

— Можем да му вярваме — все така спокойно (за облекчение на притеснения Джарлакъл) отвърна Виерна. — Лолт е сигурна в него.

Което слага край на всяко съмнение, каза си наемникът, макар че му бе доста трудно да има доверие на когото и да било от човешката раса, още по-малко пък на злодея, за който говореше Виерна. Погледът му се насочи назад към тунела и прокрадващите се фигури на неговите бойци.

Онова, в което Джарлакъл наистина вярваше, бяха именно те — опитните му войници, които можеха да се мерят с всекиго в света на Мрачните. Ако Дризт До'Урден наистина бродеше из тези тунели, изкусните убийци от Бреган Д'аерте непременно щяха да го заловят.

— Да разпусна ли войните на Баенре? — попита Джарлакъл.

Виерна се замисли за миг, после поклати глава — явно все пак не бе чак толкова сигурна в местонахождението на брат си, колкото твърдеше.

— Нека да останат още малко — нареди тя най-сетне. — Когато открием изменника, те ще прикрият отстъплението ни.

Джарлакъл нямаше нищо против този план. Дори ако Виерна бе права и Дризт наистина се намираше някъде наблизко, нямаше как да разберат колцина от приятелите му бяха слезли заедно с него. Ала с петдесетина елфически бойци до себе си нямаше от какво да се притесняват.

Макар да бе съгласен със заповедите на Виерна, Джарлакъл не можеше да не се запита, какво ли ще каже Триел Баенре, когато разбере, че войниците ѝ (макар да бяха само обикновени мъже) са били използвани като най-обикновен буфер, за да предпазят него и Виерна.

* * *

— Тези тунели сякаш нямат край! — простена Риджис.

Вече повече от два часа вървяха из схлупените коридори, които бяха по-скоро естествени пасажи, чиито стени несръчните гоблини се бяха опитали да поизгладят малко, отколкото истински тунели, каквито дълбаеха изкусните джуджета. Най-сетне Дризт реши, че е време за почивка и като си запалиха факла, двамата приятели седнаха да вечерят. Намираха се в неголяма ниша, чийто равен под бе осеян с купчини каменни отломки с причудлива форма; над главите им бяха надвиснали остри сталактити.

Дризт не можеше да не си помисли колко верни можеха да се окажат думите на полуръста. Намираха се на няколко мили под земята, а галериите и тунелите продължаваха все така безцелно, свързваха безброй малки и големи стаи и се пресичаха с десетки нови и нови коридори. Риджис и преди бе слизал в джуджешките мини, ала никога досега не се бе спускал в следващото ниво — ужасяващия Подземен мрак, мястото, където живееха елфите на мрака.

Мястото, където бе роден и Дризт До'Урден.

Тежкият въздух и потискащата мисъл, че над главата му има хиляди тонове камък, нямаше как да не пробудят у елфа спомена за отдавна отминали времена, за годините, прекарани в Мензоберанзан, както и за дните, когато заедно с Гуенивар се скитаха из привидно безкрайните тунели на Торил.

— Ще се изгубим — измърмори Риджис с пълна със сухар уста.

Полуръстът ядеше бавно и продължително, отхапваше малки парченца и ги дъвчеше дълго, за да продължи този миг колкото се може повече.

Усмивката на Дризт като че ли не го успокои особено, ала елфът бе сигурен, че и двамата с Гуенивар знаят точно къде се намират във всеки един момент от систематичната им обиколка.

— Ако тръгнем по този тунел — посочи той назад, така че Риджис трябваше да се извърти настрани, за да вижда по-добре, — и свърнем в първата дясна пресечка, само след няколко минути ще се озовем в голямата зала, в която Бруенор разгроми гоблините. Всъщност мястото, където се намираме сега, съвсем не е далеч от стаичката, в която се срещнахме с Кобъл в деня на битката.

— Стори ми се по-далеч, това е всичко — промърмори Риджис под носа си.

Дризт не настоя повече. Всъщност, той наистина се радваше, че Риджис е с него, въпреки киселото настроение, в което приятелят му бе изпаднал. Откакто полуръстът бе пристигнал в Митрил Хол, Дризт, както и останалите, почти не го виждаха. Изключение правеха единствено готвачите и прислужниците в трапезарията.

— Защо се върна? — внезапно попита елфът, при което Риджис го погледна изумено и насмалко не се задави със сухара си. — Много се радваме, че си сред нас — продължи Дризт и искреността в гласа му разсея остротата на недвусмисления му въпрос. — И наистина се надяваме, че ще останеш още дълго. Ала защо, скъпи приятелю?

— Ами... — заекна Риджис, — сватбата...

— Сериозна причина — съгласи се Дризт, после се усмихна многозначително — Но едва ли е единствената. Когато те видяхме за последен път, тъкмо бе станал водач на гилдия и се канеше да покориш Калимпорт.

Риджис извърна поглед, прокара пръсти през къдравата си кестенява коса, заигра се с някакъв пръстен и подръпна една от обиците си.

— Онзи Риджис, когото познавам, винаги е мечтал за такъв живот — отбеляза Дризт.

— Може би не го познаваш достатъчно добре — отвърна полуръстът.

— Може би — съгласи се елфът. — Ала това не обяснява всичко. Сигурно има нещо за теб, които не знам, ала в едно съм сигурен — че би направил и невъзможното, за да не ти се наложи да влизаш в бой. А ето че по време на битката с гоблините не се отдели от мен нито за миг.

— Къде щях да бъда на по-сигурно място, ако не до Дризт До'Урден?

— В горните нива, в трапезарията — отговори елфът без колебание, ала усмивката му си остана все така дружелюбна, а в лавандуловите очи нямаше и следа от раздразнение, независимо от онова, което полуръстът очевидно криеше. — Каквото и да те е накарало да дойдеш, знай, че наистина се радваме, че си сред нас... Бруенор най-много от всички, мен ако питаш. Ала ако се е случило нещо лошо и си изпаднал в беда, няма ли да е по-добре да го споделиш, за да се опитаме да ти помогнем? Ние сме твои приятели и ще те подкрепим — без дума на обвинение — каквито и неприятности да имаш. Само че, като съдя по досегашния си опит, шансовете ни биха нараснали значително, ако все пак знаем какви са тези неприятности.

— Изгубих гилдията — призна Риджис. — Само две седмици след като си тръгнахте от Калимпорт.

Дризт изобщо не бе изненадан.

— Артемис Ентрери — мрачно продължи полуръстът и впери изпитателен поглед в лицето на елфа.

— Ентрери поема контрола над гилдията? — попита Дризт.

Риджис кимна:

— Не му беше особено трудно. Мрежата му от шпиони бе омотала някои от най-доверените ми помощници.

— Това не би трябвало да те учудва — каза Дризт и се засмя, при което очите на полуръста се разшириха от изненада.

— Намираш това за смешно?

— Е, за гилдията така несъмнено е по-добре — отвърна Дризт, за още по-голямо учудване на Риджис. — Ентрери го бива много повече от теб в подлите машинации на окаения Калимпорт.

— Мислех си, че ти... — започна Риджис. — Имам предвид, не искаш ли да отидеш и да...

— Да убия Ентрери? — довърши Дризт вместо него и отново се засмя тихичко. — Моят двубой с него приключи — добави той, когато

нетърпеливото кимване на полуръста потвърди предположението му.

— Ала Ентрери може би не мисли така — мрачно рече полуръстът.

Дризт сви рамене... и забеляза, че безгрижното му отношение сериозно разтревожи Риджис.

— Докато си стои на юг, Ентрери изобщо не ме интересува — тонът на Риджис съвсем ясно даваше да се разбере, че това му се струва малко вероятно.

Кой знае, навярно именно заради това полуръстът не се бе осмелил да остане в горните нива по време на битката с гоблините, помисли си Дризт. Може би Риджис се боеше, че Ентрери ще се промъкне в Митрил Хол. Ако убиецът го откриеше заедно с Дризт, много вероятно бе първо да нападне елфа.

— Ти го рани — продължи Риджис. — Когато се бихте, имам предвид. А пък той не е от хората, които лесно ще простят такова нещо.

Внезапно Дризт свъси вежди и полуръстът направи крачка назад, сякаш огънат, който лумна в очите на елфа, го плашеше.

— Мислиш ли, че те е проследил дотук? — без заобикалки попита Дризт.

Риджис рязко поклати глава:

— Направих така, че всичко да изглежда сякаш съм убит — обясни той. — Пък Ентрери и бездруго знае пътя. Не му трябва да ме проследява, за да те открие.

— Не, че ще го направи — добави полуръстът след малко. — Говореше се, че ръката му била парализирана, освен това бил изгубил едното си око. Трудно ще му бъде вече да се мери с теб.

— Онова, което му пречи да се бие, не е липсата на око или на ръка — замислено каза Дризт, колкото на Риджис, толкова и на себе си, — а това, че отдавна е загубил сърцето си.

Въпреки безгрижния вид, който си даваше, Дризт не можеше с лека ръка да загърби отдавнашната си вражда със страховития палач. В много отношения лишеният от морал Ентрери бе негова пълна противоположност, но имаше нещо, в което двамата си приличаха — в изкуството на боя Ентрери бе равен на Дризт... или почти равен. Според палача истинският войн не биваше да знае що е милост, той не бе нищо повече от съвършена машина за убиване. За Дризт, отраснал в

общество, което напълно споделяше мнението на Ентрери, единствено жаждата за справедливост можеше да превърне добрия войн в непобедим боец. Неговият собствен баща, Закнафейн, нямаше равен на себе си в Мензоберанзан, именно защото се биеше в името на правдата, а твърдата увереност, че битките, които води, са морално оправдани, не го напускаше и за миг.

— Не се съмнявай, че той винаги ще те ненавижда — мрачната забележка на Риджис върна Дризт обратно в настоящето.

В обичайно приветливите очи на полуръста се бе появил странен блясък, запален, както реши елфът, от омразата му към убиеца. Нима приятелят му искаше от него да се върне в Калимпорт и да довърши започнатия двубой с Ентрери, запита се Дризт. Нима Риджис очакваше от него да убие палача, за да може той отново да застане начело на изгубената си гилдия?

— Ненавижда ме, защото моят живот постоянно му напомня за лъжата, в която сам е избрал да живее — твърдо, дори хладно отвърна той.

Нямаше причина, която да го накара да се върне в Калимпорт, за да се изправи повторно срещу Артемис Ентрери, защото ако го стореше, сам щеше да се принизи до нивото на палача. Нямаше нещо на този свят, от което елфът, който сам бе избрал да обърне гръб на злия си народ и да заживее в изгнание, да се страхува повече.

Досетил се за чувствата на приятеля си, Риджис извърна очи, а по лицето му се изписа разочарование. За Дризт беше явно, че полуръстът наистина бе хранил тайната надежда да си възвърне властта над гилдията с негова помощ. А и надали можеше да му се вярва, когато твърдеше, че Ентрери няма да дойде на север. Та защо иначе му бе на Риджис да тръгне на бой срещу гоблините заедно с Дризт, ако палачът, или поне негови шпиони, не се навъртах наоколо?

— Да тръгваме — рече елфът, опитвайки се да заглуши надигания се в гърдите му гняв. — Чака ни дълъг път, преди да дойде време за сън. Скоро ще трябва да изпратим Гуенивар обратно в Звездната равнина, а шансовете ни да открием джуджетата са значително по-големи, когато тя е с нас.

Риджис натъпка остатъка от храната в малката си раница, угаси факлата и закрачи след елфа. Дризт неведнъж се обръщаше към него, а

в погледа му се смесваха учудване и разочарование при вида на ядовития пламък, който гореше в очите на полуръста.

ГЛАВА 8

ИСКРА ВЪВ ВЪЗДУХА

Яките рамене на варварина лъщяха от пот, пламъкът, който играеше в огнището, хвърляше причудливи отблясъци върху мускулестите му ръце и още повече подчертаваше силата, стаена в тях.

С впечатляваща лекота, сякаш държеше малко чукче за гвоздеи, Уолфгар стоварваше десеткилограмовия ковашки чук върху металния къс, който обработваше. След всеки звучен удар пръски разтопен метал политаха из цялата стая. Плътната кожена престилка, която варваринът бе облякъл, също бе покрита с тях от горе до долу — в трескавото си ожесточение, Уолфгар бе нагрят метала твърде много. Раменете му поалениях от притока на кръв, ала той продължи да замахва със същата ярост, без да премигва, без дори да вдигне ръка, за да избърше потта от челото си. Не биваше да спира, трябваше да продължава да удря, за да разбере демоничните страсти, които го изгаряха отвътре, и да ги прогони.

Единствено пълното изтощение можеше да му дари покой.

Уолфгар не бе вдигал ковашкия чук вече няколко години — откакто Бруенор му върна свободата в Долината на мразовития вятър, в една земя и един живот, които сега му изглеждаха толкова далечни.

Но ето че варваринът отново се нуждаеше от желязото, нуждаеше се от механичното, инстинктивно усилие, жадуваше за оковите на физическата умора, която да го освободи от бурята от чувства, бушуваща в него. Ритмичните удари на чука сякаш отмерваха мислите му, придаваха им форма, вкарваха ги в русло, като да бяха река, излязла от коритото си, и ги насочваха натам, накъдето той искаше.

Много въпроси трябваше да реши варваринът през този ден и най-вече да си припомни какво първо го бе привлякло у бъдещата му жена. Ала вместо това, при всяко замахване с чука, пред очите му изплуваше образът на Щитозъб, политнал към главата на Дризт.

Беше се опитал да убие най-скъпия си приятел.

С подновена ярост замахна Уолфгар и малката стаичка отново се изпълни с безброй искри.

Какво, в името на Деветте пъкъла, ставаше с него?

Нов рой искри полетя във въздуха.

Колко пъти досега Дризт До'Урден бе спасявал живота му? И колко пуст щеше да бъде този живот, ако не го споделяше с приятел като елфа?

Уолфгар изръмжа глухо, когато чукът се стовари върху металния къс.

Ала в деня на своето завръщане, същият този приятел бе целунал Кати-Бри — неговата Кати-Бри! — извън стените на Митрил Хол!

Варваринът започна да се задъхва, но все така ожесточено размахваше тежкия чук, сякаш искаше с помощта на физическото усилие да се пречисти от яростта, която пълзеше из вените му като отрова. Очите му бяха здраво стиснати, пръстите — вкопчени в дръжката на чука до побеляване на кокалчетата, мускулите му се бяха подули от неимоверното напрежение.

— Туй да не е някаква специална изработка, дето сама завива зад ъглите? — неочаквано се разнесе джуджешки глас.

Уолфгар рязко отвори очи и се обърна, тъкмо навреме, за да види как един от родствениците на Бруенор минава покрай откrehнатата врата. Веселият смях на джуджето остана да кънти из коридора дълго след като то се беше скрило. Уолфгар веднага разбра какво се бе сторило толкова забавно на джуджето — от мощните удари върху твърде нагорещения метал, желязното копие, което правеше, се бе огънало в средата и бе придобило твърде странна форма.

Младежът захвърли похабения метален къс и пусна тежкия чук на пода.

— Защо ми причини това? — простена той, макар, разбира се, Дризт да не бе в състояние да го чуе.

Една картина изпълваше съзнанието на измъчения варварин, преследваше го и той не можеше да я прогони, макар да не я бе видял със собствените си очи — Дризт и обичната му Кати-Бри слели устни в страстна целувка.

Уолфгар прокара ръка по потното си чело и пръстите му оставиха черна диря след себе си, после приседна на ръба на каменната маса и се замисли. Не бе очаквал всичко да бъде толкова

сложно, не бе предполагал, че Кати-Бри ще се държи така. Припомни си първия път, когато я видя — съвсем млада, почти момиченце, тя подскачаше из тунелите на джуджетата в Долината на мразовития вятър, жизнерадостна и безгрижна, сякаш можеше да се отърси от спомена за неотдавнашната война срещу народа на Уолфгар и всички опасности, които непрестанно дебнеха в онази сурова земя, с лекотата, с която тръскаше червеникавокафявите си къдри.

Никак не му бе трудно да разбере, че Кати-Бри го бе покорила именно с този безгрижен танц. Никога не бе срещал жена като нея, той, израсналият сред доминираното от мъже общество на варварите от Долината. Общество, в което жените бяха превърнати в робини, покорно изпълняващи и най-нелепите прищевки на своите съпрузи. Варварските жени не се осмеляваха да противоречат на мъжете си и със сигурност никога не биха дръзнали да ги поставят в неудобно положение, така, както бе сторила Кати-Бри, когато Уолфгар се опита да ѝ забрани да се бие срещу гоблините заедно с тях.

Младежът бе достатъчно честен, за да признае собствените си грешки и дори самата мисъл за начина, по който бе говорил на Кати-Бри, го караше да се чувства пълен глупак. И все пак, дълбоко в сърцето му, оставаше спотаена нуждата от жена, която да защитава, съпруга, която да не му отказва правото да бъде мъж... така, както той го разбираше.

Всичко бе станало толкова сложно и накрая, сякаш за да влоши още повече нещата, се бе появила и целувката. Целувката, която Кати-Бри и Дризт До'Урден си бяха разменили.

Уолфгар скочи рязко и отново сграбчи ковашкия чук. Чакаха го още дълги часове неуморен труд, дълги часове, в които щеше да излива върху метала изгарящата го отвътре ярост. Защото той му се подчиняваше, позволяваше му да го променя, така, както Кати-Бри не искаше.

Ковашкият чук се издигна със страшна сила и нагорещеното желязо потрепери от мощния удар. Тряс! Безброй искри полетяха във въздуха и обгърнаха лицето на Уолфгар, една от тях дори опари крайчеца на окото му.

Напрегнал железни мускули до краен предел, варваринът не усещаше болка.

— Запали факлата! — прошепна елфът.

— Светлината ще ни издаде — също толкова тихо отвърна Риджис.

От коридора пред тях долетя гърлено ръмжене.

— Факлата! — повтори Дризт и подаде малка кутия с прахан на полуръста. — Запали я и стой тук. Гуенивар и аз ще обиколим наоколо.

— Чудесна примамка ще бъда! — измърмори Риджис.

Дризт вече бе насочил цялото си внимание към тунела, от който бе долетяло ръмженето и дори не чу забележката на приятеля си. Извадил единия магически ятаган (заради издайническия, синкав блясък, Сиянието си бе в ножницата, готово да изхвъркне навън в мига, в който господарят му усети нужда от него), той се запрокравда напред и скоро потъна в мрака.

Без да престава да мърмори, Риджис се зае да запали факлата. Когато най-сетне успя и пламъкът освети всичко наоколо, Дризт вече бе изчезнал.

Внезапно зад гърба му се разнесе глухо ръмжене и полуръстът светкавично се обърна, здраво стиснал малкия си боздуган в ръка. За негово облекчение беше просто Гуенивар, която се задаваше по един от страничните тунели. Тиха като смъртта, тя пое по стъпките на Дризт и Риджис побърза да тръгне след нея, макар да знаеше, че не може да поддържа темпото ѝ.

Няколко мига по-късно отново бе сам, заобиколен единствено от причудливите, злокобни сенки, които трепкацията на пламък хвърляше по неравните стени. Опрял гръб о скалата, Риджис безшумно се запромъква напред.

Много скоро пред него зейна черната паст на страничен тунел, но полуръстът не спря, само протегна запалената факла напред и още по-здраво стисна малкия си боздуган. Там зад ъгъла, невидим в прегръдката на мрака, някой се прокравдваше към него.

Риджис внимателно остави факлата на земята и вдигна боздугана пред гърдите си.

После се втурна напред, размахал бясно малкото оръжие. В тъмнината проблесна синьо зарево и спря устрема му, разнесе се

метален звън. Без да се колебае и миг, Риджис замахна по-ниско, опитвайки се да изненада противника си странично.

И този път прокънтят звън на желязо — невидимият враг отново бе отклонил удара му.

Боздуганът се отдръпна, само за да полети отново напред, ала опитният му неприятел не се поддаде на тази хитрина и за трети път отби връхлитащото оръжие.

— Риджис!

Боздуганът изсвистя над главата му, готов да се хвърли в нова яростна атака, ала в този миг полуръстът разпозна гласа и рязко се отдръпна.

— Нали ти казах да ме чакаш! — скара му се Дризт и излезе от прикритието на сенките. — Какъв късмет, че не те убих.

— Или че аз не убих теб — при звука на спокойния, хладен тон на Риджис, лицето на елфа се изопна от изненада.

— Откри ли нещо? — попита полуръстът след малко.

Дризт поклати глава:

— Близо сме — тихо отвърна той. — И двамата с Гуенивар го знаем.

Риджис отиде да вдигне факлата, после окачи боздугана на кръста си, така че да му бъде под ръка.

Някъде недалеч от тях Гуенивар неочаквано изръмжа и двамата приятели се втурнаха натам.

— Вземи и мен! — извика Риджис и се вкопчи в наметката на елфа, мъчейки се да не изостава от него, макар че му бе трудно да го следва и непрестанно се препъваше и подхлъзваше.

Дризт забави крачка, едва когато иззад един остър завой видя зеленикавожълтите очи на Гуенивар да проблясват в мрака, който тегнеше отвъд малкия кръг светлина, хвърляна от факлата.

— Мисля, че току-що открихме джуджетата — мрачно каза Риджис, после пусна плаща на приятеля си и му подаде факлата.

Плътно следван от полуръста, Дризт се приближи до завоя и предпазливо надникна зад него. За миг лицето му се сви от болка, ала време за губене нямаше и като вдигна високо факлата, елфът освети ужасната сцена в целия ѝ злокобен блясък.

Изчезналите джуджета наистина бяха там — облежнати на стените или пък нахвърляни по пода, в коридора лежаха посечените

трупове на седмината бруенорови воини.

* * *

— Щом не щеш да я носиш, недей! — раздразнено рече Бруенор и Кати-Бри, най-сетне постигнала своето, доволно кимна.

— Ала, кралю... — опита се да каже нещо Кобъл, който единствен присъстваше на разговора между Бруенор и дъщеря му в кралските покои.

След неотдавнашното „опитване на светената вода“ и двете джуджета се оплакваха от свирепото главоболие.

— Ха! — изсумтя Бруенор, прекъсвайки добронамерения свещенослужител. — Ти не познаваш моето момиче тъй, както си я знам аз. Щом е решила, че няма да облече оназ' престилка, и всички великани от Гръбнака на света не могат да я накарат да отстъпи.

— Хей! — неочаквано се провикна някой отвън, миг преди с всички сили да стовари юмрука си върху вратата. — Знам, че си вътре, Бруенор Боен чук, дето се зовеш крал на Митрил Хол! Отваряй таз' врата и се изправи срещу съдбата си!

— Познаваш ли този глас? — обърна се Кобъл към Бруенор и двамата се спогледаха смутено.

— Отваряй, казах! — продължаваше да крещи непознатият, а тропането по вратата прерасна в същинска канонада.

След един особено яростен удар, дървото най-сетне не издържа и се разцепи под напора на тежка метална ръкавица, от която стърчеше огромен шип.

— О-о-о! — доста по-тихо проточи непознатият. — Пясъчник!

Бруенор и Кобъл отново се спогледаха, а смущението им бързо отстъпи място на изумление.

— Не! — възкликнаха двамата едновременно и смаяно поклатиха глави. — Не може да бъде!

— Какво е това? — с нарастващо нетърпение попита Кати-Бри.

— Не е възможно! — отвърна Кобъл, опитвайки се да убеди колкото момичето, толкова и себе си, че е прав.

Доволното сумтене, което се разнесе иззад вратата, недвусмислено показваше, че неизвестният натрапник най-сетне е

успял да освободи заклещения шип на ръкавицата си.

— Какво е това? — натъртено повтори Кати-Бри и заплашително сложи ръце на хълбоците си.

В този миг вратата се отвори с гръм и трясък и в стаята нахлу най-невероятното джудже, което младата жена бе виждала през живота си. На ръцете си имаше метални ръкавици без пръсти и с остри шипове; шипове стърчаха също така от лактите му, както и от коленете и от върховете на тежките му ботуши. Доспехите му (специално пригодени за ниското му, подобно на бъчва тяло) бяха направени от успоредни метални ивици, разположени на около сантиметър една от друга, и го опасваха целия — от врата до средата на бедрата и от рамото до предмишницата. Сивият му шлем нямаше забрало, дебелия, кожени връзки, които го придържаха на главата му, се губеха някъде под чудовищната черна брада. На върха на шлема, дълъг почти наполовина на високото около метър джудже, стърчеше лъскав шип.

— Това — с явно отвращение в гласа отвърна Бруенор, — е бесовойн.

— Не какъв да е бесовойн — обади се чудноватото, чернобрадо джудже. — Аз съм Бесовойнът! Най-необузданият бесовойн!

И като протегна ръка, то пристъпи към Кати-Бри, усмихвайки се широко. При всяко негово движение странните му доспехи издаваха пронизителен, стържещ шум, от който косата на Кати-Бри се изправи.

— Тибълдорф Пуент на твоите услуги, прекрасна лейди! — тържествено се представи джуджето. — Първи боец на Митрил Хол. А ти трябва да си Кати-Бри, за която съм слушал толкоз много в Адбарската цитадела. Човешката дъщеря на Бруенор, тъй ми рекоха там, ама дори и като го знам, пак ми е трудно да повярвам, че една жена от рода Боен чук си няма брада, дето да я гъделичка по пръстите на краката!

Кати-Бри имаше чувството, че всеки момент ще припадне от миризмата на странното джудже. Дали изобщо бе свалял доспехите от гърба си през последните стотина години, зачуди се тя. На глас обаче каза само:

— Ще се постарая да си пусна.

— И няма да сбъркаш! — провикна се Тибълдорф и тръгна към Бруенор със страховито скърцане, което се забиваше като нагорещени иглички в мозъка на Кати-Бри.

— Кралю! — изрева джуджето и се поклони ниско... при което замалко не разполови дългия закривен нос на Бруенор с шипа, който стърчеше от шлема му.

— Какво, в името на Деветте пъкъла, дириш тук? — рязко попита Бойният чук.

— И то жив! — вметна Кобъл и безпомощно сви рамене в отговор на смаяния поглед на Бруенор.

— Мислех, че си умрял, когато Мракометния завзе долните нива — продължи кралят.

— О! — провикна се Тибълдорф. — И до днес помня смъртоносния му дъх!

Намерил се кой да го каже, помисли си Кати-Бри, но благоразумно предпочете да запази мълчание.

Пуент продължаваше да говори разгорещено, като от възбуда размахваше ръце във всички посоки, подскачаше на мястото си и въртеше очи, без да спира поглед върху нищо, сякаш повторно изживяваше онези отдавна отминали моменти.

— Гибелен дъх, тъй си беше! Непрогледен мрак ме обгърна тогаз и изпи силите от тялото ми! Ала — тук той внезапно повиши глас и рязко се обърна към Кати-Бри, вирнал дебел показалец във въздуха, сякаш искаше да я промуши, — аз се съвзех и избягах. През една тайна врата в долните нива. Дори чудовище като Мракометния не можа да спре Пуент!

— Войните ни успяха да удържат Залите в продължение на цели два дена, след като скверните слуги на дракона ни изтласкаха в Стражев дол — прекъсна го Бруенор. — Пък нещо не си спомням да съм чул, че Пуент Тибълдорф се е завърнал, за да се бие рамо до рамо с баща ми и неговия баща, тогавашния крал на Митрил Хол.

— Цяла седмица мина, докато си възвърна силите и успя да прекося тунелите, отвеждащи до Западната порта — обясни Пуент. — Дотогава Залите вече бяха паднали.

— По-късно — продължи той след малко, разресвайки невъзможно дългата си брада с шиповете на една от ръкавиците си, — дочух, че част от по-младите, в туй число и Бруенор Бойния чук, са се отправили на запад. Към Мирабарските мини, тъй рече някой, ама когато стигнах там, от вас нямаше и следа.

— Двеста години! — изръмжа Бруенор и усмивката на Пуент застина на лицето му. — Цели двеста години имаше, за да ни откриеш, а нито веднъж не чух и думичка, че може да си жив!

— После — преспокойно обясни Тибълдорф, — отново се върнах на изток. Дълго време изкарах там (пък и не мога да се оплача, добре си поживях) — бях наемник в Сундабар и при крал Харбром в Адбарската цитадела. И точно в Адбар преди три седмици (известно време бях на юг, ще знаете) за първи път чух за завръщането ви, чух, че в Залите отново се е възцарил един Боен чук!

— И ето ме тук — завърши Пуент най-сетне и падна на едно коляно. — Само ми покажи враговете си и... — при тези думи той смигна на Кати-Бри и посочи острия шип, който стърчеше от върха на шлема му.

— Най-необуздан, казваш? — попита Бруенор, с едва доловим сарказъм в гласа.

— И винаги ще бъда! — гордо заяви Тибълдорф.

— Ще наредя да изпратят някой да те придружи — рече Бруенор, — та да се изкъпеш и да похапнеш.

— Яденето ще приема с удоволствие — отвърна Пуент, — ама банята и придружителя можеш да си ги задържиш. Познавам тез' тунели не по-зле от теб, Бруенор Боен чук, ако не и по-добре. Та когато ни прогониха от Залите, ти беше още голобрадо хлапе.

И той протегна ръка, с намерението да го щипне по брадичката. Както можеше да се очаква, Бруенор го плесна през пръстите. Бесовойнът избухна в писклив, подобен на ястребов крясък, смях и излезе от стаята, съпроводен от ужасяващ стържещ звук, който сякаш не идваше от причудливите му доспехи, а от ноктите на гигантска птица, драскаща върху камък.

— Приятен тип — подхвърли Кати-Бри.

— Пуент — жив! — смаяно повтори Кобъл и момичето са зачуди дали свещенослужителят смята това за добра или за лоша вест.

— Защо никога не си споменава за него? — обърна се Кати-Бри към баща си.

— Повярвай, момиче — отвърна Бруенор. — Той не си струва да го споменавам.

* * *

Напълно изтощен, варваринът се хвърли на леглото си — изпитваше отчаяна нужда да поспи. Видението го споходи още преди да бе затворил очи и той светкавично седна в постелята си, мъчейки се поне този път да избяга от мъчителния образ на Кати-Бри и Дризт До'Урден, вплетени в страстна прегръдка.

Ала и сега, както десетки пъти преди, непоносимата картина го връхлетя с всички сили.

Пред очите му засияха искри, безброй трепкащи пламъчета, които се спускаха все по-надолу и по-надолу и го мамеха след себе си.

Уолфгар изръмжа и се опита да стане. Минаха няколко секунди, преди да разбере, че за пореден път силата му не се бе оказала достатъчна и че все още е в леглото си — светлинките го викаха при себе си, там, където го очакваше болезненият образ на обичната му Кати-Бри и Дризт До'Урден.

ГЛАВА 9

ПРЕКАЛЕНО ИЗКУСНИ УДАРИ

— Гоблини? — предположи Риджис.

Дризт, който се бе привел над мъртвото тяло на едно от джуджетата, поклати глава, още преди да успее да разгледа раните отблизо. Чудовищата надали биха оставили трупове току-така, не и преди да им смъкнат скъпоценните доспехи и оръжия. Освен това, макар гоблините никога да не си даваха труда да се погрижат за мъртъвците си след битка, единствените тела в тунела бяха джуджешки. А нямаше гоблинов отряд, знаеше Дризт, който да победи седем опитни джуджешки бойци, без да загуби поне един свой войник, независимо колко голямо е численото им превъзходство и колко добре е заложен капанът им.

Раните на джуджето, над което се бе навел елфът, като че ли потвърждаваха съмненията му. Нанесени с изумителна прецизност, те със сигурност не бяха дело на грубия, назъбен меч на някой гoblin. Не, гърлото на нещастното джудже бе прерязано от много по-изящно оръжие, остро като бръснач и най-вероятно надарено с магическа сила. Дори след като Дризт избърса кръвта от нея, раната си остана почти невидима... незабележима, ала смъртоносна.

— Какво ги е убило? — нетърпеливо попита Риджис, като неспокойно пристъпваше от крак на крак и местеше факлата ту в едната, ту в другата си ръка.

Умът на Дризт отказваше да приеме очевидния отговор. Нима докато живееше в Мензоберанзан и се биеше рамо до рамо със своя мрачен народ, не бе виждал подобни рани хиляди пъти? Нима не знаеше, че няма друга раса в целите Царства (с изключение може би на Светлите елфи), които да използват толкова изкусно изработени оръжия?

— Какво ги е убило? — продължи да настоява Риджис, макар гласът му да трепереше забележимо.

Дризт тръсна белите си къдрици:

— Не знам — отвърна той и се приведе над тялото на друго от джуджетата.

Полуседнало, с гръб, облегал на стената, то сякаш се бе свличало в агония, когато смъртта го бе застигнала. Макар всичко около трупа да бе оплискано с кръв, единствената рана, която Дризт откри, бе едва забележим диагонален прорез, толкова тънък, че приличаше на драскотина, ала несъмнено много по-дълбок.

— Може би са дуергари — каза Дризт, мислейки си за злите диви джуджета, които обитаваха подземния свят.

Предположението му не бе лишено от логика — някога дуергарите бяха служили като слуги на Мракометния и всъщност бяха живели в Залите едва допреди няколко месеца, когато Бруенор ги бе прогонил. И все пак, не можеше да не признае пред себе си Дризт, подобни разсъждения се основаваха не на онова, което говореха фактите, а на онова, в което му се искаше да повярва.

Алчните дуергари бяха свалили и ризите от гърбовете на жертвите си и непременно бяха прибрали ценните миньорски инструменти. Освен това, както всички джуджета, и те предпочитаха по-тежки оръжия, като бойни секири или чукове. Ала елфът вече бе сигурен в едно — не брадва бе отнела живота на седмината войни на Бруенор.

— И сам не го вярваш — обади се Риджис зад гърба му.

Вместо отговор, Дризт се приведе над друго джудже.

Гласът на полуръста стихна до шепот, ала елфът чу следващите му думи с кристална яснота:

— Мислиш, че е дело на Ентрери.

Дризт не мислеше така, всъщност изобщо не вярваше, че сам войн, пък бил той и най-изкусният боец в Царствата, е в състояние да убие седем опитни джуджета толкова чисто. Той се обърна към Риджис, който стоеше в светлината на факлата и търсеше погледа му, мъчейки се да съзре някаква реакция върху лицето на приятеля си. Думите на полуръста наистина бяха озадачили Дризт, единственото обяснение, което му идваше наум, бе, че Риджис сигурно изпитва неистов страх, че Ентрери може наистина да го е проследил до Залите.

Елфът поклати глава и отново насочи вниманието си към мъртвите джуджета. Още на следващия труп откри следа, която

светкавично стесни възможните убийци до представителите на една-единствена раса.

От тялото на нещастното джудже, полускрита в гънките на плаща му, стърчеше тънка стреличка. Дризт трябваше да си поеме дълбоко дъх, преди да се успокои достатъчно и да събере кураж да я извади — беше я познал още от пръв поглед и онова, което разбра от нея, напълно обясняваше лекотата, с която убийците се бяха справили с коравите джуджета. Стреличката, направена за съвсем малък арбалет, несъмнено бе напоена с приспиваща отрова и бе едно от любимите оръжия на мрачните елфи.

Още преди да се бе изправил напълно, Дризт вече стискаше в ръце магическите си ятагани.

— Трябва веднага да се махнем оттук — прошепна той с внезапно одрезгавял глас.

— Какво има? — попита Риджис.

Ала Дризт, насочил цялото си внимание към потъналия в мрак коридор, дори не го чу.

Скрита нейде в тъмнината, тегнеща зад гърба на полуръста, Гуенивар гърлено изръмжа.

Дризт внимателно вдигна единия си крак и съвсем бавно заотстъпва назад, досетил се, че всяко по-рязко движение може да доведе до нападение. Елфи на мрака в Митрил Хол! От всички злини, за които Дризт можеше да се сети (а във Фаерун те съвсем не бяха малко), нищо не можеше да се сравни с ужаса от мрачните елфи.

— Накъде? — прошепна Риджис.

Синкавите искрици, които играеха по острието на Сиянието, изригнаха в заслепяващ пламък.

— Бягай! — изкрещя Дризт, разбрал предупреждението на ятагана и рязко се обърна... тъкмо навреме, за да види как полуръстът изчезва в облак магически мрак, а факлата се изгубва в него, сякаш бе свещичка, духната от малко дете.

Без да губи и миг, Дризт се претърколи към стената на тунела и се хвърли зад трупа на едно от джуджетата. Докато стоеше със затворени очи, опитвайки се да настрои погледа си към инфрачервената част на спектъра, усети как тялото на джуджето потръпна леко, после отново, и отново, улучено от стрелите на невидимия враг.

От кълбото магически мрак зад него се откъсна черно късче и за миг по стените заиграха трепкащи лъчи, разпръсквайки слаб светлик в непрогледната тъмнина — очевидно Риджис бе успял да се откъсне от черната ѝ прегръдка.

Звук обаче не се чу и Дризт уплашено се запита дали полуръстът не бе паднал право в ръцете на неприятеля.

Гуенивар се приближи безшумно до него и се хвърли наляво, после надясно. Една отровна стрела се удари в каменния под, на сантиметри от бързо тупкащите ѝ лапи. Друга се заби в тялото ѝ с тъп звук, ала магическото животно дори не забави крачка.

Далече пред себе си Дризт видя обгърнатите от червена топлина очертания на два изящни силуета. Протегнали ръце напред, те отново се прицелваха със страховитите си оръжия. Той призова собствените си магически умения и изпрати кълбо мрак пред Гуенивар, за да ѝ осигури поне някаква защита, после бързо изскочи иззад импровизираното си прикритие и се втурна след пантерата, надявайки се, че Риджис бе успял да се измъкне.

Навлече в своя облак от мрак, без дори да забави крачка — прекрасно помнеше разположението на тунела и с лекота прескочи тялото на още едно от убитите джуджета. Първото нещо, което забеляза, когато изскочи навън, бе един страничен коридор вляво. Гуенивар го бе подминала и сега се насочваше право към двамата елфически войни. Дризт обаче познаваше събратята си прекалено добре, за да повярва току-така, че страничният тунел е празен.

Изведнъж се разнесе странен стържещ шум, сякаш няколко чифта крака дращеха по твърдия каменен под. Миг по-късно, Дризт политна назад, зашеметен и ужасен при вида на Осмокракото чудовище — наполовина паяк, наполовина елф — което изпълзя иззад завоя, залавяйки се с еднаква лекота както за земята, така и за гладките стени. В някога изящните ръце зловещо проблясваха две бойни секири.

В целия свят нямаше друго същество, което да отвращава елфите на мрака, в това число и Дризт До'Урден, повече от един драйдер.

Гърленият рев на Гуенивар и злокобното изщракване на заредени арбалети помогнаха на Дризт да се съвземе навреме, за да отбие нападението му. Размахало предните си крака, за да го накара да изгуби равновесие, чудовището връхлетя върху него и се опита да му нанесе два светкавични удара с брадвите си.

Дризт рязко се отдръпна и успя да избегне свистящите секири, ала вместо да продължи да отстъпва, той сграбчи един от краката на гнусното същество и го отмести встрани. Едновременно с това посече още едно от пипалата на драйдера и като се хвърли на колене, пропълзя под него.

Чудовището отскочи назад със злобно съскане и отново замахна.

Предугадил намеренията му, опитният елф побърза да прикрие уязвимия си тил. Магическото оръжие отклони едната брадва и удари другата там, където дръжката се съединяваше с острието. Дризт подпхна стъпала под тялото си и като се завъртя на една страна, започна да се изправя, насочил двата ятагана нагоре. С оръжието, с което предпазваше тила си, продължи да отблъсква секирата на драйдера, докато не изви ръката, която я стискаше, после рязко го освободи. В същото време Сиянието се стрелна напред, намери пролука в коравата броня и с всички сили се впи в паешката плът. От раната шурна гореща пяна и обля рамото на Дризт, гнусното създание изпищя пронизително, а по тялото му пробягаха мощни конвулсии.

От всички страни върху Дризт се посипаха ритници и той замалко не изпусна меча си, та трябваше да го издърпа от тялото на противника си, за да успее да го удържи. Иззад многобройните паякови крака, които го обгръщаха като решетка на затворническа килия, Дризт видя как от тъмнината на страничния коридор започват да изникват нови и нови силуети. Всички те бяха на мрачни елфи, знаеше той, и всички бяха насочили арбалетите си към него.

Ето че първата стреличка изсвистя във въздуха и той трескаво се опита да се извърти. За щастие, докато се обръщаше, дебелият плащ се развя зад гърба му и стреличката се заби в една от тежките гънки, без да го нарани. Успя да се спаси от първите изстрели на нападателите, но докато се опитваше да се предпази, бе изпъзлял изпод тялото на драйдера почти наполовина и сега се озова съвсем близо до втората брадва, която бе надвиснала заплашително над главата му. И сякаш това не бе достатъчно, ами в този момент още един от злите елфи опъна тетивата на арбалета си.

Брадвата, с учудване забеляза Дризт, се спусна с тъпия си край напред... не за да го посече, а за да го накара да отвърне на удара. Всеки момент очакваше да чуе изщракването на арбалета, ала вместо

това, до ушите му долетя приглушен стон, когато тристакилограмовата пантера се стовари върху войника, който се канеше да го простреля.

Дризт парира връхлитащата секира с единия си ятаган, после с другия и най-сетне успя да се измъкне напълно изпод тялото на врага си. После инстинктивно отскочи назад и светкавично отби меча на най-близкия елф.

— Хвърли оръжията си и всичко ще свърши веднага — извика нападателят му на език, който Дризт не бе чувал години наред, и в съзнанието му като мощна вълна нахлуха безброй образи от красивия, изумителен, жесток Мензоберанзан. Колко пъти двамата със Закнафейн, неговия баща, бяха стояли един срещу друг, с оръжие в ръка, готови да започнат поредния си тренировъчен двубой!

Дризт изръмжа нечленоразделно и се хвърли напред. По тялото на противника му се посипаха десетки удари, които само за няколко секунди го зашеметиха и извадиха от равновесие. Един от ятаганите на Дризт се спусна надолу, докато другият полетя право напред и преди злощастният елф да успее да направи каквото и да било, Сиянието се насочи към рамото му.

Елфът от Мензоберанзан най-сетне осъзна гибелта, която го заплашваше, и очите му се разшириха от ужас.

В този миг Гуенивар се стрелна покрай тях и връхлетя върху драйдера. Вкопчени в отчаяна схватка, двамата се затъркаляха по пода — огромна черна топка, от която стърчаха остри котешки нокти и страховити паешки крака.

Елфите на мрака продължаваха да прииждат — както от главния, така и от страничния тунел — ала вече нищо не бе в състояние да потуши яростта на Дризт. Сиянието и другият магически ятаган свистяха все по-безпощадно и противникът му едва успяваше да се защитава, камо ли сам да се хвърли в атака.

Много скоро пред Дризт се откри възможност да прониже врата на противника си, ала скиталецът знаеше, че не може да го стори. Защото сега пред него стоеше не гоблин или орк, а елф на мрака, негов събрат по раса, някой, който може би приличаше на Закнафейн. Дризт прекрасно си спомняше обета, който бе дал, когато преди повече от десет години напусна Мензоберанзан и затова, вместо да пререже гърлото на противника си, той замахна ниско и срещна един от мечовете му — първо със Сиянието, а после и с другия си ятаган.

Следващият му удар изби оръжието от ръката на елфа и го запрати на пода. Злият войн направи крачка назад, само за да се хвърли отново напред, протегнал другия си меч, с отчаяната надежда, че ще успее да държи противника си по-надалеч достатъчно дълго, за да вдигне падналото си оръжие.

Бърз като светкавица, Дризт изби и втория меч от ръката му и се втурна напред още преди Сиянието да бе докоснало оръжието на елфа — толкова уверен бе в точността на своя удар.

Дризт можеше да прониже обезоръжения си противник, където поиска, можеше да го убие с един-единствен замах, ала и този път не го стори, възпиран от клетвата, която бе дал, когато напусна Мензоберанзан, обещание пред самия себе си и оправдание на решението да се махне от подземния свят. Никога вече, зарекъл се бе той тогава, оръжията му няма да погубят някого от неговата раса.

Сиянието се впи в коляното на злия елф и той политна назад с грозен вик, притиснал ранения си крак с две ръце.

Гуенивар стоеше под изправения драйдер, а на единия ѝ хълбок зееше рана.

— Бягай, Гуенивар! — изкрещя Дризт и се хвърли право в плетеницата от паякови крака, бясно размахал двата си ятагана.

Гнусното същество нададе пронизителен писък, когато Сиянието се заби дълбоко в един от краката му и замалко не го отсече. Миг по-късно, Дризт вече се намираше от другата страна на чудовището.

Брадвата на драйдера отново се стовари върху тялото на котката, ала тя дори не направи опит да се защити или пък да избяга.

— Гуенивар! — повика я Дризт.

Вярната пантера немощно се опита да го погледне, ала преди да успее да обърне глава към него, в тялото ѝ се заби нов рояк отровни стрелички.

Дризт знаеше, че още начаса трябва да изпрати Гуенивар обратно в Звездната равнина, не можеше да позволи страданието ѝ да продължи и миг повече... знаеше го, ала статуетката не беше у него!

— Гуенивар! — изкрещя той отново, виждайки как от коридора зад драйдера се задават още Мрачни елфи.

Нямаше друг избор, освен да застане до вярното животно и да се бие рамо до рамо с него до горчивия край.

Драйдерът изсъска победоносно, когато брадвата му се издигна над беззащитния, тръпнещ врат на пантерата. Острието изсвистя, ала вместо плът, срещна само сивкава мъгла и скверното същество яростно изкрещя.

— Да се махаме оттук! — прошепна Риджис някъде от мрака.

Дризт веднага разбра какво бе станало и облекчението се разля по тялото му като топла вълна.

Преди елфът да успее да направи и крачка, чудовищният паяк се обърна към него и в мъждукащата светлина на появилата се отново факла, Дризт за първи път зърна лицето му. Лице, чиито познати черти дори ужасяващата магия не можеше да скрие.

Ала сега не беше време за спомени и като се обърна рязко (при което плащът му се развя и спря още една от отровните стрелички, предназначени за него), Дризт побягна.

Тунелът потъна в тъмнина, после светлината отново затрептя плахо, само за да бъде погълната от мрака миг по-късно — Риджис бе влязъл в два последователни облака магическа тъма. В мига, в който достигна прикритието на създаденото от него кълбо, Дризт побърза да отскочи встрани... Поредната стрела, която трябваше да се заби в гърба му, се удари в каменния под с шумно звънтене. Елфът настигна Риджис малко след втория магически облак, двамата профучаха покрай труповете на джуджетата, свиха зад ъгъла и продължиха отчаяния си бяг.

ГЛАВА 10

ОТБЛЯСЪЦИТЕ НА РУБИНА

Риджис и Дризт се скриха в една странична стаичка с тесен вход, който лесно можеше да бъде защитаван и таван, от който почти не висяха обичайните за тази част на подземията сталактити.

— Да загася ли факлата? — попита полуръстът.

Клекнал пред входа, Дризт напрягаше слух в опит да долови и най-слабия шум откъм основния тунел. За миг се замисли над въпроса на приятеля си, после поклати глава — прекрасно разбираше, че това не би променило нищо, че двамата с Риджис нямат никакъв шанс да се измъкнат от тунелите току-така. Малко след като избягаха от битката, Дризт бе открил, че и останалите странични коридори са пълни с елфи на мрака. Освен това познаваше своите събратя прекалено добре, за да повярва, че биха заложили капан, от който има изход.

— Не — изрече той на глас. — Кой знае, факлата може да ми даде някакво преимущество — със сигурност на светло се бия по-добре от тях.

— Поне не беше Ентрери — подхвърли Риджис и Дризт го погледна изненадано.

Де да беше Ентрери, помисли си той. Тогава поне нямаше да им се налага да се отбраняват срещу цяла орда мрачни елфи!

— Добре направи, че отпрати Гуенивар — каза той вместо това.

— Щеше ли да умре, ако бе останала тук? — попита Риджис.

Дризт не знаеше отговора на този въпрос, но не вярваше, че в битката преди малко бе имало истинска опасност за живота на пантерата. Виждал бе как Гуенивар се забива в яка каменна стена и как потъва в магическо езеро от чиста киселина. И двата пъти котката се бе върнала при него и дори страховитите ѝ рани се бяха излекували след известно време.

— Ако жестоките удари бяха продължили още — отвърна той, — на Гуенивар щеше да ѝ се наложи да прекара повече време в Звездната равнина, преди да се възстанови достатъчно, за да отвърне на повика ми. Не вярвам, че може да бъде убита, докато е далеч от дома си...

поне докато статуетката е здрава. Но наистина направи добре, че я отпрати — добави той, а върху красивото му лице се четеше искрена благодарност. — Гуенивар наистина страдаше жестоко в ръцете на нашите врагове.

— Радвам се, че Гуенивар не може да умре — каза Риджис, когато Дризт отново се обърна към входа на малката стаичка. — Жалко би било да загубим толкова ценен магически предмет.

Нищо, което Риджис бе изричал, откакто се завърна в Митрал Хол, всъщност нищо, което бе казвал, когато и да било на Дризт, не бе прозвучавало по-странно и неуместно. Не, „неуместно“ бе твърде слабо определение, реши елфът, поразен от безчувствените думи на своя приятел. Та Гуенивар и Риджис вече дълги години бяха много повече от обикновени познати, бяха истински приятели! Риджис никога не би нарекъл пантерата „магически предмет“.

И тогава всичко най-сетне започна да си идва на мястото: забележките по адрес на Артемис Ентрери, честото му споменаване, непрекъснатото вмятане на името му в разговора.

Изведнъж и яростта на Уолфгар, и студеното му държание към Дризт също намериха своето обяснение — нима варваринът не бе споменал, че именно Риджис му е разказал за срещата на Кати-Бри и елфа извън стените на Митрил Хол!

— Какво още каза на Уолфгар? — проговори Дризт най-сетне, но не се обърна към полуръста, а по лицето му не трепна дори мускулче. — В какво още го накара да повярва с помощта на магическия рубин, който виси от врата ти?

Малкият боздуган издрънча и се търкулна на пода, спирайки само на метър от краката на клекналия елф. Миг по-късно до него тупна още един предмет, който елфът разпозна веднага — маската, която самият той бе носил някога, по време на пътешествието си на юг, маската, която бе скрила чертите му на мрачен елф и му бе помогнала да изглежда досущ като своите събратя от повърхността.

* * *

Уолфгар с любопитство гледаше странното джудже, нарекло себе си с причудливото име бесовойн. Едва преди минута Бруенор му бе

представил Пуент и варваринът не можеше да се отърве от подозрението, че приятелят му като че ли не храни особено топли чувства към чернобрадото, миризливо джудже. След като го запозна с Тибълдорф, Бруенор изтича да седне на мястото си между Кобъл и Кати-Бри и сега младежът стоеше до вратата, обзет от неудобство.

За разлика от него, Тибълдорф Пуент явно не изпитваше ни най-малко притеснение.

— Значи си войн, така ли? — любезно попита Уолфгар, опитвайки се да намери някаква допирна точка с непознатото джудже.

Гръмогласният смях на Пуент бързо го отказа от добрите намерения.

— Войн? — прогърмя гласът на дръзкото джудже. — Имаш предвид такъв, дето се бие с чест?

Уолфгар сви рамене, без да разбира накъде бие събеседникът му.

— Ти войн ли си, голямо момче? — продължи да пита Пуент.

Младежът изду масивния си гръден кош и тържествено започна:

— Аз съм Уолфгар, син на Беорнегар...

— Тъй си и мислех! — провикна се джуджето, не толкова към варварина, колкото към останалите трима в другия край на стаята. — И съм сигурен, че ако се биеш с някой и той вземе, че се спъне и изпусне оръжието си, ти ще му позволиш да се наведе и да го вдигне, убеден, че тъй и тъй ще спечелиш. Прав ли съм?

Уолфгар отново сви рамене — според него отговорът бе повече от очевиден.

— Нали разбираш, че Пуент най-вероятно ще го обиди? — прошепна Кобъл в ухото на краля.

— Тогаз залагам на момчето — тихичко отвърна Бруенор. — Пуент си го бива, пък е и доста див, ама не е достатъчно силен, та да се мери с него.

— Надали някой би приел такъв облог — отвърна Кобъл, — освен ако не иска да загуби. И все пак, ако Уолфгар вдигне ръка срещу Пуент, няма как да не се опари.

— Отлично! — неочакваната намеса на Кати-Бри накара двете джуджета да я погледнат изненадано. — Уолфгар има нужда да се поопари — необичайно коравосърдечно обясни тя.

— Ето туй имах предвид! — изрева Пуент в лицето на варварина, давайки му знак да го последва към средата на стаята. — Ако аз се

биех с някого, да кажем с теб, и ти изпуснеше оръжието си, щях да те оставя да се наведеш и да го вдигнеш.

Уолфгар кимна одобрително, ала после светкавично отскочи назад, когато джуджето щракна с мръсните си пръсти на милиметри от лицето му.

— И точно докат' се навеждаш, щях да забия шипа на шлема си в коравата ти кратуна! — довърши Тибълдорф. — Аз не съм никакъв безмозъчен идиот, дето се нарича войн, проклети глупако! Аз съм бесовойн, истински бесовойн и никога недей забравя, че Пуент се бие, за да победи!

После отново щракна пръсти пред лицето на смаяния Уолфгар, заобиколи го и се втурна към трона на Бруенор.

— Странни приятели си си намерил, дума да няма — извика той на Бруенор. — Не че съм особено изненадан.

После се обърна към Кати-Бри и усмивката, която плъзна по лицето му, разкри изпочупени, кафяви зъби.

— Ама момичето може и да си го бива, стига да измисли начин да си пусне малко брада.

— Приеми го като комплимент — тихичко пошушна Кобъл в ухото на Кати-Бри, която само сви рамене и се усмихна развеселено.

— Джуджетата от рода Боен чук винаги са имали слабост към представители на другите раси — продължи Пуент, а думите му очевидно се отнасяха за Уолфгар, който най-сетне се бе съвзел от смайването си и сега се приближи до трона на Бруенор. — И въпреки туй, ние пак ги оставяме да царуват над нас. Тъй и не можах да разбера защо.

Кокалчетата на Бруенор побеляха от напрежение — толкова здраво стискаше облегалките на своя трон, в отчаян опит да потисне гнева, който бушуваше в гърдите му. Кати-Бри сложи ръка върху неговата и мекият поглед на сините ѝ очи бързо стопи раздразнението му.

— След като и без туй сме се заговорили на таз' тема — не спираше Пуент, — носи се грозната мълва, че един от най-близките ти другари бил елф на мрака. Намира ли се някаква истина в тез' слухове?

Гневът на Бруенор лумна с нова сила — джуджето винаги се хвърляше да защитава със зъби и нокти своя несправедливо охулван елфически приятел.

Ала Кати-Бри го изпревари, а отговорът ѝ беше предназначен не само за Пуент, но и за нейния баща, едно подсеждане, че Дризт вече бе попретръпнал към подобно отношение и сам може да се погрижи за себе си.

— Много скоро ще имаш възможност да се запознаеш с елфа — каза тя на бесовойна. — Ако някога е имало някой, който да отговаря на описанието ти на войн, то това е той.

При тези думи Пуент избухна в подигравателен смях, който бързо секна, когато младата жена довърши мисълта си.

— Ако двамата се биехте и ти изпуснеш своя островръх шлем, той щеше да го вдигне вместо теб и сам да го постави на главата ти — обясни тя. — Е, разбира се, после отново щеше да го свали, да ти го напъха в гащите и да ти тегли такъв ритник, че всичкият бяс да ти излезе през ушите.

Устните на Пуент сякаш залепнаха една за друга и за първи път от доста време насам, Уолфгар като че ли бе напълно съгласен с изреченото от Кати-Бри. Тримата с Бруенор и Кобъл закимаха одобрително, когато видяха, че младата жена най-сетне бе успяла да му затвори устата.

— Колко време ще отсъства Дризт? — побърза да се намеси Уолфгар, преди Пуент да си възвърне дразнещия глас.

— Тунелите са си доста дължки — отвърна Бруенор.

— Дали ще стигне навреме за церемонията? — продължи да пита младежът.

Усетила колебанието в гласа му, несигурността, която издаваше, че варваринът сякаш се чуди какъв отговор би искал да получи, Кати-Бри рязко отговори:

— Не се съмнявай, че ще стигне. Защото тук няма да има никаква сватба, докато Дризт не се завърне от тунелите! — хладният ѝ поглед пресече възраженията на Бруенор, още преди той да успее да си отвори устата... — И изобщо не се шегувам, та ако ще всички крале и кралици на Севера да трябва да чакат цял месец!

Уолфгар изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне, ала все още му бе останало достатъчно разум, за да не излее гнева си върху избухливата Кати-Бри.

— Аз трябваше да отида с него! — сопна се той на Бруенор. — Защо изпрати Риджис? Каква полза от него, ако наистина открият

врагове там долу?

Ожесточението в гласа на варварина свари Бруенор неподготвен.

— Той е прав! — обади се и Кати-Бри — не че искаше да се съгласява с Уолфгар за каквото и да било, просто и тя, като него, виждаше отлична възможност да излее кипящото в гърдите ѝ раздразнение.

Бруенор слисано местеше очи между двете си деца.

— Няколко джуджета се загубиха, туй е всичко — рече той.

— Дори да е така — не отстъпваше Кати-Бри — Риджис само ще го бави излишно.

— Ама той сам каза, че ще намери начин да бъде полезен! — опита се да възрази джуджето.

— Кой каза? — не разбра Кати-Бри.

— Къркорещият корем! — сопна се обърканият ѝ баща.

— Та той въобще не искаше да ходи! — възкликна Уолфгар.

— Искаше, и още как! — изрева Бруенор и като скочи от мястото си, блъсна с рамо надвесилия се над него варварин, за да го накара да отстъпи назад.

— Самият Къркорещ корем ми рече да го изпратя заедно с елфа!

— Риджис беше тук с теб, когато ти съобщиха за изчезването на джуджетата — напомни му Кати-Бри. — А ти изобщо не спомена, че той е поискал да го изпратиш в тунелите.

— Каза ми го преди туй. Каза ми... — внезапно Бруенор спря по средата на изречението, осъзнавайки колко нелогично беше онова, което току-що бе изрекъл.

Скътан някъде в мозъка му, наистина имаше спомен, в който Риджис му обясняваше, че двамата с Дризт трябва да отидат да потърсят изчезналите джуджета. Ала как бе възможно това, след като решението кой да отиде долу, бе взето веднага щом научиха, че изобщо има изчезнали джуджета?

— Да не би пак да си опитвал светената вода, кралю? — почтително, ала твърдо попита Кобъл.

Бруенор им даде знак да замълчат, докато успее да си припомни какво точно се бе случило. Още чуваше думите на Риджис и бе сигурен, че не си измисля. Ала те сякаш увисаха във въздуха, нямаше образи, които да му помогнат да разбере къде точно се бе провел този разговор и да обяснят очевидното разминаване във времето.

В този миг в съзнанието му най-сетне изплува картина. Ала това не бяха той и полуръстът, погълнати от съставяне на планове. Пред очите му отново се завихри цял рояк искрящи фасетки, малки трепкащи пламъчета, които се спускаха все по-надолу и по-надолу и го мамеха след себе си... право към глъбините на приказния рубин.

— Къркорещият корем ми каза, че джуджетата ще изчезнат — бавно и отчетливо рече Бруенор, без да отваря очи, за да не прогони спомена, който най-сетне бе успял да извади от подсъзнанието си. — Караше ме да изпратя него и Дризт, за да ги открият, искаше да ме убеди, че само той и елфът са в състояние да върнат липсващите бойци в Залите.

— Но той не може да е знаел — изтъкна Кати-Бри, която очевидно се съмняваше в думите на баща си.

— А дори и да знаеше, никога не би поискал да отиде там долу — в гласа на Уолфгар също имаше недоверие. — Какво е всичко това? Някакъв сън?

— Никакъв сън не е! — изръмжа Бруенор. — Наистина ми го каза... с помощта на онзи негов рубин.

И той сбърчи лице, призовавайки цялата си джуджешка устойчивост към магиите, за да се пребори с бялото петно в мозъка си.

— Риджис никога не би поискал... — започна Уолфгар отново, ала преди да успее да довърши, Кати-Бри, го прекъсна, досетила се най-сетне какво означава всичко това.

— Освен ако Риджис не е бил Риджис — каза тя и от собствените й думи я побиха тръпки.

Тримата приятели познаваха Дризт достатъчно отдавна, за да знаят, че елфът има много и могъщи врагове... особено един, който бе достатъчно хитър, за да измисли и осъществи такава сложна измама.

За миг Уолфгар остана като вцепенен, с широко отворена уста и ужас в очите.

За разлика от него, Бруенор реагира светкавично. Той скочи от трона си, разбута Пуент и варварина, за да мине между тях (като замалко не ги събори на земята) и се хвърли към вратата, следван от Кати-Бри. На Уолфгар му трябваше само миг, преди да се съвземе и да се втурне след приятелите си.

— За какво, гоблините го взели, говорят тез' тримата? — извика Пуент и дръпна Кобъл, който също се канеше да тръгне след

останалите.

— За битка! — жрецът прекрасно знаеше как да отклони всяко по-нататъшно искане за дълги обяснения.

Тибълдорф Пуент падна на едно коляно и тържествуващо заби юмрук във въздуха:

— О, да! — изкрещя той ликуващо. — Прекрасно е отново да служиш на един Боен чук!

* * *

— Съюзил ли си се с тях или всичко това е едно голямо съвпадение? — сухо попита Дризт, без да се обръща — не искаше Артемис Ентрери да види болката, изписана на лицето му.

— Не вярвам в съвпадения — долетя предсказуемият отговор.

Най-сетне Дризт успя да се овладее достатъчно, за да го погледне в очите — своя най-страшен враг, безжалостния палач Артемис Ентрери, който сега стоеше само на метър от него, стиснал сабята и изумрудената си кама в ръце, а в краката му още тлееше изпуснатата факла. Магическото преобразяване от полуръст в човек бе пълно, включително дрехите, и това донякъде обърка Дризт. Докато той я носеше, маската не бе правила друго, освен да скрива цвета на кожата и косата му, и затова сега не успя да скрие учудването си.

— Трябва по-добре да изучаваш способностите на магическите си предмети, преди да ги захвърлиш с лека ръка — изсмя се Ентрери, виждайки изненадата му.

В думите му имаше голяма доза истина, ала дори и сега Дризт не можеше да изпита съжаление, задето се бе разделил с вълшебната маска в Калимпорт. Наистина, скрит под нея, той най-сетне бе получил свободата да ходи по белия свят, необезпокояван от предразсъдъците и ненавистта, които останалите раси хранеха към неговия народ. Но така Дризт До'Урден бе живял в лъжа.

— Можеше да ме убиеш в битката с гоблините, а сигурно и още стотици пъти, откакто дойде в Митрил Хол — каза елфът. — Защо бе нужен толкова сложен план?

— Така победата ще ми се услади още повече.

— Искаш да извадя оръжията си, да продължим двубоя, който започнахме в клоаките на Калимпорт, нали?

— Нашият двубой започна много преди Калимпорт, Дризт До'Урден! — леко повиши глас Ентрери и одраска бузата на елфа с върха на сабята си.

Дризт дори не трепна, нито посегна към ятаганите си.

— Ние с теб — продължи Ентрери и бавно започна да обикаля около него, — сме смъртни врагове от мига, в който за първи път чухме един за друг, всеки от нас — оскърбление за военските принципи на другия. Аз се надсмивам над онова, което за теб е свято, а ти обиждаш моята дисциплина.

— Дисциплина и празнота не са едно и също — отвърна Дризт. — Ти си просто една куха черупка, която може да си служи с оръжие. Обвивка, зад която няма нищо.

— Прекрасно! — измърка Ентрери и докосна крака на Дризт със сабята си. — Усещам гнева ти, елфе, макар така отчаяно да се опитваш да го прикриеш. Нека оръжията ти ме убедят в онова, в което думите не могат!

— Ти все още не разбираш — спокойно отвърна Дризт и наклони глава на една страна, а по лицето му се разля искрена усмивка. — Не искам да те убеждавам в каквото и да било. Артемис Ентрери не си струва нито времето, нито усилията ми.

В очите на убиеца припламна люта ярост и той се хвърли напред със сабя в ръка, сякаш искаше да го посече.

Дризт дори не трепна.

— Извади ятаганите си и нека оръжията решат спора помежду ни! — изръмжа Ентрери и направи крачка назад, без нито за миг да сваля сабята си.

— Забий своето острие в гърдите си и срещни единствената смърт, която заслужаваш!

— Котката ти е у мен! — изкрещя Ентрери. — Трябва да се биеш, ако не искаш Гуенивар да се превърне в моя слугиня!

— Забравяш, че съвсем скоро и двамата ще бъдем заловени... навярно дори убити — напомни му Дризт. — Недей да подценяваш уменията на моите събратя.

— Тогава се бий заради полуръста!

Изражението на Дризт красноречиво говореше, че убиецът се бе докоснал до болно място.

— Нима забрави за Риджис? — продължи да го дразни Ентрери. — Той е жив, ала там, където се намира, смъртта ще го открие бързо... Само аз знам кое е това място и ще ти го кажа... ако ме победиш. Бий се, Дризт До'Урден, бий се, ако не за друго, то за да спасиш живота на жалкия си приятел!

Сабята на Ентрери отново подскочи във въздуха, ала този път ятаганът на елфа вече я очакваше и светкавично отби удара ѝ.

Палачът замахна повторно, а камата, която последва другото му оръжие, замалко не намери пролука в защитата на Дризт.

— Чух, че си изгубил едната си ръка и едното си око — подхвърли елфът.

— Излъгах — Ентрери направи крачка назад и разпери ръце. — Сигурно заслужавам наказание?

Ятаганите на елфа отговориха вместо него, посипвайки серия мълниеносни удари върху убиеца — отляво, отдясно, отляво, отдясно, отляво, отдясно. Ръката на Дризт се издигна във въздуха, Сиянието проблесна над главата му и се спусна право към гърдите на Ентрери.

Не по-малко бързи, сабята и камата на убиеца отбиха светкавичното нападение на елфа.

Скоро двубоят заприлича повече на танц, отколкото на смъртоносна схватка. Двамата се движеха в пълна хармония, в съвършен синхрон, който не позволяваше на никого да вземе надмощие над противника си. Дризт, който знаеше, че времето му (и най-вече това на Риджис) е ограничено, успя да се доближи до тлеещата факла, настъпи я и угаси едва трепкащото пламъче. Стаичката потъна в непрогледен мрак.

Беше се надявал, че елфическата му способност да вижда на тъмно ще му даде преимущество над Ентрери, ала когато вдигна поглед от пода, първото, което съзря насреща си, бяха две червени точки — надарените с инфрачервено зрение очи на палача.

— Нима си помисли, че онова преди малко бе заради маската? — насмешливо се изсмя убиецът. — Е, сам виждаш, че си сбъркал. Тази способност ми е подарък от един от моите съюзници — мрачен елф и наемник. Всъщност, ние с него май доста си приличаме.

Още преди Ентрери да довърши, сабята му подскочи напред, принуждавайки Дризт да се извърти на една страна и да приклепне. Върху устните на елфа се разля довольна усмивка, когато Сиянието със силен звън отби връхлитащата изумрудена кама. Миг по-късно, магическият ятаган отново проблесна в мрака, провря се зад ръката на Ентрери и се спусна към гърдите му.

Ала палачът вече се бе претърколил назад и магическият ятаган срещна само въздух.

Мъждукацията светлик, хвърлян от Сиянието, придаваше на лицата им еднакъв сивкав оттенък, заличаваше разликата в расите и сякаш ги превръщаше в братя. Ентрери нямаше нищо против да ги възприемат по такъв начин, ала Дризт със сигурност имаше. За елфа Артемис Ентрери бе обратната страна на собствената му душа; когато го гледаше, той сякаш виждаше самия себе си, отразен в черното огледало на злото и омразата, съзираше образа на онова, в което би се превърнал, ако бе останал в жестокия Мензоберанзан.

Яростта на елфа го накара да се впусне в нова свирепа атака. Магическите ятагани свистяха във въздуха, ту политаха нагоре, ту отново се спускаха надолу, преплетени в изумителен танц на изящество и умение.

Сабята и камата на палача не им отстъпваха по нищо; отбиваха всеки удар, парираха всеки замах, сякаш двамата противници се бяха слели в едно и всеки знаеше какво ще направи другият. Дризт имаше чувството, че може да продължи тази битка вечно, че никога няма да изпита умора, когато срещу него стои Артемис Ентрери. Ала изведнъж почувства леко ужилване малко над глезена си, последвано от пареща болка. Само за миг целият му крак натежа, като да бе от олово, и вцепенението започна да пълзи все по-нагоре и по-нагоре.

Много скоро усети как рефлексите му се забавят. Искаше му се да извика, да изкрещи истината, да лиши Ентрери от удоволствието да триумфира над него — макар принципите му да бяха съвсем различни от тези на елфа, палачът копнееше да спечели в честна битка, не искаше да получи така жадуваната победа благодарение на отровната стрела на скритите си съюзници.

Ръката, която държеше Сиянието, безсилно увисна надолу и Дризт разбра, че е опасно уязвим.

Пръв падна Ентрери, в чиито вени също течеше отрова. Дризт усети присъствието на черните фигури, които заприиждаха през тясната врата, и се зачуди дали да не довърши палача, докато още не са го заловили. Преди да успее да намери отговора на този въпрос, елфът бавно се свлече на земята.

Чу как двете му оръжия — първо едното, после и другото — издрънчаха на пода, макар изобщо да не бе усетил как се изплъзват от пръстите му. После и той самият рухна на земята. Не можеше да държи очите си отворени, ала замъгленото му съзнание отчаяно се опитваше да измери мащабите на това бедствие, ужасните последиствия, които случващото се в момента щеше да има за приятелите му и за самия него.

Страховете му се засилиха още повече, когато, миг преди над ума му окончателно да се спусне черна пелена, един глас прошепна нещо на родния му език. Глас, който му бе до болка познат:

— Спи спокойно, мой отдавна изгубени братко!

НАСЛЕДСТВО

ЧАСТ ТРЕТА

Колко пъти съм се изправял безстрашно право в лицето на надвисналата опасност; колко мрачни пътища съм пребродил в тунелите на родината си и в суровите земи на Севера, докато съм следвал приятелите си!

Ала и до днес все още поклащам недоумяващо глава — възможно ли е целият свят да е пълен с хора, така себични и погълнати от собствената си личност, че да не могат да търпят някой друг да пресече пътя на живота им? Хора, дотолкова изпълнени с ненавист, че да превърнат отмъщението в своя заветна цел и в смисъл на съществуването си, да позволят мисълта, че са били обидени, изцяло да обсеби съзнанието им, макар „оскърблението“, което уж са получили, да не е нищо повече от справедлива защита срещу техните собствени злини.

Оставих Артемис Ентрери в Калимпорт, оставих го зад себе си не само физически, но успях да се спася и от разяждащото желание за разплата. Пътищата ни се пресякоха и отново се разделиха... за доброто и на двама ни. Ентрери няма никаква причина да ме преследва, няма да спечели нищо, когато ме открие... нищо, освен възможността да излекува наранената си гордост, като ме победи.

Какво безумие!

Артемис Ентрери е постигнал съвършенство на тялото, притежава бойни

умения, по които може да си съперничи и с най-добрия войн, когото съм срещал през живота си. Ала отчаяното му желание да ме преследва издава слабост. Защото не е прозрял може би най-важната истина — както разкриваме загадките на телата си и научаваме тайни, които ни правят по-силни, така трябва да потърсим и хармонията на душите си. Само че Артемис Ентрери, при цялата си сила и способности, никога няма да разбере колко красиво може да запее духът му, стига да му даде възможност. Ала не, той е обречен вечно да се вслушва в чуждите песни, изпълнен със завист и обсебен от мисълта да погуби всеки, който според него застрашава превъзходството, за което така копнее.

В това отношение палачът е досущ като моя народ и като толкова много други жители на Царствата, които съм срещал по едно или друго време: варварски вождове, чиято власт се крепи единствено на способността им да водят войни срещу враг, който всъщност не им е враг; джуджета, които трупат несметни съкровища и така и не разбират, че дори една съвсем малка част от богатството им може да подобри живота на мнозина около тях, да обезсмисли непрестанната им бойна готовност и да прогони вечната им параноя; надменни елфи, които отвързват очи от страданията на всички, които не принадлежат към собствения им народ, убедени, че „по-нисшите раси“ носят злото и страданията в себе си и сами са причина за всичко лошо, което им се случва.

Аз бягах от онези, които мислят по подобен начин, гледах да се държа настрана от тях, макар да бях принуден толкова често да слушам истории за техните злини. Сега знам, че

не трябва да ги отбягвам, а да се боря с тях. Трябва да им се противопоставя, ала не с меч в ръка и многочислена армия зад гърба си, а като продължа да вървя по пътя, който вярвам, че води към свършената хармония.

По милостта на боговете аз не крача по този път сам. Откакто Бруенор си възвърна Сребърните зали, съседните народи вече са обнадеждени, че джуджешките богатства ще донесат мир и благоденствие на всички земи наоколо. Кати-Бри следва принципите си със същата всеотдайност, с която го правя и аз, а Уолфгар, макар, и толкова млад, успя да покаже на своя народ колко по-добре е да поеме по пътя на приятелството и хармонията.

Те са моите доспехи, надеждата ми, че идват подобри дни — не само за мен, но и за целия свят. А всички окаяни „преследвачи“ неминуемо ще открият, че пътищата ни отново ще се пресекат. Никога няма да забравя Закнафейн, мой сродник не само по кръв, но и по душа; спомням си Монтолио, а мисълта, че има и други, които знаят истината и, че моите идеали няма да умрат заедно с мен, ми дава покой. Всичките ми приятели, всички достойни хора, които съм срещнал през живота си, ме убеждават, че не съм самотен защитник на изгубена кауза. Спокоен съм, че когато удари сетният ми час, истински важното няма да загине с мен.

Това е моето наследство — по милостта на боговете не съм сам.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 11

СЕМЕЙНИ ДРЯЗГИ

Из цялата стая хвърчаха дрехи, най-различни дреболии се удряха в стената и шумно тупваха на каменния под, оръжия летяха във въздуха и се приземяваха (често пъти върху гърба на Бруенор) с гръм и трясък. Заровен до кръста в скрина си, той като че ли не усещаше нищо и дори не изохка, когато тъпата страна на една брадва го удари по главата (която тъкмо бе извадил от раклата за миг) и събори еднорогия му шлем.

— Знам, че е тук! — изръмжа упоритото джудже и недовършената митрилна ризница, която запрати зад гърба си, замалко не премаза останалите в стаята. — Сам Морадин ми е свидетел, че оставих проклетото нещо точно тук!

— Какво, в името на Деветте... — започна Тибълдорф Пуент, но екзалтираният вик на краля го прекъсна, преди да успее да довърши.

— Знаех си! — тържествуващо изкрещя Бруенор и се показва от скрина, стиснал малък, сърцевиден медальон със златна верижка.

Кати-Бри веднага разпозна магическия подарък, който лейди Алустриел от Сребърния град бе направила на Бруенор, за да му помогне да открие приятелите си, когато Дризт и Уолфгар се бяха отправили на юг по следите на Ентрери. Под малкото капаче се криеше снимка на елфа, а възшебството, заключено в нея, даваше на притежателя й информация за местонахождението на Дризт До'Урден.

— Ето какво ще ни отведе до елфа! — доволно заяви Бруенор и вдигна медальона над главата си.

— Дай ми го, кралю — обади се Пуент, — и ми позволи да открия този твой... приятел.

— И сам ще се справя, благодаря — изръмжа Бруенор в отговор и като намести еднорогия шлем на главата си, грабна брадвата с многобройните резки и златния щит.

— Та ти си крал на Митрил Хол! — възкликна бесовойнът. — Не бива да рискуваш живота си в онез' опасни тунели!

Резкият отговор на Кати-Бри изпревари дори гневливия Бруенор.

— Затваряй си устата, Тибълдорф Пуент! — сопна се тя. — Баща ми по-скоро би подарил Митрил Хол на гоблините, отколкото да остави Дризт в беда, без да му се притече на помощ.

Кобъл сграбчи бесовойна за рамото, за да му попречи да каже още нещо (и естествено се одраска лошо на един от многобройните шипове, стърчащи от доспехите му).

Не че Бруенор би се вслушал в каквито и да било възражения. Без да чува или вижда нищо от онова, което става около него, рижобрадото джудже за втори път разбута Уолфгар и Пуент и изхвърча от стаята, а в тъмните му очи гореше убийствен огън.

* * *

Светът пред очите му бавно се избистряше и когато Дризт До'Урден най-сетне дойде на себе си, първото нещо, което съзря, бе сестра си Виерна, приведена над него.

— Лилави очи — прошепна тя на езика на мрачните елфи.

Чувството, че в младостта си е преживявал тази сцена хиляди пъти, заля пленения елф като вълна.

Виерна! Единственият член от семейството му (с изключение на покойния Закнафейн), на когото Дризт някога изобщо бе държал, сега стоеше пред него.

Виерна го бе отгледала като майка. Именно на нея се бе паднала задачата да го запознае — него, принца от дома До'Урден — с жестоките обичаи на Мензоберанзан. Ала като се замислеше за онези дни, споменът, за които се губеше в мъглата на изтеклите години, Дризт усещаше — още тогава го бе усетил, — че у Виерна има нещо различно, някаква нежна струна, скрита дълбоко под жреческите одежди, с които служеше на злата Кралица на Паяците.

— Колко време мина, мой отдавна изгубени братко? — попита Виерна все така на езика на мрачните елфи. — Почти три десетилетия? Дълъг път трябва да си извървял оттогава, а ето че той отново те доведе до там, откъдето тръгна... там, където ти е мястото!

Дризт я погледна студено, ала нямаше какво да отвърне... не и с ръце, вързани зад гърба и цяла дузина мрачни елфи около себе си. Ентрери също бе там и тъкмо казваше нещо на един доста странен

елф, облечен с ексцентрична, богато украсена с пера шапка и къси, отворени на гърдите одежди, които разкриваха мускулестото му тяло. Палачът бе окачил магическата маска на кръста си и Дризт със страх си помисли за злините, които врагът му можеше да причини, ако някога отиде в Митрил Хол.

— Как ли ще се почувстваш, когато отново минеш по улиците на Мензоберанзан? — въпросът на Виерна, макар да бе по-скоро риторичен, накара Дризт отново да насочи вниманието си към нея.

— Ще се чувствам, както се чувства един затворник — отвърна скиталецът. — А когато ме изправите пред матр... пред злата Малис...

— Матрона Малис! — изсъска жрицата.

— Малис — дръзко повтори брат ѝ и Виерна го зашлеви през лицето.

Неколцина от спътниците ѝ се засмяха, после отново потънаха в разговор.

Гневът на Виерна се стопи така бързо, както бе изригнал и като отметна глава назад, тя избухна в продължителен, необуздан смях.

Дризт я наблюдаваше мълчаливо, без да разбира защо сестра му се държи така.

— Матрона Малис е мъртва, глупако! — внезапно каза Виерна и отново доближи лице до неговото.

Дризт не знаеше как да реагира. Току-що бе научил, че майка му е мъртва, а ето че нямаше никаква представа какво би трябвало да почувства при тази новина. За миг усети лека тъга, ала бързо я прогони — прекрасно разбираше, че скърби не по Малис До'Урден, а по майката, която никога не бе имал. Много скоро тихото съжаление отстъпи място на умиротворяващ покой, в който нямаше и следа от болка. Малис го бе родила, ала никога не бе успяла да бъде негова майка. Не, смъртта на матрона Малис нямаше да извика сълзи в очите на Дризт До'Урден.

— Ти не знаеш нищо, съвсем нищичко, нали? — изсмя се Виерна. — Колко време те нямаше, беглецо?

Дризт наклони глава на една страна, досетил се, че сестра му има и друга, още по-голяма новина.

— Домът До'Урден бе унищожен заради теб, а ти дори не си разбрал! — истерично извика Виерна.

— Унищожен? — повтори Дризт, изненадан, ала не особено притеснен.

Всъщност, злото, сполетяло дома До'Урден, го интересуваше толкова малко, колкото и съдбата на който и да било от останалите родове в Мензоберанзан. Дризт До'Урден отдавна не изпитваше нищо към когото и да било от своята раса.

— Матрона Малис бе натоварена със задачата да те открие — обясни Виерна. — Когато не успя и ти се изплъзна от ръцете ѝ, тя завинаги загуби милостта на Лолт.

— Колко жалко! — насмешливо подхвърли Дризт.

Сестра му го зашлеви още по-силно от предишния път, но каленият в безброй битки и страдания скиталец дори не трепна.

Виерна рязко се изправи и стисна изящните си, силни пръсти в юмрук.

— Унищожен! — с мъка изрече тя, а красивите ѝ черти се разкривиха от истинска болка. — Погубен по волята на Кралицата на Паяците. Само ти си причината тях вече да ги няма! — изкрещя Виерна в лицето на Дризт. — Сестрите ти Бриса и Мая са мъртви, майка ти, матрона Малис, е мъртва. Целият дом До'Урден рухна... заради теб, Дризт До'Урден, единствено заради теб!

Лицето на скиталеца остана все така безизразно, външно отражение на пълното равнодушие, обзело го при невероятната новина, която Виерна току-що бе запратила в лицето му.

— Ами Дайнин? — попита той, тласкан не от притеснение за брат си (каквото и да му се бе случило, то със сигурност бе напълно заслужено), а от желание да изкопчи колкото се може повече информация за отряда на нашествениците от Мензоберанзан.

— Но как е възможно, Дризт!? — възкликна Виерна с престорено учудване. — Та нали вече се срещнахте! Разбрах, че за малко не си му отсякъл крака.

В очите на Дризт проблесна неподправено объркване... после Виерна довърши мисълта си:

— Един от осемте му крака.

И отново по лицето на елфа не пробяга и сянка от вълнение, макар че този път трябваше да впрегне цялата си желязна воля, за да не издаде, че новината за преобразяването на Дайнин в драйдер, го е сварила неподготвен.

— И този път вината е изцяло твоя! — изръмжа Виерна и се вгледа в него.

Хладното безразличие на Дризт бързо изтри злата усмивка от лицето ѝ.

— Закнафейн умря заради теб!

Дризт прекрасно разбираше, че тези думи имат за цел единствено да разчупят бронята на равнодушието му, ала въпреки това не успя да се въздържи.

— Не! — яростно изкрещя той и се опита да стане, ала сестра му го блъсна и той политна назад.

Виерна се изсмя ехидно — най-сетне бе открила слабото място на брат си.

— Ако не бяха греховете на Дризт До'Урден, Закнафейн и до днес щеше да е жив — продължи да го измъчва тя. — Родът До'Урден щеше да познае най-велика слава, а матрона Малис можеше дори да оглави Съвета.

— Грехове? — болката от спомена за мъртвия му баща накара скиталеца да забрави всяка предпазливост. — Слава? Струва ми се, че ги бъркаш.

Виерна вдигна ръка, сякаш отново искаше да го удари, ала я свали, когато Дризт дори не трепна.

— Твоята окаяна богиня ми е свидетел, ти наистина се наслаждаваш на злото, което властва в нашия свят! — продължаваше несломимият скиталец. — Закнафейн умря — беше убит! — заради една лъжа, заради вашите кухи идеали. Не, не на моята съвест тежи неговата смърт. А кой знае, може би ти собственоръчно си забила камата в тялото му!

Виерна едва се сдържаше да не избухне, лицето ѝ пламна от гняв, в очите ѝ загоря изпепеляващ огън.

— Той беше и твой баща! — възкликна Дризт и Виерна, въпреки че с мъка сдържаше гнева си, потръпна — истина бе, че Закнафейн и Малис имаха само две деца, Дризт и Виерна.

— Не, че това означава нещо за теб! — добави скиталецът миг по-късно. — Закнафейн беше просто мъж, а в прокълнатия свят на Мензоберанзан животът на един мъж не струва кой знае колко! И все пак, той беше твой баща и ти приличаш на него много повече, отколкото ти се иска да признаеш.

— Замълчи! — процеди Виерна през стиснати зъби и го зашлеви, после още веднъж и още веднъж, и още веднъж.

По лицето на Дризт потече кръв, ала той дори не усети, изумен от настъпилата у Виерна промяна. В какво чудовище се бе превърнала тя, също като Бриса, най-възрастната и най-злата от сестрите му, вечно обзета от разрушителната ярост, която Кралицата на Паяците така обичаше. Къде бе останала онази Виерна, която тайничко проявяваше милост към младия Дризт? Къде бе останала онази Виерна, която, макар и да не се противеше открито на злите обичаи в Мензоберанзан, също както Закнафейн, като че ли не можеше да приеме безрезервно повелите на Лолт.

Къде бе останала дъщерята на Закнафейн?

Тя бе мъртва и погребана, разбра Дризт, гледайки пламналото от ярост лице, погребана под купищата лъжи и празни обещания за мрачна слава, които замъгляваха умовете и вкоравяваха сърцата на бездруго жестоките елфи на мрака.

— Ние двамата ще измием срама от твоето предателство — заяви Виерна, когато най-сетне се успокои.

— Няма да си нито първата, нито най-злата, която се е опитвала да го стори.

Заблудата на Дризт я накара да избухне в злостен смях:

— Ще те принеса в жертва на Лолт — обясни жрицата. — А в замяна ще се сдобия с власт, с повече власт, отколкото дори амбициозната матрона Малис някога се е надявала да получи. Радвай се, братко, радвай се и знай, че благодарение на теб родът До'Урден ще познае чест и слава, каквито никога досега не сме и сънували.

— Слава, която бързо ще помръкне — спокойно отвърна Дризт и в гърдите на Виерна отново пламна гняв, пробуден повече от тона на брат й, отколкото от проникателните му думи. — Власт, която ще ви отведе до нова пропаст, та когато някой друг дом получи „милостта“ на Лолт, да полетите в нея към още по-страшна гибел.

Неочаквано по устните на Виерна заигра усмивка.

— Отречи го, ако можеш! — не отстъпваше Дризт, макар да чувстваше, че му става все по-трудно да открие подходящите думи, сякаш дори логиката губеше силата си в изкривения свят на мрачните елфи. — Та каква сигурност, какво постоянство може да има там, където вместо закони, властват прищевките на Кралицата на Паяците!

— Прекрасно, братко! — измърка Виерна.

— Там, където се изпълнява волята на скверната Лолт!

Виерна кимна със задоволство.

— Богохулните ти думи не могат да ми навредят — ледено спокойно обясни тя. — Ти вече нямаш нищо общо с мен. Ти не си нищо повече от един скитник без дом и име, когото Лолт иска да получи в жертва. Така че продължавай да сипеш проклетия срещу Кралицата на Паяците, за да се убеди тя още веднъж колко заслужена ще бъде позорната ти смърт. Каква ирония! Единственото, което може да те спаси, е разкаянието. Отречеш ли се от идеалите си, решиш ли отново да приемеш наследството си на мрачен елф, тогава с мен е свършено.

Дризт прехапа устни, разбирайки, че най-доброто, което може да направи, е да слуша налудничавите брътвежи на сестра си, докато не разбере какво се крие зад тази неочаквана среща.

— Нима не разбираш? — продължаваше Виерна. — Ако се разкаеш, милостивата Лолт с радост ще приеме изкусен войн като теб сред редиците на своите поддръжници. Моята жертва вече няма да ѝ бъде нужна и тогава аз ще заживея в изгнание и ще се превърна в бездомния скитник, какъвто си ти днес.

— Не се ли страхуваш да ми кажеш всичко това? — учуди се Дризт.

Ала Виерна го познаваше по-добре, отколкото той си мислеше:

— Ти никога няма да се разкаеш, глупави, благородни братко. Никога няма да излъжеш и да се закълнеш във вярност на Кралицата на Паяците, та дори животът ти да зависи от това. Каква полза тогава от идеалите, на които толкова държиш! — и тя отново го удари през лицето, просто така, за забавление.

После се отдалечи, а топлите очертания на тялото ѝ се губеха под тъмните, жречески одежди. Точно както, помисли си Дризт, лъжите и злобата на Кралицата на Паяците поглъщаха и задушаваша истинската Виерна.

Странният елф, с когото Ентрери бе говорил преди малко, се приближи до него и го изгледа с нещо, което твърде много приличаше на съчувствие, после сви рамене.

— Колко жалко — каза той и извади Сиянието изпод късото си наметало. — Колко жалко!

И като хвърли още един поглед на Дризт, той си тръгна, а ботушите му, чието кънтене преди малко бе огласило цялата стаичка, сега не издадоха и звук.

* * *

Изумените стражи наскочаха от местата си, когато кралят им най-неочаквано се появи в караулната заедно с Уолфгар, Кати-Бри, Кобъл и някакво странно облечено джудже, което не бяха срещали досега.

— Имате ли вести от елфа? — попита ги Бруенор и се запъти право към тежката каменна врата.

Тишината, която последва думите му, бе по-красноречива от всеки отговор.

— Иди при генерал Дагна — нареди той на един от пазачите. — Кажи му да събере войската и да слезе в новите тунели.

Миг по-късно стражът вече тичаше към горните нива.

Тежкото резе тупна на пода със силен звън и четиримата спътници на Бруенор побързаха да отидат при него. В ръцете на Уолфгар и Кобъл горяха факли, ала дори ярките пламъци трудно разпръскваха гъстия мрак, спотаен зад вратата.

— Три почуквания, после още две — това е сигналят на елфа — обясни стражът.

— Ще го запомня — отвърна Бруенор и потъна в мрака.

Останалите четирима (включително и Тибълдорф, който все още смяташе, че един крал на Митрил Хол изобщо няма място тук) го последваха.

Кобъл и дори „необузданият“ Пуент не можаха да се сдържат и хвърлиха жален поглед назад, към тежката каменна врата, която току-що се бе захлопнала зад гърба им. Останалите трима, превити на две от тревога за изчезналия си приятел, дори не чуха изщракването ѝ.

ГЛАВА 12

В ИНТЕРЕС НА ИСТИНАТА

— Кръв! — мрачно промърмори Кати-Бри и се приведе над петната, които тъмнееха близо до входа на малката стаичка.

— Може да е от битката с гоблините — с надежда рече Бруенор, ала дъщеря му поклати глава.

— Все още е топла — отвърна тя. — Отдавна щеше да е изсъхнала, ако беше останала оттогава.

— Тогаз сигурно е от онез' мършолози, дето ги видяхме да разкъсват телата на гоблините — предположи Бруенор.

Само че Кати-Бри не мислеше така. Стиснала факла в ръка, тя се приведе още по-ниско и прекрачи прага на малката стаичка. Уолфгар я последва и веднага щом помещението се разшири достатъчно, побърза да застане пред нея.

Това никак не се понрави на младата жена. Навярно Уолфгар смяташе, че постъпва разумно, като я прикрива — той беше готов за бой, докато тя държеше факла, а очите ѝ бяха приковани в пода. Възможно, ала малко вероятно, помисли си Кати-Бри, убедена, че Уолфгар се бе втурнал напред заради нуждата, която изпитваше да я защитава, да застава между нея и всички опасности и да я предпазва със собственото си тяло. Горда и напълно способна да се грижи сама за себе си, Кати-Бри се почувства повече обидена, отколкото поласкана.

И разтревожена — разтревожена да не би страхът на Уолфгар за нейната безопасност да го накара да допусне грешка. Досега приятелите бяха оцелявали, именно защото всеки бе успял да намери своето място в малката им групичка, допълвайки останалите със собствените си специфични умения. Всяка промяна можеше да има фатални последици.

С тези мисли в главата, тя бутна ръката на Уолфгар встрани и отново мина пред него. В очите на варварина припламна гняв, ала Кати-Бри издържа погледа му, без да трепне.

— Какво има там вътре? — викът на Бруенор разпръсна струпаните облаци.

Кати-Бри се обърна и видя приведената фигура на баща си да се тъмнее на входа, а зад него надничаха Кобъл и Пуент с втората факла в ръка.

— Празно е — отвърна Уолфгар и тръгна към вратата.

Кати-Бри продължи да оглежда пода, не защото наистина очакваше да намери нещо, а защото страшно ѝ се щеше да опровергае Уолфгар.

— Не съвсем! — поправи го тя миг по-късно и се приведе още по-ниско.

Когато Уолфгар и Бруенор се приближиха, я завариха да се взира в някакъв дребен предмет — стрела за арбалет, ала толкова малка, че със сигурност не бе от тетивата на джуджешки лък, нито от оръжието на което и да било същество, което тримата приятели бяха срещали досега. Бруенор поднесе миниатюрната стреличка към очите си и внимателно се вгледа в нея.

— Да не би в тез' тунели да се навъртат таласъмчета? — попита той, имайки предвид малките зли духчета, които обикновено се срещаха из горите.

— Може би някакъв вид... — започна Уолфгар.

— Мрачен елф — прекъсна го Кати-Бри.

Бруенор и Уолфгар рязко се обърнаха към нея.

Варваринът тъкмо се канеше да каже нещо остро, задето Кати-Бри го бе прекъснала, когато значението на думите ѝ достигна до съзнанието му.

— Че той няма лък с толкоз малки стрели! — сопна се Бруенор.

— Не Дризт — мрачно обясни младата жена. — Друг елф на мрака.

По лицата на Бруенор и Уолфгар се изписа съмнение, ала Кати-Бри бе сигурна в предположението си. Прекрасно помнеше дългите часове, прекарани заедно с Дризт из пустите склонове на Грамадата на Келвин, помнеше и разказите му за неговата родина и за невероятните умения и необикновените изделия, излизащи изпод ръцете на събратята му. Най-предпочитаното оръжие сред мрачните елфи е именно това — миниатюрен арбалет със стрели, напоени с отрова.

Бруенор и Уолфгар се спогледаха, всеки с надеждата, че другият ще измисли нещо, с което да обори твърдението на момичето. Когато това не стана, джуджето сви рамене, прибра стреличката в дрехите си и

тръгна към изхода. Уолфгар се нареди да го последва, ала вместо това се обърна към Кати-Бри с потъмняло от притеснение лице.

Никой не проговори, ала в този миг думите бяха излишни — и двамата бяха чували не един ужасяващ разказ за безчинстващи елфи на мрака. Нищо добро не ги очакваше, ако предположението на младата жена бе вярно и в Митрил Хол наистина се бяха промъкнали мрачни елфи.

Ала в изражението на Уолфгар имаше и още нещо, някакво собственическо, покровителствено отношение, което силно тревожеше младата жена. Тя се промуши покрай огромния варварин, приведе се и излезе от стаичката, оставяйки Уолфгар сам с обърканите му чувства.

* * *

Групичката напредваше бавно, но сигурно през тунелите, които постепенно започнаха да отстъпват място на естествени, недокоснати от кирка и длето, проходи. Дрифт все още носеше доспехите си, ала оръжията му бяха отнети, а ръцете му — стегнати с магия зад гърба.

Начело вървеше Дайнин, а осемте му крака глухо потракваха по каменния под, зад него идваха Виерна и Джарлакъл. Част от двадесетината елфи, които съставляваха малкия отряд, крачеха в бойна нишка, включително и двамината, които охраняваха Дрифт. Не след дълго срещнаха доста по-многобройните войни на дома Баенре, които имаха за задача да охраняват фланговете на основната групичка. Джарлакъл издаде някаква тиха заповед и бойците на Баенре се отдалечиха и се стопиха в сенките.

Едва тогава Дрифт, започна да се досеща какво се крие зад похода към Митрил Хол. По негова преценка в Залите бяха нахлули не по-малко от петдесет елфически войни — наистина внушителен отряд.

И всичко това — заради него!

Ами Ентрери, чудеше се скиталецът. Каква бе ролята на палача във всичко това? Той се спогаждаше с елфите на мрака повече от добре. Така подобен на тях по характер и възгледи, Ентрери се движеше помежду им спокойно, без изобщо да се отличава като чужденец.

Прекалено спокойно, помисли си Дрифт.

Известно време Ентрери вървя до Виерна и наемника с гладко обръснатата глава, ала после постепенно започна да изостава, приближавайки се към омразния си враг.

— Добра среща — каза той, когато най-сетне се озова лице в лице с Дризт.

Само едно кимване от негова страна и двамата стражи почтително отстъпиха назад.

Дризт изпитателно се вгледа в лицето му, търсейки нещо, което да му подсказва какво става, после извърна глава.

— Какво има? — настоя Ентрери и го сграбчи за рамото.

Дризт се закова на място и по лицата на всички наоколо (и най-вече на Виерна) пробяга притеснение. Цялото това внимание никак не му се понрави и скиталецът отново тръгна напред, за облекчение на пазачите си.

— Не разбирам — без заобикалки попита Дризт. — Маската бе у теб, Риджис бе твой пленник, знаеше къде да ме откриеш. Защо ти трябваше да се съюзяваш с Виерна и слугите ѝ?

— А защо мислиш, че съм имал възможност да избирам? — отвърна Ентрери. — Не съм търсил сестра ти... тя сама ме откри.

— Тогава не си нищо повече от обикновен пленник — отбеляза елфът.

— Не бих казал — изсмя се палачът. — Първия път се изрази по-правилно — аз съм съюзник.

— Когато става въпрос за моя народ, между двете няма голяма разлика.

Ентрери отново се изсмя — уловката на Дризт бе прекалено очевидна за човек с неговата съобразителност. Елфът потръпна при звука на смеха му, разбрал най-сетне колко здраво са свързани неговите врагове. С мимолетната надежда, че е успял да намери слабо място в плана на неприятелите си, бе свършено.

— Всъщност, аз си имам работа повече с Джарлакъл, отколкото с избухливата ти сестра — обясни Ентрери. — Джарлакъл, практичният наемник, който се приспособява към всяка ситуация. Двамата с него доста си приличаме.

— Когато вече не си им нужен... — многозначително започна Дризт, ала Ентрери го прекъсна:

— Но аз съм и ще продължавам да бъда — и добави на висок глас, при което наемникът, който явно добре разбираше Общия език, кимна одобрително: — Джарлакъл, приспособенецът! Какво ще спечели той, ако ме убие? За него аз съм ценна връзка със света на повърхността. Водач на гилдията на крадците в чуждоземния Калимпорт. През целия си живот съм си имал работа с такива като Джарлакъл, главатари на гилдии от всички градове по протежение на Саблен бряг.

— Мрачните елфи се славят с това, че твърде често убиват просто така, за удоволствие — Дризт нямаше намерение да се откаже с лека ръка от единствената хлабава брънка, която виждаше в плана на неприятелите си.

— Така е — съгласи се Ентрери. — Ала не го правят, когато могат да спечелят, ако не убият. Практично. Не, обречени Дризт, дори не се надявай да разклатиш този съюз. За твоя беда, той е от полза и за двете страни.

Елфът замълча за миг, опитвайки се да осмисли онова, което Ентрери му бе казал, да открие онази пукнатина, която се появяваше всеки път, когато се съюзяваха подлеци и предатели.

— Не — тихо каза той след малко, при което Ентрери му хвърли любопитен поглед, — ползата не е взаимна.

— Какво имаш предвид? — сопна се палачът.

— Знам защо ме последва чак дотук — отвърна елфът. — Не защото искаш да видиш как срещам смъртта си, а защото искаш ти да си онзи, който ще сложи край на живота ми. Нещо повече, ти жадуваш да ме победиш в честен двубой. Ала тук, в тези тунели и с безжалостната Виерна и отчаяното ѝ желание за жертвоприношение, това започва да изглежда все по-невъзможно.

— Достойно за възхищение — изсмя се Ентрери и превъзходството в гласа му отново угаси мъждукащата надежда на Дризт, — не се предаваш, дори когато всичко е изгубено. Победа в честен двубой. Прав си, това искам и именно това ще получа от тази сделка. В една стая недалеч оттук аз и твоите събратя ще се разделим и всеки ще поеме по своя път, ала не и преди двамата с теб да сме решили спора помежду си.

— Виерна никога няма да ти позволи да ме убиеш!

— Ала ще ми даде възможност да те победя. Тя иска точно това — да те види унижен и пречупен. Когато свърша с теб, с удоволствие ще те отстъпя на Виерна и Лолт.

— Е, хайде, приятелю — засмя се Ентрери, когато Дризт, нещо доста необичайно за него, смръщи лице в сърдита гримаса.

— Не сме приятели! — изръмжа елфът.

— Тогава събратя — подразни го Ентрери.

За негово огромно удоволствие в очите на Дризт припламна яростен огън.

— Никога!

— И двамата сме войни — обясни палачът. — Бием се еднакво добре и макар непосредствените ни цели да са различни, и двамата имаме един и същи стремеж — да победим. И преди съм ти казвал, че не можеш да избягаш от мен, така както не можеш да избягаш от самия себе си.

Дризт нямаше какво да отвърне... не и докато крачеше из тунелите на Подземния мрак, пленен от своите жестоки събратя. Не за първи път чуваше тези думи от устата на палача и вече бе успял да превъзмогне болката, която му причиняваха, приел бе пътя, който сам бе избрал.

И все пак не можеше да не се подразни от очевидното удоволствие, изписано върху лицето на палача. Колкото и безнадеждно да бе положението му, Дризт твърдо реши да не позволи на Ентрери да тържествува над него.

Скоро достигнаха нещо като кръстопът, където се пресичаха множество — коридори и проходи. Ниски и схлупени, досущ като змийски тунели, те криволичеха във всички посоки и се губеха в далечината. Ентрери бе казал, че мястото, където трябва да се разделят, е близо и Дризт знаеше, че времето му изтича.

Той се хвърли на пода, събра стъпала и успя да прокара длани под тях, така че вързаните му ръце да минат пред тялото му. Бърз като светкавица, той се изправи и се обърна назад, където Ентрери, бдителен както винаги, вече стискаше сабята и камата си, готов да го посрещне. Макар да не бе въоръжен, елфът се хвърли срещу него — знаеше, че няма никакъв шанс, ала бе сигурен, че палачът няма да го посече и сам да се лиши от онзи честен двубой, за който така отчаяно копнееше и за който бе положил толкова много усилия.

Както и очакваше, Ентрери се поколеба. За Дризт бе по-лесно от детска игра да преодолее немощната му съпротива и като скочи високо във въздуха, той го запрати на земята с един добре премерен ритник.

Без да губи и секунда, Дризт се затича към най-близкия страничен тунел, пред който имаше само един пазач. С надеждата, че Виерна е заплашила с ужасяващи мъчения всеки, който би се осмелил да посегне на „нейната“ жертва, той се хвърли напред. С крайчеца на окото си видя как сестра му стисва десницата на Джарлакъл, за да му попречи да хвърли една от магическите си ками и разбра, че предположението му е било правилно.

Пъргав като котка, елфът, който препречваше изхода на тунела, се хвърли срещу Дризт, насочил меч си с дръжката напред. Ала Дризт, по-бърз и от светкавица, рязко вдигна ръце и въжетата, които стягаха китките му, оплетоха десницата на нападателя му и я оттласнаха нагоре. Без да губи и миг, скиталецът се блъсна в противника си и с всичка сила заби коляно в корема му. Когато злият елф се преви на две от болка, Дризт се втурна покрай него и го събори на земята, препречвайки по този начин пътя на Ентрери и останалите.

Сви зад един ъгъл, пробяга няколко метра, които го делиха от следващия страничен тунел и свърна в него, без да успее да вземе особена преднина пред преследвачите си. Всъщност разстоянието, което го делеше от враговете му, беше толкова малко, че докато свиваше по коридора, чу как една отровна стрела изсвистя и се удари в стената зад гърба му.

Ала това далеч не бе най-лошото. Във всички странични разклонения, край които минаваше, се движеха сиви силуети и макар да бе оставил едва седмина елфа в коридора зад себе си, знаеше, че Виерна бе тръгнала към Митрил Хол с двойно, дори тройно повече войни. Не бе забравил и голямата група бойци, с които се бяха разделили малко по-рано. Всички те бяха наблизко, бродеха из тунелите, разузнаваха, предаваха си безмълвни съобщения и стесняваха обръча около него.

Дризт сви зад поредния ъгъл, после свърна в един тунел, който тръгваше в противоположна посока. Изкатери се по невисоката стена, изпречила се на пътя му... и изруга лошия си късмет, когато коридорът, който започваше от върха ѝ, рязко се спусна надолу и го отведе до предишното ниво.

Зад един ъгъл зърна вълна алена топлина да облива стените — още едно от магическите приспособления на мрачните елфи. За очите на надарените с инфрачервено зрение нагрятият от едната страна метален диск, искреше като огледало, отразило яркото обедно слънце на повърхността. Дрифт свърна в изпречилия се на пътя му страничен тунел, макар да знаеше, че мрежата около него се затяга, че отчаяният му опит е обречен на неуспех.

В този миг пред него се изпречи драйдерът.

Отвращението заля Дрифт като лепкава вълна и той побърза да отскочи назад, въпреки опасностите, които със сигурност се спотайваха там. Да види брат си в такова състояние! Подпухналото тяло на Дайнин се движеше в абсолютен синхрон с осемте пъплещи крака, някога красивото му лице сега не бе нищо повече от безжизнена маска.

Дрифт събра цялото си самообладание, за да потисне задушавашите го чувства, да сподави вика, който напираше в гърлото му, и се опита да открие начин да преодолее и това препятствие. Само че двете брадви в ръцете на Дайнин свистяха заплашително, макар и обърнати с тъпата страна към него, а паешките крака ритяха във всички посоки. Изход като че ли нямаше.

Дрифт бързо разбра, че няма да успее да продължи напред и се обърна към коридора, по който бе дошъл... тъкмо, когато Виерна, Джарлакъл и Ентрери се показаха иззад близкия ъгъл и тръгнаха към него.

Тримата тихичко си говореха на Общия език. Ентрери точно казваше нещо за разчистване на сметките тук и сега, ала после явно промени решението си.

Вместо него, напред пристъпи Виерна, размахала заплашително зловещия си змийски камшик.

— Ще ти върна свободата, ако ме победиш — подразни го тя и хвърли Сиянието в краката му.

Дрифт се пресегна към него и бичът на Виерна изплющя. Само че скиталецът я познаваше прекалено добре, за да се остави да го излъжат така лесно и светкавично отдръпна ръката си. А толкова малко не му бе достигнало, за да се добере до оръжието си!

Изведнъж Дрифт усети брадвата на елфопаяка да се впива в рамото му и политна към Виерна. Сега вече не му оставаше друго,

освен да се хвърли към Сиянието.

Точно преди да склочи пръсти около дръжката на ятагана си, в китката му се впиха остри змийски зъби. Друга от главите го захапа под лакътя, останалите три се стрелнаха към лицето и лявата му ръка, с която бе покрил протегнатата си десница в жалък опит да я предпази от съскащите влечуги. Болката от дълбоките рани бе свирепа, ала онова, което го пречупи, бе отровата, която се разля във вените му. Като че ли най-сетне бе успял да се добере до Сиянието, ала не можеше да бъде сигурен — вцепенените му пръсти вече не чувстваха нищо.

Жестокият камшик изплющя отново, петте змийски глави жадно се впиха в беззащитната плът и по омаломощеното му тяло плъзна вцепеняваща вълна. Безжалостната жрица на също толкова безжалостната богиня сипеше удар след удар върху безпомощния си пленник, изкривила лице в ликуваща гримаса.

Напук на мъчението и непоносимата болка, Дризт успя да запази съзнание. Погледът на лавандуловите му очи, изпълнен с презрение и погнуса, още повече вбеси Виерна и ако Джарлакъл и най-вече Ентрери не се бяха намесили, за да я успокоят, сигурно щеше да го убие в съпата си ярост.

За Дризт, раздиран от палеща болка и загубил всякаква надежда за спасение, това бе просто отсрочка, която само удължаваше агонията му.

* * *

— А — а-а-х! — изрева Бруенор. — Моите войни!

Реакцията на Тибълдорф Пуент при вида на седемте посечени джуджета, бе още по-драматична. Бесовойнът със залитане отиде до една от стените на Тунела и с всички сили заудря главата си в твърдия камък. Навярно щеше да продължи да го прави докато не загуби свят, ако Кобъл тихичко не му бе обърнал внимание, че шумът от блъскането сигурно се чува на цяла миля околоръст.

— Убили са ги чисто и бързо — отбеляза Кати-Бри, опитвайки се да запази самообладание и да си направи някакво заключение от тази нова улика.

— Ентрери! — изръмжа Бруенор.

— Ако предположенията ни са верни и палачът наистина е приел образа на Риджис, това не може да е негово дело — тези джуджета са били мъртви, още преди той да слезе тук. По всичко личи, че Ентрери си е довел помощници — възрази младата жена и пред очите ѝ отново изплува образът на малката стреличка.

Как ѝ се искаше подозренията ѝ да се окажат само една голяма грешка!

— Мъртви помощници ще бъдат, когато се докопам до тях и им извия вратовете! — зарече се Бруенор, ала после гневът му отстъпи място на скръб и той коленичи до мъртвото тяло на едно от джуджетата, негов близък приятел.

Кати-Бри усети, че не може да понесе тази гледка и извърна очи.

Свъсеното изражение, което улови върху лицето на застаналия наблизо Уолфгар, я хвана неподготвена.

Тя продължи да го гледа изпитателно още няколко секунди, ала варваринът не отмести очи от нея.

— Е, казвай да чуем какво има! — рече най-сетне Кати-Бри, когато почувства, че повече не може да издържа.

— Не трябваше да слизаш тук — хладно отвърна младежът.

— Значи Дризт е само ваш приятел, така ли? — попита тя и за пореден път се изуми от едва сдържаната ярост, която напоследък изкривяваше правилните черти на Уолфгар, винаги щом тя споменеше името на елфа.

— О, той е твой приятел — жлъчно отвърна варваринът, — изобщо не се съмнявам в това. Ала много скоро ще станеш моя съпруга. Не бива да си тук, където опасностите дебнат иззад всеки ъгъл.

Очите на Кати-Бри се разшириха от изумление и ярост, а трепкащото пламъче на факлата хвърли безброй отражения в тях — външен израз на изпепеляващия огън, който гореше в дълбините им.

— Не си ти този, който ще решава къде мога и къде не мога да ходя! — сопна се тя на висок глас... толкова висок, че Кобъл и Бруенор се спогледаха притеснено, а кралят се изправи и тръгна към дъщеря си.

— Скоро ще бъдеш моя жена! — напомни ѝ Уолфгар, повишавайки тон.

Кати-Бри не трепна, дори не мигна, а решителният ѝ поглед накара варварина да отстъпи назад. Въпреки гнева си, младата жена не можа да скрие едва забележимата усмивка, която заигра по устните ѝ — Уолфгар май най-сетне започваше да разбира.

— Не бива да си тук! — упорито повтори той, опитвайки се да убеди сам себе си, че е прав.

— Тогава по-добре се върни в Заселническа твърдина още сега — отсече Кати-Бри и заби пръст в гърдите му. — Защото ако наистина мислиш, че не бива да съм тук, когато Дризт има нужда от помощ, значи нямаш право да се наричаш негов приятел!

— О, да! — озъби се варваринът с разкривено от ярост лице и гневен блясък в очите. — Нямам същото право като теб!

— За какво говориш? — недоумяващо попита Кати-Бри, объркана от всичко това, от странните думи на Уолфгар и от променливото му настроение.

Най-сетне Бруенор реши, че е чул достатъчно и като отмести Кати-Бри настрана, застана пред варварина, който му бе станал по-близък от роден син.

— Какво искаш да кажеш, момче? — попита той, опитвайки се да запази спокойствие, макар че в момента най-много от всичко му се искаше да забие юмрук в голямата уста на Уолфгар.

Без да го погледне, грамадният варварин протегна ръка над рамото му и обвинително размахва пръст към Кати-Бри:

— Колко целувки си разменихте с него? — изкрещя той.

Кати-Бри за малко не падна от изненада:

— Какво? — възкликна тя. — Да не си полудял! Никога не съм...

— Лъжеш! — изрева варваринът.

— Внимавай какви ги дрънка голямата ти уста! — извика Бруенор и вдигна брадвата си.

Уолфгар рязко се дръпна назад и се блъсна в каменната стена, ала джуджето дори не го остави да си поеме дъх, а отново замахна, принуждавайки го да отскочи встрани. Уолфгар опита да се предпази с факлата, ала Бруенор с лекота я изби от ръката му. После посегна към Щитозъб, който бе закачил под раницата си, когато откриха убитите джуджета, но Бруенор нито за миг не спираше да сипе удар след удар (макар много да внимаваше да не го нарани) и варваринът трябваше

непрекъснато да прикляка и да отскача встрани, сякаш играеше някакъв чудноват танц наред мрачното подземие.

— Позволи ми да го убия вместо теб, кралю! — провикна се Пуент и се втурна напред, разбирайки погрешно намеренията на Бруенор.

— Да не си посмял да го докоснеш! — изрева Бруенор и четиримата му спътници (а най-много бесовойнът) се стреснаха от силата на гласа му.

— Вече седмици наред търпя глупашкото ти държание — рече Бруенор на варварина, — ала сега нямам време за това. Или още тук ще ни кажеш какво те гризе или ще си затвориш глупавата уста и няма да я отваряш, докато не намерим Дризт и не се махнем от тези смрадливи тунели!

— Опитвах се да запазя спокойствие — отвърна Уолфгар, но тъй като бе паднал на колене, докато избягваше ударите на бруеноровата секира, думите му прозвучаха доста жалко. — Ала повече не мога да преглъщам оскърблението, което ми нанесе! — добави той и рязко се изправи. — Дризт се е срещнал с Кати-Бри, преди да влезе в Митрил Хол.

— Кой ти каза? — попита младата жена.

— Риджис! — изкрещя Уолфгар. — Каза ми още, че не е имало само приказки!

— Това е лъжа! — извика Кати-Бри.

Варваринът се накланя да отвърне нещо, ала в този миг видя широката усмивка на Бруенор и чу гръмогласния му смях. Митрилната брадва тупна на земята, а джуджето сложи ръце на хълбоците си и заклати глава, сякаш не може да повярва на ушите си.

— Ти, глупав... — през смях започна джуджето. — Защо не вземеш да си поразмърдаш мозъка, ако изобщо някъде в тази планина от мускули има поне малко мозък! — тогаз може и сам да видиш какви безсмислици дрънкаш! Забрави ли, че сме тук, точно защото подозираме, че Риджис не е Риджис!

Лицето на Уолфгар се разкриви от объркване — май наистина не се бе сетил да преразгледа и бездруго не особено солидните обвинения на полуръста в светлината на случилото се през последните няколко часа.

— Ако се чувстваш толкоз' тъпо, колкото изглеждаш — сухо отбеляза Бруенор, — значи се чувстваш точно тъй, както би трябвало.

За Уолфгар внезапното осъзнаване на истината — цялата истина за случилото се през последните няколко седмици — бе по-болезнено и от най-точния удар на бруеноровата секира. Колко пъти Риджис бе говорил с него насаме, откакто пристигна в Митрил Хол! И какво се бе опитвал да му каже през цялото време? Уолфгар най-сетне разбра какво бе сторил онзи ден в стаята на елфа; едва сега проумя, че ако Дризт не бе победил, щеше да убие най-скъпия си приятел.

— Полуръстът... не, Артемис Ентрери — поправи се варваринът, — се опита да ме накара да участвам в злия му план.

Пред очите му отново засия искрящата вихрушка от безброй миниатюрни отблясъци, които го мамеха да ги последва, да се впусне след тях и да потъне в неизбродимите глъбини на магическия рубин.

— Омагьоса ме с медальона си... да, мисля, че си спомням... като че ли наистина го използва...

— О, хич не се и съмнявай — обади се Бруенор. — Познавам те от доста време, момче, и никога досега не съм те виждал да се държиш тъй идиотски. Че и аз, да не би да съм по-малък глупак! Да изпратя полуръста заедно с Дризт в тез' тунели, кат' много добре знам, че още не са проучени!

— Ентрери искаше да убия Дризт — продължи Уолфгар, мъчейки се да си припомни всичко.

— Искал е Дризт да убие теб, мен ако питаш — поправи го Бруенор и Кати-Бри с мъка успя да сподави смеха си, благодарна на баща си, че най-сетне бе поставил самонадеяния варварин на мястото му.

Уолфгар се свъси срещу нея иззад рамото на джуджето.

— Ала ти наистина си се срещнала с елфа, нали? — попита той внезапно.

— Това си е моя работа — отсече Кати-Бри, без да се поддава на дразнещата му ревност.

Напрежението отново започна да се покачва — остротата може и да бе изчезнала от гласа на Уолфгар след разкритията за „Риджис“, ала той все още не желаше присъствието на младата жена в тези тунели, не искаше бъдещата му съпруга да се излага на опасност. Упорита и

горда, Кати-Бри все така се чувстваше повече обидена, отколкото поласкана.

Преди да успее да излее гнева си, Кобъл дотича при тях и ги помоли да запазят тишина. Едва в този миг тримата приятели забелязаха, че Пуент го няма.

— Шум — прошепна жрецът. — Някъде напред из тунелите, по-надълбоко от нас. Можем само да се молим на Морадин, че онуй, което се крие там долу, не е чуло цялата таз' врява!

Кати-Бри сведе поглед към убитите джуджета, после се обърна към Уолфгар, който също не откъсваше очи от мъртвите тела. И той като нея, сигурна бе младата жена, си мислеше за смъртната опасност, надвиснала над главата на Дризт. Внезапно почувства колко дребнав и жалък бе спорът им и усети, че я обзема срам.

Бруенор разбра чувствата ѝ и нежно я прегърна:

— Трябваше да си го кажем — опита се да я утеши той. — Да извадим всичко наяве и да го изясним преди битката.

Кати-Бри кимна. Дано само битката, ако наистина щеше да има такава, започнеше по-скоро!

Можеше само да се надява и да се моли тя да не е отмъщение за смъртта на Дризт До'Урден!

ГЛАВА 13

ПРЕСТЪПЕНИ КЛЕТВИ

Запалиха факла. Това, помисли си Дризт, трябва да бе част от сделката. Навярно Ентрери все още не бе свикнал достатъчно с новото си инфрачервено зрение, за да се изправи срещу него без никаква светлина.

Когато очите му попривикнаха с мъждукащия зрак, хвърлян от огъня, Дризт внимателно огледа помещението, в което се намираха. Стените и таванът бяха доста неравни, с остри ъгли и назъбени сталактити, ала в двата му края се издигаха дървени врати, очевидно построени съвсем наскоро, може би по нареждане на Виерна, като част от уговорката с Ентрери. От двете им страни, както и пред всяко от тежките крила, стоеше по един страж.

В стаята имаше дванадесет елфи, в това число Виерна и Джарлаксъл, ала Дайнин не се виждаше никъде. Виерна тъкмо казваше нещо на Ентрери, докато му подаваше колана, на който висяха ятаганите на Дризт.

Близо до едната стена имаше малка ниша, наполовина закрыта от невисока издатина, върху която бе праметнато одеяло. Добре въоръжен войн се облягаше на нея, стиснал меч и кама в ръце.

Дали пък там не се криеше улей, помисли си Дризт.

Ентрери бе споменал, че това е мястото, където смята да се раздели с Виерна и останалите елфи, ала надали възнамеряваше да се върне по пътя, по който бяха дошли. Всъщност Дризт бе сигурен, че сега, след като бе успял да се добере до него, Ентрери доста щеше да внимава да не се приближава прекалено много до Митрил Хол. И понеже в стаята имаше само още една врата, Дризт все повече се убеждаваше, че под одеялото има улей, отвеждащ до плетеницата от тунели, които кръстосваха долните нива на Подземния мрак.

Виерна каза нещо, което скиталецът не успя да чуе, после видя Ентрери да се приближава към него, понесъл колана с оръжията му. Един от войниците го развърза и той бавно отпусна ръце покрай

тялото си, опитвайки се да прогони схващането от неудобното положение и тлеещата болка от бича на Виерна.

Ентрери пусна магическите ятагани в краката му и предпазливо отстъпи назад. Дризт хвърли любопитен поглед към оръжията си, без да знае какво да стори.

— Вдигни ги! — нареди Ентрери.

— Защо?

Въпросът изплющя като плесница и за миг лицето на палача се разкриви от ярост, която бързо отстъпи място на обичайното му безстрастно изражение.

— За да открием истината веднъж завинаги — отвърна той.

— Аз вече знам истината — спокойно отговори елфът. — Ти си онзи, който иска да я изопачи в отчаяния си опит да скриеш — дори от самия себе си! — безумието и празнотата на жалкото си съществуване.

— Вдигни ги — изръмжа палачът, — ако не искаш да те посека на място!

Дризт знаеше, че заплахата му е напразна. Ентрери никога не би го убил просто така, не и докато не опитахе да го победи в честна битка. А дори и ако вдигнеше оръжие, за да нанесе смъртоносен удар, Виерна щеше да го спре. Дризт До'Урден бе прекалено важен за нея, а Кралицата на Паяците приемаше жертвоприношения само от ръката на елфическите си жрици.

Най-сетне скиталецът взе оръжията си от пода и усети как по тялото му се разлива сигурност, когато закопча колана около кръста си. Прекрасно разбираше, че оръжията няма да му помогнат особено в тази стая, където отвсякъде го заобикаляха врагове, ала бе достатъчно опитен, за да знае, че понякога и в най-безнадеждната ситуация се откриват неочаквани възможности, които често отлитат така бързо, както са дошли.

Ентрери стисна сабята и камата си и приклепна ниско с нетърпелив блясък в очите и жадна усмивка на устните.

Дризт остана напълно неподвижен, без дори да извади ятаганите си.

Сабята на палача изсвистя във въздуха и го одраска, принуждавайки го да извърне глава на една страна. После, за да го унижи още повече, Ентрери се пресегна и лекичко го перна по разкъравения нос.

— Страхливец! — подразни го убиецът и се престори, че се кани да го удари отново, като през цялото време не спираше да обикаля около него.

Макар да не го изпускаше от поглед, Дризт изобщо не реагира на нелепата обида.

— Хайде, Дризт До'Урден. — Неочакваната намеса на Джарлаксъл накара и двамата противници да отправят поглед към него. — Всички знаем, че си обречен, ала защо не си доставиш поне удоволствието да убиеш човека, който ти е сторил толкова злини... на теб и на твоите приятели.

— Нима има какво да губиш? — добави Ентрери. — Аз нямам право да те убия, мога само да те победя — такава е уговорката ми със сестра ти. Но не и ти — ти можеш да отнемеш не само достойнството, но и живота ми. Виерна няма да се намеси, сигурен съм, а кой знае, може би дори ще се позабавлява, докато гледа как умирам — просто още един безполезен човек.

Дризт не трепна, нито показва с каквото и да било, че думите им са му направили някакво впечатление. Нямах какво да губиш, твърдяха те и бяха прави. Онова, което не знаеха обаче, бе, че Дризт До'Урден не се бие, когато няма какво да загуби. Не разбираха, че скиталецът вади оръжията си, само когато има какво да спечели, само когато битката е нужна и неизбежна.

— Не ни карай да те молим — рече Джарлаксъл. — Славата ти се носи из целия Подземен свят и наистина много ми се иска да те видя в битка, за да преценя сам дали наистина си по-добър дори от Закнафейн.

При споменаването на баща му — несъмнено най-изкусния майстор на меча, който се бе раждал в Мензоберанзан — Дризт не можа да сдържи яростните тръпки, които пробягаха по тялото му. Беше се опитал да запази спокойствие и да не отстъпи от принципите си, ала това бе повече, отколкото можеше да понесе — изригвайки със заслепяващ син пламък, Сиянието изскочи от ножницата си, същинско отражение на гнева, който се надигаше в гърдите му.

Ентрери се хвърли напред и Дризт реагира светкавично, без да мисли. Ятаганите му проблеснаха във въздуха и отклониха сабята и изумрудената кама на убиеца. Преди да разбере какво прави, воден от инстинкта си на боец, Дризт вече бе отблъснал нападението на палача

и сам се впусна в атака — размахал двата ятагана като смъртоносно витло, той се въртеше около себе си, а ударите му се сипеха от всички посоки, докато се приближаваше все повече до противника си.

Объркан от необичайната тактика, палачът с мъка успяваше да се отбранява и единствено бързината на краката му го спаси от свистящите оръжия на скиталеца.

— Пълен с изненади, както винаги — процеди през зъби Ентрери и при одобрителното шушукане, което се понесе между заобикалящите ги мрачни елфи, по лицето му пробяга сянка на завист.

Когато се изравни с него, Дризт се закова на място и сведе оръжията си.

— Красиво, но безполезно! — извика Ентрери и се втурна напред.

Дризт се извъртя на една страна и с лекота отби връхлитащата отдолу сабя, докато с другия си ятаган препречи пътя на спускащата се отгоре изумрудена кама.

Камата на убиеца описа пълен кръг (Дризт не пропусна да забележи колко ловко я завъртяха пръстите на Ентрери), докато в същото време сабята му не преставаше да се стрелка във всички посоки, опитвайки се да отклони вниманието му.

Както можеше да се очаква, изумрудената кама рязко смени посоката си и полетя надолу, освобождавайки се от блокиралото я оръжие.

Сиянието я пресрещна със силен звън, като че би бе ковашки чук, стоварил се върху къс желязо, изби я от ръката на убиеца и я запрати в другия край на стаята.

— Майсторско изпълнение! — възхити се Джарлакъл, а и Ентрери не успя да сдържи одобрителното си кимване, докато отстъпваше назад.

Предпазливо, понеже бе останал само с едно оръжие, той отново се впусна в атака.

Каква бе изненадата му, когато Дризт не отвърна на удара, когато магическите ятагани на два пъти пропуснаха да отклонят връхлитащата сабя. Ентрери бе пробил защитата на скиталеца, ала вместо да го прободне, той отдръпна оръжието си и опита нов удар. Сабята полетя напред, ала после светкавично смени посоката си и отскочи встрани.

Беше го победил! Можеше да прониже рамото или дори врата му и то благодарение на такъв прост удар! В този миг видя усмивката на Дризт и рязко спря. Вместо да се забие в беззащитната плът на елфа, сабята на палача се завъртя и го удари с тъпата си част без изобщо да го нарани.

Дризт го бе направил нарочно и двата пъти превръщаше така жадувания от Ентрери двубой във фарс. Подиграваше му се!

Палачът изпита желание да изкрещи, да каже на всички в стаята какво се опитва да направи Дризт и да изтрие усмивката от лицето му. Но не го стори — тази битка бе нещо твърде лично, нещо, което засягаше само него и скиталеца. За нищо на света не биваше да позволи на Виерна и Джарлакъл да се намесят.

— Можех да те убия — подигравателно подметна той, използвайки езика на джуджетата, с надеждата, че останалите елфи няма да го разберат.

— Защо не го стори тогава? — Отговорът дойде на Общия език — макар да говореше джуджешки прекрасно, Дризт не възнамеряваше да достави на Ентрери удоволствието да запази всичко това между тях двамата. Не, скиталецът искаше всички да видят как превръща битката, която палачът жадува с цялото си сърце, в жалка комедия.

— Можеш да се биеш по-добре — каза Ентрери, връщайки се към Общия език. — Трябва да го сториш, ако не заради себе си, то заради полуръста. Ако ме убиеш, Риджис ще бъде свободен, но ако си тръгна оттук жив... — палачът остави заплахата си недовършена, ала вместо да се стресне, Дризт избухна в горчив смях.

— Риджис е мъртъв — отвърна той. — Или скоро ще бъде, независимо как ще свърши нашият двубой.

— Не... — започна палачът.

— Да! — прекъсна го Дризт. — Познавам те прекалено добре, за да стана жертва на безкрайните ти лъжи. Гневът ти те заслепява и ти пречи да мислиш. Май все пак не си предвидил всичко, а?

Ентрери отново се хвърли в атака, ала този път внимаваше какви удари нанася — не искаше останалите елфи да се досетят за играта, която двамата играеха.

— Риджис е мъртъв — повтори Дризт и сам не разбра дали отбелязва факт или задава въпрос.

— Ти как мислиш? — подразни го Ентрери, а подигравателният му тон като че ли казваше всичко.

Това бе игра, досети се скиталецът, палачът очевидно се опитваше да го вбеси и да го накара да се бие от гняв.

Дризт остана все така безучастен, вялите му удари изобщо не затрудниха Ентрери, който ги отби с лекота и спокойно можеше да го пониже смъртоносно, стига да бе поискал.

Виерна и Джарлакъл започнаха да си шепнат нещо и скиталецът, опасявайки се, че двамата могат да се отегчат, започна да се бие с малко повече жар, макар че все още внимаваше да не нанася опасни удари. Палачът бързо разбра какво става и едва забележимо кимна — играта наистина започваше да става лична и Дризт искаше Виерна да стои настрана не по-малко от него самия.

— Предвкушаш ли сладостта от победата? — подхвърли Ентрери и Дризт, вместо да се учуди от необичайните за самоуверения палач думи, разбра, че в тях е скрито тайно послание.

— Нямам какво да спечеля — отвърна скиталецът, точно както Ентрери очакваше.

Безразличието на Дризт, вместо да намали отчаяното желание на палача да излезе победител от този двубой, още повече изостри жаждата му веднъж завинаги да възтържествува над елфа. Само че Ентрери не беше глупак и макар двамата с Дризт да си приличаха в уменията да въртят меча, подбудите им бяха коренно различни. Палачът бе готов да се бие с елфа на живот и смърт, само и само да наложи своите възгледи, докато Дризт знаеше, че няма какво да доказва, не и на него.

Грешките, които скиталецът допускаше в боя, не бяха блъф, не бяха преструвка, за която палачът да се залови и да обърне в своя полза. Дризт наистина искаше да загуби — заради удовлетворението от това да лиши Ентрери от възможността да тържествува над него в честна битка.

А ето че убиецът (както си личеше от действията му) съвсем не бе изненадан от този обрат.

— Това е последният ти шанс — подхвърли Ентрери. — Тук двамата с теб ще се разделим завинаги. Аз ще си тръгна през онази врата, а събратята ти ще поемат надолу към мрачния си свят.

Дризт хвърли светкавичен, едва забележим поглед към нишата, показвайки на палача, че не е пропуснал ударението върху думата „надолу“, очевиден намек за скрития улей.

Внезапно Ентрери се претърколи настрани и мълниеносно вдигна изумрудената кама, към която се бе приближавал крачка по крачка, уж случайно. Дръзкият ход още веднъж показва истинските му намерения, които само Дризт разбираше — та защо, освен ако не си бе наумил нещо, му бе второ оръжие, когато елфът и бездруго се биеше толкова зле?

— Мога ли да измисля ново име на котката ти? — попита палачът и се приведе настрани, така че голямата кесия, която висеше на кръста му, се отвори и разкри черната ониксова статуетка, мушната вътре.

Последваха четири мълниеносни удари на сабята му, всеки от които с лекота можеше да пробие защитата на магическите ятагани. Вместо това, оръжието само едва-едва одраска Дризт.

— Е, хайде! — рече Ентрери на висок глас. — Знам, че можеш да се биеш по-добре. Твърде често съм виждал на какво си способен — веднъж дори и в тези тунели — за да ме заблудиш толкова лесно!

За миг скиталецът се учуди, че Ентрери бе допуснал останалите в личния им разговор, ала после се досети, че Виерна и спътниците ѝ няма как да не са видели, че не влага всичките си умения в битката с палача. При все това, думите на убиеца си оставаха странни... поне докато елфът не разбра скритото им значение, тайната примамка, предназначена единствено за него. Ентрери бе споменал битките, които бяха водили в тези тунели... битки, в които двамата не бяха врагове, а съюзници. В онези необичайни дни те бяха воювали заедно, опрели гръб до гръб, водени от желанието да оцелеят срещу общия си враг.

Нима всичко щеше да се повтори отново? Нима Ентрери така отчаяно желаше да се изправи срещу Дризт в честен двубой, че му предлагаше помощта си срещу Виерна и войниците ѝ? Ако това се случеше и двамата успеяха да се преборят с жрицата и останалите елфи, скиталецът вече щеше да има за какво да се бие и Ентрери най-сетне щеше да получи така жадуваната честна битка, наградата, от която щеше да бъде свободата на Дризт, нещо, към което си струваше да се стреми.

— Темпос! — внезапният вик прекъсна размишленията на двамата противници и ги накара да действат незабавно.

Движенията им отново бяха в съвършена хармония. Дризт вдигна Сиянието и палачът отстъпи назад, като уж случайно се извъртя на една страна така, че кесията му се озова съвсем близо до острието на Дризт. С мълниеносна бързина, Сиянието проряза дупка в дебелия плат и черната статуетка тупна на пода.

Вратата (същата, през която бяха влезли и те) рухна под тежестта на летящия Щитозъб и запрати на земята тялото на елфа, който стоеше пред нея.

Първата мисъл на Дризт бе да се втурне натам и да опита да се събере с приятелите си. Бързо се отказа от тази идея, когато видя повечето от бойците да се скупчват там. Другата врата също не предлагаше никакъв изход — още в мига, в който започна суматохата, тя се отвори и пропусна голяма група елфически войни, водени от Дайнин.

Ярка магическа светлина заля стаята, отвсякъде се понесоха болезнени стонове. През изкъртените двери влетя сребропера стрела и улучи същия елф, който миг по-рано бе съборен от рухналата врата, тъкмо когато се изправяше на крака и се канеше да пристъпи навън. Магическата стрела го запрати назад и го прикова за твърдата стена, пробивайки с еднаква лекота и гърдите му, и коравия камък.

— Гуенивар! — извика Дризт и дори не изчака да види дали призивът му е чул, преди да се хвърли към малката ниша.

Стражът, който стоеше на пост пред нея, широко отвори очи от изненада и вдигна оръжията си. Виерна изкрещя и Дризт усети как в развятия му плащ се заби остра кама, само на няколко сантиметра от горната част на крака му. Без дори да погледне назад, той продължи отчаяния си бяг, като миг преди да достигне пазача, се обърна на една страна, сякаш се канеше да свърне встрани.

Стражът също тръгна надясно, ала скиталецът светкавично се върна обратно, вдигнал двата ятагана на височината на врата му.

Оръжията на злия елф не бяха достатъчно бързи, за да отклонят мълниеносната атака, а самият той, тласкан от инерцията си, залитна встрани и падна на земята.

Магическите ятагани изсвистяха над гърлото му.

Дризт потръпна, ала време за губене нямаше и като прибра окървавения остриета в ножниците им, той се хвърли с главата напред към покритата с одеяло изданина. Сега можеше само да се надява, че там наистина има отвор и че той води към улей, а не към някоя бездънна пропаст.

ГЛАВА 14

ЧИСЛЕНО ПРЕВЪЗХОДСТВО

Тибълдорф Пуент препускаше с всички сили по страничния коридор, който минаваше на около пет-шест метра успоредно от тунела, където се бе разделил с останалите, за да предприеме хитра маневра по фланга. От устните му се откъсна цветиста ругатня, когато чу трясъка на рухващата врата, свистенето на среброперите стрели и виковете, които се разнесоха от всички посоки — ако се позабавеше още малко, щеше да изпусне цялата веселба!

Вдигнало горящата факла над главата си, джуджето нетърпеливо се втурна зад следващия завой... и се закова на място при вида на странната фигура, която стоеше там и го наблюдаваше с не по-малка изненада от тази, която се изписа по неговото лице.

— Хей! — обади се бесовойнът. — Ти ли си домашният елф на Бруенор?

Пуент преспокойно гледаше как фигурата вдига ръка, как зарежда арбалета си с шумно изщракване и как опъва тетивата. Малката стреличка успя да намери пролука в причудливите му доспехи и по рамото му потече тънка струйка кръв.

— Не ще да си ти! — щастливо възкликна бесовойнът, захвърли факлата настрани и се хвърли с приведена напред глава, с намерение да използва острия шип върху шлема си като меч.

Стреснат от яростната атака на странното джудже, елфът побърза да извади оръжието си.

Пуент не виждаше почти нищо, ала уверено размаха глава, отбивайки ударите на противника си с дългия шип. После, без да спира дори за миг, той се изправи рязко и с всички сили се блъсна в смаяния елф, притискайки го в каменната стена.

Елфът съумя да запази равновесие и дори повдигна бесовойна във въздуха, чудейки се какво означава тази странна бойна тактика, която доста приличаше на прегръдка.

Освободи ръката, с която държеше меча си, ала преди да успее да прониже джуджето, то започна яростно да се тресе. Острите доспехи

се впиха в тялото на елфа и оставиха кървави резки по кожата му. Той панически се загърчи, ала отчаяните му усилия още повече влошиха положението. Пуент вдигна едната си ръка и с всички сили заби тежката си метална ръкавица в абаносовата кожа на неприятеля си. Джуджето размахваше ръце и крака във всички посоки, острите шипове, стърчащи от лактите и колената му отново и отново се впиваха в беззащитната плът на елфа. Изпаднало в необузdana ярост, то дори захапа носа на противника си, докато юмруците му не спираха да ваят отвсякъде.

— А-а-арг! — гърленият рев на джуджето отекна из коридора и накара тялото му да завибрира още по-силно.

Топлата кръв на елфа опръска подивелия бесовойн и събуди още по-необузdana ярост в гърдите му.

— А-а-арг! — изрева отново той.

Елфът рухна на пода, където острите доспехи на джуджето най-сетне довършиха зловещата си работа. Ала, макар тялото на неприятеля му да не помръдваше повече, Пуент още не бе приключил с него.

— Ти, подла, мрачна твар! — изкрещя той, като при всяка дума забиваше чело в лицето на противника си.

Много скоро, с помощта на острите си доспехи и шиповете, стърчащи от лактите и колената му, бесовойнът буквално разкъса елфа на парчета.

Най-сетне Пуент се отдръпна назад, повличайки безжизненото тяло след себе си. Едва тогава усети болката в гърба и разбра, че мечът на елфа трябва да го бе ударил поне веднъж. Повече обаче го разтревожи вцепенението, което пълзеше по ръката му — отровената от стрелата на мрачния елф рана си казваше думата. В гърдите на бесовойна отново се надигна люта ярост и като намести островърхия си шлем, той наведе глава и се втурна напред. В гърдите на мъртвия елф зейна грозна дупка.

Когато Пуент отскочи назад, обезобразеното тяло се катурна на земята в локва гъста, лепкава кръв.

— Надявам се, че не си приятелят на Бруенор, все пак — отбеляза бесовойнът, внезапно осъзнал, че цялата случка може да се окаже най-обикновено недоразумение. — Е, и да си, вече е твърде късно!

Кобъл, който използваше магическите си умения, за да провери дали пред тях няма заложени капани, потрепна инстинктивно, когато поредната сребропера стрела изсвистя над рамото му и потъна в ярко осветената стая. Свещенослужителят побърза отново да се залови за работа — искаше да свърши колкото се може по-скоро, за да даде възможност на Бруенор и останалите да се впуснат в атака.

Малката стреличка, която се заби в крака му, не го разтревожи особено — болката не бе никак силна (всъщност, доста приличаше на ужилване от насекомо), а заклинанията, с които бе защитил тялото си, забавяха действието на парализиращата отрова. Мрачните можеха да сипят стрела след стрела, ала сънят още дълги часове нямаше да успее да го надвие.

Когато най-сетне приключи с огледа на коридора и не откри и следа от тайни клопки, Кобъл махна на останалите да се приближат, нещо, което те, изгарящи от нетърпение, сториха незабавно. Внезапно погледът на свещенослужителя бе привлечен от нещо странно — на мътната светлина, струяща от стаята, по пода съвсем ясно се виждаха метални стружки.

— Желязо? — прошепна джуджето и инстинктивно посегна към издутата си кесия, пълна с дребни камъчета бомби.

После се прилепи о земята и протегна свободната си ръка назад, за да даде знак на спътниците си да се върнат обратно.

Изведнъж, наред врявата от битката, до ушите му достигна напевът на заклинание, елфическо заклинание.

Очите на Кобъл се разшириха от ужас и той се обърна назад, крещейки на приятелите си да бягат. После и сам се опита да побегне, а ботушите му се запързалиха по гладкия каменен под — толкова бързо се движеха късите му крака.

Гласът на елфическата жрица се извиси в кресчендо.

Металните стружки полетяха във въздуха и се превърнаха в желязна стена, която бавно се наклони на една страна и се стовари право върху бедния Кобъл.

Мощна въздушна струя изпълни тунела, когато тоновете метал се сгромолясаха върху каменния под, опръсквайки лицата на тримата

вцепенени от ужас приятели с кръв и парченца мозък. Стотици малки експлозии, стотици пъстроцветни взривове отекнаха глухо изпод рухналата стена.

— Кобъл! — безпомощно прошепна Кати-Бри.

Магическата светлина в далечната стая угасна, а пред вратата се появи кълбо мрак и препречи края на коридора. Миг по-късно, от там изплуваха още два черни облака и скриха срутената стена.

— В атака! — провикна се пристигналият в този момент Тибълдорф Пуент и профуча покрай колебаещите се приятели.

Ново кълбо мрак се завихри точно пред него и го накара да се закове на място. Скрити зад черната магическа пелена, елфическите тетиви зазвънтяха в мрака и в тунела полетяха рой стрели.

— Назад! — изкрещя Бруенор.

Таулмарил пропя в отговор на елфическите арбалети, а Пуент, улучен от поне дузина отровни стрелички, започна да се свлича на земята. Уолфгар го сграбчи за върха на острия шлем и тръгна към Бруенор.

— Дризт! — беззвучно простена Кати-Бри, изпращайки стрела след стрела в мрака, с надеждата, че приятелят ѝ няма да се покаже от стаята точно в този момент.

Напоеният с отрова връх на малка стреличка се удари в Таулмарил и падна на пода.

Кати-Бри разбра, че не може да остане повече.

Вълшебният лък иззвънтя за последен път, преди младата жена да се втурне след баща си и останалите, отдалечавайки се с всяка крачка от скъпия приятел, когото бе дошла да спаси.

* * *

Дризт пада в продължение на няколко метра, блъсна се в стената при един особено рязък завой и отново се запремята по стръмния, тесен улей. През цялото време стискаше ятаганите си с всички сили — най-много се боеше да не би някой от тях да се откачи от кръста му и да го посече, докато се търкаля надолу.

Въпреки бързината, с която пропадеше, успя да се преобърне, поставяйки крака пред себе си, ала при следващия завой тялото му

отново се извъртя на една страна, а ударът, който получи, когато се блъсна в каменната стена, замалко не го повали в несвяст.

Тъкмо си мислеше, че започва да овладява положението и се канеше отново да се преобърне, когато улеят внезапно се отвори под наклон и го изхвърли в някакъв коридор. Дризт се сгромоляса на земята, но за щастие успя да запази присъствие на духа и да запрати двата ятагана встрани от себе си.

Тялото му се удари в пода с глух тътен, после се претърколи настрани и с всичка сила се блъсна в един грамаден камък.

Дризт До'Урден остана да лежи напълно неподвижен.

Не мислеше за болката (която бързо започна да отстъпва място на пълно вцепенение), не се зае да изследва многобройните ожулвания и натъртвания, които бе получил, докато падаше надолу и дори не се сети за Ентрери. В този мъчителен момент в съзнанието на доблестния елф имаше една-единствена мисъл, която надделяваше дори над страха за съдбата на приятелите му.

Беше нарушил обета си.

Когато след убийството на Масой Хюнет (негов събрат по раса), младият Дризт До'Урден напусна завинаги Мензоберанзан, той се закле пред себе си, че никога вече няма да погуби някого от своя народ. Успя да удържи на думата си, дори когато семейството му, тласкано от жажда за мъст, го последва в дивите земи на Подземния мрак; не отстъпи от нея, дори когато се изправи срещу най-голямата си сестра. Споменът за смъртта на Закнафейн бе съвсем пресен в съзнанието му, а жаждата да убие злата Бриса го изгаряше така, както никое друго желание. Макар и полуобезумял от мъка и от десетте години, прекарани в борба за оцеляване в безмилостната пустош, Дризт бе съумял да устои на думата си.

Ала не и този път. Нямаше и капка съмнение, че бе убил стража, който пазеше горния отвор на улея — магическите ятагани бяха прорязали свършен кръст върху гърлото на злощастния войник.

Бяха го предизвикали, каза си Дризт, трябваше да го стори, за да се измъкне от Виерна и нейните спътници. Не беше желал това насилие, изобщо не го бе търсил. Никой не би могъл да го вини за онова, което бе сторил в желанието си да избяга от несправедливия „съд“ на Виерна и да помогне на приятелите си, които за първи път през живота си се изправяха срещу страховитите елфи на мрака.

Никой не можеше да го вини, ала докато лежеше на пода в тъмния коридор и усещаше как животът бавно се завръща в безчувствените му крака, Дризт не можеше да прогони протичащия факт от съзнанието си.

Беше нарушил обета си.

* * *

Бруенор ги поведе напосоки из криволичещите тунели. Понесъл хъркащия Пуент на ръце, Уолфгар го следваше по петите, мъчейки се (без кой знае какъв успех) да се опази от острите доспехи на бесовойна. Кати-Бри безшумно крачеше до него, като от време на време поспираше за миг, за да изпрати поредната сребропера стрела в мрака зад себе си.

Много скоро всичко утихна и единствено шумът от стъпките на тримата приятели нарушаваше безмълвието на непрогледните тунели. Безмълвие, което ги плашеше повече и от най-гръмогласната орда преследвачи — и тримата бяха виждали колко беззвучно може да се движи Дризт и знаеха, че мрачните елфи се славят с уменията си да се прокрадват така.

Ала накъде да бягат? Дори не бяха сигурни къде точно се намират и ако искаха да се върнат обратно в тунелите, които познават, щеше да им се наложи да спрат и внимателно да се огледат наоколо, преди да решат накъде да тръгнат.

Най-сетне се натъкнаха на неголям страничен коридор с три разклонения, които от своя страна също се разделяха след няколко метра. Без да е напълно сигурен накъде отива, Бруенор ги поведе наляво, после надясно, докато накрая се озоваха в малка стаичка, очевидно дело на гоблинови ръце. В мига, в който и тримата влязоха вътре, Уолфгар изтърколи големия каменен блок, който явно служеше за врата, и се облегна на него.

— Елфи на мрака! — прошепна Кати-Бри, сякаш все още не можеше да повярва. — Как са се озовали в Митрил Хол?

— Защо, не как — поправи я Бруенор. — Защо събратята на елфа са дошли в моите тунели?

— И какво — мрачно добави джуджето след малко и с потъмняло от тревога лице започна да мести поглед между обичната си Кати-Бри и Уолфгар, гордият младеж, който се бе превърнал в прекрасен мъж под неговите грижи. — В какво се забъркахме този път?

Кати-Бри не знаеше какво да отговори. Заедно приятелите се бяха изправяли срещу не едно и две чудовища, преодолявали бяха страховити препятствия и невъобразими опасности. Нищо обаче не можеше да се сравни с ужаса на онова, което ги заплашваше сега — безмилостни и жестоки елфи на мрака, които държаха в лапите си Дризт и може би тъкмо в този момент се канеха да го убият... ако вече не го бяха сторили. Водени от желанието си да спасят скиталеца, приятелите бяха нахлули в стаята като вихър, помитащ всичко. Ала надмощието им беше продължило само няколко мига — докато мрачните успеят да се съвземат от изненадата. Численото превъзходство на злите елфи бе прекалено голямо и тримата приятели трябваше да избягат, без дори да са сигурни дали онзи, когото за миг бяха зърнали да си проправя път към другия край на стаята, наистина е Дризт До'Урден.

Търсейки опора, Кати-Бри вдигна поглед към Уолфгар, ала и върху неговото лице прочете същата безпомощност.

Младата жена побърза да отвърне очи — нямаше нито време, нито желание отново да се кара с варварина заради покровителственото му отношение. Знаеше, че Уолфгар все още се тревожи за нея повече, отколкото за себе си и не можеше да го съди за това, ала също така разбираше, че ако варваринът продължава да се измъчва от мисълта за нейната сигурност, няма да може да се съсредоточи върху опасностите, с които неминуемо им предстоеше да се сблъскат съвсем скоро.

В този момент Кати-Бри му беше в тежест... не поради липса на умения, или защото не можеше да се грижи за себе си, а заради слабостта на самия Уолфгар, заради неспособността му да я приеме за пълноценен съюзник.

А колко отчаяно се нуждаеха от съюзници сега, когато наоколо им гъмжеше от елфи на мрака!

Използвайки вроденото си умение да левитира, мрачният елф ловко се измъкна от улея. Първото нещо, което видя, бе сгърчена купчинка, покрита с тъмнозелен плащ в другия край на коридора.

Стиснал тежка тояга в ръка, войникът се хвърли напред с радостен вик на уста — Виерна със сигурност щеше да го възнагради богато, задето е заловил избягалия пленник. Тоягата се спусна надолу и прокътятя неочаквано глухо, когато се стовари върху камъка, скрит под наметалото на Дризт.

Безшумен като смъртта, скиталецът скочи от малката издатинка над улея, където се бе притаил до този момент.

Очите на злия елф се разшириха от ужас, когато проумя грешката си — колко пъти бе минавал покрай същия този камък, а се остави да го измамат толкова лесно!

Дризт понечи да използва дръжката на ятагана си, подтикван от отчаяното желание да спази обета си поне този път, да не отнема живота на още един от своите събратя. Знаеше, че може да го направи — нямаше да му бъде особено трудно да надвие противника си, да го обезвреди и да го върже.

Ако беше сам в подземията, ако всичко се свеждаше единствено до това да се спаси от лапите на Виерна и Ентрери, Дризт щеше да се вслуша в онова, което му нашепваше състрадателното му сърце. Ала сега не ставаше дума само за него, застрашени бяха и приятелите му, нещо повече, навярно дори и в този момент те се биеха с враговете, които бе оставил зад гърба си. Никога нямаше да си го прости, ако този войник някак успееше да се съвземе и причинеше зло на Бруенор, Уолфгар или Кати-Бри.

Сиянието полетя напред, прободе гръбнака и сърцето на злощастния елф и излезе през гърдите му. Обикновено синкавото му острие сега имаше зловещ червеникав оттенък.

Дризт извади ятагана от тялото на мъртвия си враг и ръцете му поаленияха от кръв.

Мислейки единствено за скъпите си приятели и опасността, която ги заплашваше заради него, той стисна зъби — щеше да измие кръвта от ръцете си.

ИГРА НА КОТКА И МИШКА

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Какъв смут настана в душата ми, когато за първи път престъпник най-святата си клетва: никога вече да не отнемам живота на някой от своите събратя! Болката, когато осъзнах какво бяха сторили ятаганите ми, бе невъобразима, усещането, че съм се провалил — изгарящо силно.

Чувството за вина обаче, бързо отшумя. Освободих се от него, не защото съм прекалено снизходителен към себе си, а защото най-сетне осъзнах, че не убийството, а самото обещание бе грешка. Клетвата, която изрекох, когато преди много години напуснах завинаги родината си, беше плод на невинността ми, на хлапашкото ми простодушие и непознаването на живота. Макар и незрели, думите ми бяха искрени и идваха от най-съкровеното кътче на сърцето ми. Постепенно обаче, започнах да проумявам колко наивен е подобен обет разбрах, че ако искам да продължа да защитавам онези идеали, които за мен стоят над всичко друго, не мога да си позволя да бягам, когато съдбата ме противопостави на някой от моята раса.

Това, че до този момент бях удържал на думата си, всъщност не беше моя заслуга. Ако след бягството ми от Мензоберанзан, не ми се бе наложило да себия срещу някой от събратята си, никога нямаше да престъпя и клетвата си. Щастливото стечение на обстоятелствата и благородните принципи обаче, съвсем не са едно и също.

И когато елфите на мрака се превърнаха в заплаха за най-скъпите ми приятели, когато ги видях да нападат, без да са били предизвикани, нима можех с чиста съвест и спокойно сърце да остана бездеен? Колко струваше клетвата ми, когато от другата страна на везните бяха поставени животът на Бруенор, Уолфгар и Кати-Бри, или на когото и да било от добрите раси? Знам, че ако по време на дългите си пътувания бях видял мои събратя да нападат някое елфическо племе от повърхността, или някое беззащитно селце, веднага бих се хвърлил в битката срещу безчестните нашественици.

И тогава, също както стана сега, разочарованието и болката, макар и силни в началото, постепенно щяха да отшумят.

Не, макар да страдам, както винаги, когато ми се наложи да отнема нечий живот, аз не скърбя заедто бях принуден да наруша клетвата си, нито се разкайвам, че в младежката си наивност я изрекох. Ако бях опитал да се придържам неотклонно към думите си, ако бях възпирал оръжията си, воден от криворазбрани принципи и глупава гордост и, ако бездействието ми станеше причина да пострадат невинни, едва тогава щях да изпитам истинско страдание, болка, за която няма лек и която времето не потушава.

Има и още нещо, което осъзнах, едва след като напуснах Мензоберанзан, една истина, която ме води напред по избрания от мен път. Обещах, че никога вече няма да отнема живота на някой от своите събратя. Заклех се, без дори да се замисля за останалите раси, населяващи Царствата. Та аз дори не подозирах за съществуването на мнозина от тях! Никога повече няма да убия друг елф на мрака, така

казах тогава. Ами гномовете? Ами полуръстовете, джуджетата, светлите елфи? Ами хората?

Убивал съм и хора — когато народът на Уолфгар нападна жителите на Десетте града. За да защита невинните, трябваше да вдигна оръжие срещу нападателите и макар да ми причини болка, това насилие по никакъв начин не засегна обета ми, въпреки факта, че злата слава на моя народ е много по-черна от тази на хората.

Клетвата никога да не убивам елфи на мрака, само защото във вените ни тече една и съща кръв, сега ми се струва несправедлива и нелепа. Да поставиш едно живо същество над друго, единствено защото цветът на кожата ви е еднакъв, е оскърбление за принципите ми. Погрешните ценности, които стоят зад този отдавнашен обет, вече нямат място в моя свят, където властва многообразието. Именно то прави моите пътувания из различни земи така интересни, именно то придава нови форми и окраски на извечната, всемирна Красота.

И ето че сега давам нов обет, основан на опита и разширения ми мироглед — никога да не вдигам оръжие, освен, за да се защита, да опазя принципите си, живота си или онези, които са твърде слаби, за да го сторят сами. Няма да се бия в подкрепа на лъжепророци, няма да падна дотам, че да бъда използван като мача от алчни крале, нито ще отмъщавам за наранената си гордост с оръжие в ръка.

А на онези „преуспели“ продажници — религиозни или светски, които ще се надсмеят над моята клетва и ще я нарекат наивна, непрактична и дори нелепа, мога да кажа само едно — аз съм безкрайно по-богат от вас.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 15

ВАЖНОТО Е ИГРАТА ДА НЕ СПИРА

— Тишина! — безмълвно нареди Виерна, използвайки сложната система от знаци, разпространена сред елфите на мрака.

Два арбалета изщракаха едва чуто, а стрелците, които ги държаха, приклекнаха ниско и приковаха погледи в строшената врата.

Откъм другия край на стаята се разнесе слабо съскане, среброперата стрела сякаш се стопи във въздуха и тялото на мъртвия елф, което до този миг бе приковано о каменната стена, бавно се свлече на земята. Дайнин се отдалечи от падналия войн, а паешките му крака шумно потракваха върху коравия под.

— Тишина!

Джарлакъл предпазливо допълзя до рухналата врата и наостри уши, мъчейки се да разбере какво става отвъд кълбата магически мрак. Лекото прошумоляване, което долетя откъм тъмния тунел, го накара да извади камата си и да даде знак на двамата стрелци да бъдат готови.

Миг по-късно в стаята влезе един от съгледвачите на Бреган Д'аерте и Джарлакъл махна на войниците да свалят оръжията си.

— Тръгнаха си — обясни новодошлият, когато Виерна се втурна към него. — Не бяха много, а сега са дори още по-малко — един от тях бе премазан от великолепната ти стена.

При тези думи двамата мъже се поклониха с истинско възхищение и Виерна не можа да сдържи злата си усмивка, въпреки неблагоприятния обрат, който ситуацията неочаквано бе взела.

— Ами Ифтуу? — поинтересува се Джарлакъл за войника, когото бяха изпратили да пази коридора, щом започнаха неприятностите.

— Мъртъв е — отвърна съгледвачът. — Изкормен и разкъсан на парчета.

Виерна рязко се обърна към Ентрери:

— Какво знаеш за враговете ни? — остро попита тя.

Палачът я изгледа подозрително, припомняйки си предупреждението на Дризт за неговите събрата и опасностите, на

които се излагаше всеки, имал неблагоприятието да се съюзи с тях.

— Исполинът, казва се Уолфгар, хвърли чука, който изкърти вратата — уверено започна той, после посочи двата елфически трупа, които бързо изстиваха на пода. — Тези със сигурност ги е убила Кати-Бри, тя също принадлежи към човешката раса.

Виерна се обърна към съгледвача и му преведе думите на Ентрери.

— Някой от тях ли загина под стената? — попита тя.

— Не, умря само едно джудже.

— Дали не е Бруенор? — прошепна палачът, който вече бе понаучил това-онова от езика на Мрачните.

Възможно ли бе да са убили краля на Митрил Хол?

— Бруенор? — озадачено повтори Виерна.

— Главата на рода Боен чук — обясни палачът. — Попитай го — добави той и като кимна към съгледвача, докосна гладко обръснатото си лице, сякаш потупваше невидима брада. — Рижо?

Виерна преведе думите на палача, изслуша отговора му и отново се обърна към Ентрери, поклащайки глава.

— Било е съвсем тъмно, не е могъл да види.

Палачът се прокле наум, задето бе постъпил толкова глупаво. Все още му бе трудно да свикне с инфрачервеното зрение, където очертанията на предметите се сливаха в единна, неясна маса, а цветовете се различаваха според топлината, която излъчваха, а не според оттенъка им.

— Щом са си тръгнали, вече няма защо да се притесняваме от тях — обърна се Виерна към Ентрери.

— Нима ще ги оставиш да си тръгнат просто ей така, след като убиха трима от бойците ти? — опита се да възрази Ентрери, който започваше да се досеща какво е намислила Виерна и то никак не му харесваше.

— Четирима — поправи го жрицата и кимна към улея, пред който лежеше трупът на убития от Дризт страж.

— Ак'хафта тръгна след брат ти — вметна Ентрери.

— Значи петима — мрачно отвърна Виерна. — Ала брат ми е долу и трябва да мине покрай нас, ако иска да се събере с приятелите си.

После се обърна към съгледвача и оживено започна да обсъжда нещо с него. Макар все още да не бе овладял напълно езика на мрачните, палачът успя да разбере, че Виерна се кани да изпрати войните си по следите на Дризт.

— Ами нашата сделка? — попита той.

— Получи своята битка и сега си свободен, както се бяхме договорили.

Ентрери се престори на доволен от този отговор — прекрасно разбираше, че да даде изблик на гнева си, би било равносилно на самоубийство. Само че палачът нямаше намерение да се откаже току-така. Погледът му трескаво обходи стаята — на всяка цена трябваше да измисли нещо, което да накара Виерна да промени решението си.

До този момент всичко се бе развивало точно според неговия план, като се изключи това, че не успя да последва Дризт в улея. Веднъж останали сами в долните тунели, двамата смъртни врагове щяха да разполагат с предостатъчно време, за да решат спора помежду си веднъж завинаги. А ето че сега така жадуваният от палача двубой започваше да изглежда все по-невъзможен.

Хитрият убиец неведнъж се бе измъквал от много по-опасни положения... ала сега имаше една малка разлика — този път си имаше работа не с кого да е, а с елфи на мрака, всепризнатите майстори на подлите машинации.

* * *

— Ш-ш-т! — изсъска Бруенор на Уолфгар и Кати-Бри, макар че в действителност целият шум идваше от Тибълдорф Пуент, който бе заспал дълбоко и сега хъркаше така оглушително, както само едно джудже можеше да хърка. — Мисля, че чух нещо.

Уолфгар подпря шлема на бесовойна на стената, после повдигна брадичката му, за да го накара да си затвори устата и затисна големия му нос с ръка. Бузите на Пуент се издуха странно и в тунела се разнесе особен скърцащо мляскащ звук. Уолфгар недоумяващо погледна Кати-Бри и наклони глава на една страна, чудейки се дали безобразното джудже не бе започнало да хърка през ушите!

Бруенор подскочи при този неочакван шум, но бе твърде зает, за да се обърне и да нахока приятелите си. От мрака отново долетя едва доловимо шумолене, после още едно, но този път по-силно. Бруенор знаеше, че много скоро ще ги открият, ала как биха могли да избягат като нямаха факла, а нито Уолфгар, нито Кати-Бри можеха да се оправят из плетеницата от тунели без поне мъничко светлина.

Следващото про шумоляване се чу съвсем близо, само на един-два метра от малката стаичка.

— Хайде, покажи се, ти, остроухо изчадие на мрака! — в гласа на Бруенор имаше и раздразнение, и уплаха.

Най-сетне, като не можеше да се сдържа повече, той изскочи в коридора, вдигнал високо митрилната си брадва.

Точно както предполагаше, тъмният силует вече се намираще досами вратата. Секирата изсвистя, ала черната сянка беше по-бърза — преди Бруенор да разбере какво става, тя прелетя покрай него и се вмъкна в малката стаичка, безшумна като смъртта.

— К-к-какво... — заекна смаяното джудже и рязко се обърна, при което се подхлъзна и замалко не падна — толкова бързаше да се притече на помощ на приятелите си.

— Гуенивар! — разнесе учуденият глас на Кати-Бри и Бруенор се втурна обратно в малката стаичка, тъкмо когато пантерата разтвори уста и пусна ониксовата статуетка... заедно с откъснатата ръка на злощастния елф, имал глупостта да се опита да грабне магическия предмет.

Върху лицето на Кати-Бри се изписа погнуса и тя изрита ръката в другия край на стаята.

— Дяволски добра котка! — призна Бруенор, обзет от истинско облекчение при появата на този нов и могъщ съюзник.

Гуенивар изрева в отговор и мощният звук отекна далеч, далеч в мрачния тунел. Пуент се сепна и с мъка отвори сънените си очи. Миг по-късно те насмалко не изскочиха от орбитите си, когато джуджето видя огромната тристакилограмова пантера да седи само на метър от него.

Мощен приток на адреналин запулсира към мозъка му и то заломоти нещо с трескава бързина, докато панически опитваше да се изправи (при което сам се изрита по пиццала така, че от раната потече кръв). Почти беше стигнал до нея, когато Гуенивар най-сетне разбра

какво си е наумил и лекичкото тупна с лапа през лицето, без дори да извади ноктите си.

Островърхият шлем шумно издрънча, когато Пуент се блъсна в каменната стена. Май никак нямаше да му дойде зле да подремне още малко, реши той, ала бързо пропъди тази мисъл от главата си — та нали беше бесовойн, а един истински бесовойн никога не би се отказал от такава страховита битка! Извади плоска манерка изпод дрехите си и сръбна от нея порядъчно, после тръсна глава, за да махне паяжините от лицето си, при което дебелиите му устни издадоха странен, плющящ звук. Прогонил и последните остатъци от съня с помощта на питието от манерката, Пуент стъпи здраво на земята и се нагани отново да се втурне в атака.

Миг по-късно безпомощно размахваше крака във въздуха — Уолфгар го бе сграбчил за върха на шлема и го държеше на половин метър от пода.

— Какво правиш! — гневно изръмжа джуджето, но бързо млъкна, а всичката кръв сякаш се оттеди от лицето му, когато Гуенивар впери зелените си очи в него, присви уши назад и оголи остриите си зъби.

— Пантерата е наш приятел — обясни Уолфгар.

— К-к-коя е д-д-дяволската котка? — заекна Пуент.

— Дяволски добра котка — поправи го Бруенор и сложи край на спора.

После отново се обърна към потъналия в мрак тунел, доволен, че Гуенивар е с тях — знаеше, че ще имат нужда от цялата помощ, която вярното животно може да им даде... и дори малко повече.

* * *

В единия край на стаята Ентрери видя двама елфи да се надвесват над тялото на свой ранен другар, опитвайки се да му помогнат, което обаче не им се удаваше особено добре — превръзките отново и отново подгизваха от горещата кръв, шуртяща от многобройните рани. Палачът бързо разпозна падналия елф — беше се опитал да вземе ониксовата статуетка малко след като Дризт повика

пантерата. При мисълта за Гуенивар в главата му започна да се заражда нов план.

— Приятелите на Дризт ще ви последват дори и в улея — мрачно подхвърли той, прекъсвайки Виерна, която все още говореше с Джарлакъл и съгледвача.

Очевидно разтревожени от думите му, Виерна и наемникът се обърнаха към него.

— Не ги подценявайте — продължи Ентрери. — Познавам ги твърде добре. Предаността им към Дризт е по-силна от всичко, което сте виждали в Мензоберанзан... с изключение на предаността на една жрица към Кралицата на Паяците, разбира се — побърза да добави той, тъй като никак не му се щеше да бъде одран жив от избухливата Виерна. — Каниш се да тръгнеш след брат си, ала дори да го заловите незабавно и начаса да се отправите обратно към Мензоберанзан, верните му приятели ще ви последват.

— Та те бяха едва неколцина — отвърна Виерна.

— Бързо ще съберат много по-голяма войска и ще се върнат... особено, ако се окаже, че магическата ти стена наистина е погубила Бруенор Бойния чук.

Виерна обърна поглед към Джарлакъл, търсейки потвърждение на казаното от Ентрери, ала наемникът, макар и по-добре запознат с нравите на онези, които живееха на повърхността, само сви рамене.

— Ще се завърнат по-добре въоръжени — продължи Ентрери — планът му като че ли започваше да проработва и не биваше да се отказва точно сега. — Навярно сред тях ще има и магьосници. Със сигурност ще водят не един и двама свещенослужители. Не бива да забравяме и смъртоносния лък — допълни той и за миг очите му се спряха върху пронизания елфически труп, — нито пък бойния чук на исполина.

— Тук има десетки тунели! — напомни му Виерна, решена да сложи край на този спор. — Никога няма да успеят да ни открият!

Доволна от собствените си думи, тя се обърна към съгледвача с очевидното намерение да довърши съставянето на плана за преследване на Дризт.

— Ами пантерата? — не се предаваше палачът. — Не знаеш ли, че брат ти надали има по-вярна приятелка от нея. Тя би те последвала и в бездната, ако знае, че тялото на господаря ѝ е там.

Обезпокоена от думите на убиеца, Виерна отново потърси погледа на Джарлакъл.

— Какво ще кажеш? — попита тя.

Наемникът поглади острата си брадичка.

— Славата на пантерата се носеше навред из Мензоберанзан, когато брат ти още живееше там — призна той. — Нашият отряд не е кой знае колко голям... а сега сме и с петима по-малко...

Виерна рязко се обърна към Ентрери:

— Е, щом като знаеш толкова много за нравите на онези от Повърхността — рече тя, без дори да се опита да прикрие сарказма в гласа си, — какво предлагаш да сторим?

— Тръгнете след приятелите му — отвърна Ентрери и кимна в посока на тунела, който започваше отвъд рухналата врата. — Заловете ги и ги убийте, преди да успеят да се доберат до джуджешките мини и да повикат помощ. А аз ще открия брат ти.

Изпитателният поглед, с който го измери Виерна, никак не му се понрави.

— В замяна, ще ми дадете още една възможност да се бия с него — заяви Ентрери — все пак трябваше да измисли нещо, което да придаде поне малко достоверност на думите му.

— В мое присъствие — ледено добави жрицата.

— Разбира се! — поклони се палачът и се нареди да влезе в улея.

— Освен това, няма да си сам — спря го Виерна и кимна на Джарлакъл, който побърза да повика двама от войните си.

— Аз работя сам! — възпротиви се Ентрери.

— Ти ще умреш сам — поправи го Виерна. — Сам срещу брат ми в тези тунели, имам предвид — привидно меко добави тя, ала убиецът прекрасно разбираше, че заплахата й няма нищо общо с Дризт.

Нямаше никакъв смисъл да спори с нея, затова само сви рамене и даде знак на един от бойците, които щяха да го придружават, да застане начело.

Всъщност палачът можеше само да се радва, че има пред себе си елф на мрака — с уменията си да левитира, той щеше да направи пътуването надолу по опасния улей много по-лесно и за него самия.

Елфът водач първи се показва в долния тунел, следван от Ентрери и от другаря си. Гледката, която се разкри пред очите му, го обърка и

той лекичко побутна с крак проснатото на пода тяло. Палачът, който много по-добре знаеше колко хитър може да бъде Дризт, го отмести встрани и опря сабята си в гърба на вече изстиналия труп. После предпазливо обърна мъртвия елф по гръб, просто за да бъде напълно сигурен. Както предполагаше, това наистина не бе Дризт и той доволно прибра оръжието си.

— Врагът ни е хитър — отбеляза той и единият от спътниците му, който явно поназнайваше малко от Общия език, кимна и преведе думите му на другаря си.

— Това е Ак'хафта — обясни водачът на Ентрери и даде знак на другия елф да се приближи. — Виерна беше права — мъртъв е.

Ентрери изобщо не се изненада при вида на елфическия труп, проснат досами изхода на улея. Той най-добре от всички в отряда на Виерна знаеше колко опитен и опасен е техният противник и силно се съмняваше, че двамата му спътници — изкусни войни, ала неподготвени за хитрините и тактиката на Дризт — изобщо бяха в състояние да го заловят. Всъщност палачът бе убеден, че ако двамата елфи бяха тръгнали сами, Дризт отдавна щеше да ги е съсякъл.

При тази мисъл по устните му пробягна усмивка, която стана още по-широка, когато осъзна, че двамата му спътници не разбират дори собствения си съюзник, а какво оставаше за неприятеля си.

Сабята му полетя встрани и прониза гърдите на втория елф, който тъкмо минаваше покрай него. Другарят му, по-бърз отколкото палачът бе очаквал, светкавично се обърна, вдигнал заредения си арбалет.

Изумрудената кама одраска десницата на елфа и успя да отклони отровната стреличка. Това още повече го ядоса и като изръмжа сърдито, боецът на Джарлакъл извади два остри като бръснач меча.

Ентрери имаше чувството, че никога няма да спре да се удивлява на лекотата, с която елфите на мрака се биеха с две еднакво дълги оръжия. Сега обаче не му бе до това и като разкопча тънкия си кожен колан, той го прегъна надве и го размаха заедно с меча си, опитвайки се да държи противника си далеч от себе си.

— Ти си на страната на Дризт! — обвинително каза елфът.

— Не — поправи го Ентрери, — просто не съм на ваша страна.

Противникът му се втурна в атака, кръстосал мечове пред себе си, после леко се отдръпна и отново се хвърли напред. Ентрери успя да

отбие връхлитащите оръжия и направи крачка назад. Макар нападението да бе проведено изкусно и измамливо бързо, палачът веднага усети разликата между война на Джарлакъл и Дризт, онова на пръв поглед незабележимо умение, което издигаше скиталеца (а и него самия) над бойци като този елф, независимо колко добри бяха те. Двойната атака бе изпълнена наистина майсторски, ала в няколкото секунди, които бе продължила, противникът му напълно бе свалил защитата си. Както мнозина други нелоши бойци, и този елф имаше един малък недостатък — умееше и да напада, и да се защитава блестящо... но не и да прави двете едновременно.

Не беше кой знае какъв пропуск — бързината му го компенсираше толкова добре, че повечето войни изобщо не биха го забелязали. Ала Ентрери не бе като повечето войни.

Елфът отново се хвърли в атака. Единият му меч полетя към лицето на палача, който го отби миг преди да бъде пронизан. Вторият меч го последва мълниеносно, насочен доста по-ниско, ала Ентрери успя да го спре и да наведе острието надолу.

Нападенията на елфа ставаха все по-ярошни, оръжията му свистваха във въздуха със светкавична бързина, търсейки и най-малката пролука в защитата на Ентрери, ала палачът всеки път съумяваше да ги спре със сабята и кожения колан, който използваше като примка, за да забавя и отклонява вражеските удари.

През цялото време Ентрери бавно отстъпваше назад и изчакваше подходящия момент — знаеше, че смъртта на противника му е въпрос само на време.

Двата меча се кръстосаха, после се разделиха и полетяха встрани, само за да се кръстосат отново и да се насочат право към гърдите на Ентрери, точно както бе станало и при първото нападение на елфа.

Само че тактиката на палача този път бе различна.

Използвайки колана си като клуп, той улови върха на единия от мечовете и рязко го дръпна встрани, повличайки и другото оръжие на противника си.

Обреченият елф незабавно отскочи назад и успя да освободи мечовете си. Трябваше му само част от секундата, за да премине от нападение в защита.

За мълниеносната сабя на Ентрери това бе твърде дълго и като проблесна за миг, тя жадно се впи в тялото на елфа. Острието потъна дълбоко в меката плът под ребрата, въртейки се бавно, докато хлътваше все по-навътре.

Върху корема на елфа зейна грозна рана и той политна назад. Вместо да продължи нападението, Ентрери остана на място, вдигнал оръжия пред себе си.

— Мъртъв си — безстрастно отбеляза той, докато противникът му се мъчеше да се задържи на крака и да вдигне оръжията си.

Елфът нямаше как да не се съгласи с думите му, не можеше и да се надява, че ще успее да спре неизбежната атака на противника си... не и при тази заслепяваща болка, която раздираше вътрешностите му.

— Предавам се! — с мъка изрече той и хвърли мечовете си на пода.

— Добре казано — похвали го Ентрери и прониза сърцето му, после преспокойно изчисти окървавената кама в плаща му.

След това внимателно огледа празния коридор — докъдето се простираше не особено силното му инфрачервено зрение. Тунелът изглеждаше напълно прав и в двете посоки.

— Сега, скъпи ми Дризт — изрече той на висок глас, — всичко най-сетне си дойде на мястото.

И той се усмихна доволно, поздравявайки се, че така успешно бе успял да се измъкне от опасната ситуация.

— Не съм забравил клоаката на Калимпорт, Дризт До'Урден! — неочаквано ядно се провикна той. — Нито съм простил!

Бързо се успокои, обаче, напомняйки си, че именно гневът замалко не бе станал причина да загуби не само битката, но и живота си в далечното южно пристанище.

— Радвай се, мой най-уважавани приятелю — тихичко каза той. — Сега най-сетне можем да изиграем нашата игра така, както трябва.

* * *

Дризт се върна обратно до изхода на улея малко след като Ентрери си бе тръгнал оттам. Досети се какво бе станало в негово отсъствие, веднага щом видя двата трупа, разбра също така, че нищо

от онова, което се бе случило там, не е случайно. Нали именно той бе подмамил Ентрери дотук, като отказа да се бие с него в стаята пред Виерна и останалите. Само че палачът очевидно беше очаквал нещо подобно и бързо бе измислил нов план.

И беше успял — ето че сега двамата бяха сами в долните тунели, където нищо не пречеше на двубоя им. Двубой, в който Дризт щеше да даде всичко от себе си, защото щеше да се бие с мисълта, че победата му ще е първата, макар и малка, крачка към свободата.

Дризт кимна съвсем леко в знак на одобрение — Ентрери наистина бе много изобретателен.

Само че неговите намерения бяха съвсем различни от тези на убиеца. Единственото, което скиталецът искаше сега, бе да намери изход, да се върне обратно по някой заобиколен път и да се притече на помощ на приятелите си. За Дризт Ентрери бе просто поредното късче от мозайката на голямата опасност, надвиснала над главата му.

Ако все пак се случеше да срещне палача по пътя си, той бе твърдо решен веднъж завинаги да сложи край на тази игра.

ГЛАВА 16

ГРАНИЦИ

— Никак не съм доволна — каза Виерна на Джарлакъл, с когото бяха застанали близо до желязната стена, под която бе погребан нещастният Кобъл.

— Нима наистина вярваше, че ще бъде толкова лесно? — отвърна наемникът. — Та ние навлязохме в тунелите на укрепена джуджешка твърдина само с петдесетина бойци. Петдесет срещу хиляди.

— Все пак няма защо да се безпокоиш — побърза да добави той — никак не му се щеше раздразнителната Виерна отново да изгуби контрол над себе си, — ще успееш да си върнеш избягалия пленник. Моите войници са добре обучени. Вече изпратих около петдесет бойци, целия отряд на Баенре, към единствения коридор, който отвежда до Митрил Хол. Никой от съюзниците на Дризт няма да успее да дойде оттам, а и приятелите му са в капан и няма да ни се изплъзнат.

— Когато джуджетата научат, че сме тук, незабавно ще изпратят многочислена армия — мрачно рече Виерна.

— Ако научат — поправи я Джарлакъл. — Тунелите на Митрил Хол са дълги. На нашите врагове ще им трябва време — навярно поне няколко дни, — за да успеят да съберат достатъчно голяма войска. Дризт отдавна ще е паднал в ръцете ни и сигурно ще сме изминали половината път до Мензоберанзан, преди джуджетата да съумеят да се организират.

Виерна не отвърна нищо, обмисляйки как да постъпи. Имаше само два пътя, по които да се стигне дотук от долните нива — улеят и плетеница от криволичещи тунели, които излизаха на север от това място. Жрицата надникна в стаята и погледна към улея в другия ѝ край, чудейки се дали не бе сбъркала, като изпрати само трима след избягалия Дризт. Може би трябваше да нареди целият отряд (дванадесет войни и Дайнин) да тръгнат по петите на брат и.

— Човекът ще го открие — Джарлакъл сякаш бе прочел мислите й. — Артемис Ентрери познава Дризт много по-добре от нас, нали и преди се е бил с него. Освен това още носи обицата, така че винаги можеш да разбереш къде се намира. Нека се погрижим за приятелите на брат ти — според моите съгледвачи са само няколко души.

— А ако въпреки всичко Ентрери не успее да го залови? — попита Виерна.

— Дори брат ти да съумее да му избяга, догоре все така ще водят само два пътя — напомни й Джарлакъл.

Взела най-сетне решение, Виерна кимна в знак на съгласие и прекоси стаята, за да отиде до улея. Извади магическа пръчка от гънките на одеждата си и като затвори очи, подхвана тихия напев на елфическо заклинание. Бавно и отмерено ръката й започна да описва прави линии над отвора, а от пръчката й захапа гъста, лепкава течност. Скоро входът бе покрит от край до край с фина паяжинна мрежа. Виерна направи крачка назад, за да огледа работата си, после извади малка кесия, пълна със ситен пращец, и го поръси върху паяжината с второ заклинание на уста. Тънките нишки незабавно се удебелиха и придобиха сребристо чер блясък, който бързо угасна, оставяйки ги напълно невидими в мрака на стаята.

— Само един — отвърна Виерна. — Няма оръжие, което да е в състояние да разсече тези нишки.

— Тогава да вървим на север — съгласи се Джарлакъл. — Вече изпратих неколцина бързоходци да пазят долните тунели.

— Дризт не бива да се събере с приятелите си — напомни му жрицата.

— Ако Дризт някога отново види приятелите си, те вече ще са мъртви — самоуверено отвърна наемникът.

* * *

— Стаята сигурно има и друг вход — предположи Уолфгар. — Ако ги нападнем от двете страни едновременно...

— Дризт вече не е там — прекъсна го Бруенор — магическият медальон, който държеше в ръката си, недвусмислено говореше, че

скиталецът се намира някъде под тях.

— Ако убием всичките си врагове, приятелят ви ще ни открие много по-лесно — намеси се в разговора Пуент.

Уолфгар, който все още го държеше във въздуха за върха на острия шлем, го раздруса лекичко.

— Хич не ми се ще да се бия с елфи на мрака — отвърна Бруенор и хвърли притеснен поглед на Кати-Бри и Уолфгар. — Не и сега. Ще гледаме да се държим по-надалечко от тях и ще вадим оръжията само ако се наложи.

— Може да се върнем и да доведем Дагна — предложи варваринът. — Заедно ще успеем да прочистим това място от мрачните.

Бруенор се обърна към плетеницата от тунели, които водеха обратно в Митрил Хол, и се замисли. Щеше да им отнеме поне час, докато стигнат Залите и още няколко, докато успеят да съберат достатъчно голяма войска. Няколко часа, които Дризт със сигурност не можеше да си позволи да изгуби.

— Тръгваме след Дризт — тонът на Кати-Бри не търпеше възражения. — Магическият медальон ще ни каже къде се намира, а Гуенивар ще ни отведе до там.

Бруенор знаеше, че Пуент с радост ще се съгласи с всяко предложение, което обещава битки; присвила уши назад, Гуенивар също бе готова да се впусне по следите на господаря си. Вдигна очи към Уолфгар и замалко не избухна при вида на разтревоженото, покровителствено изражение, с което варваринът гледаше Кати-Бри.

Внезапно Гуенивар застина на място и тихо изръмжа. Кати-Бри светкавично загаси догарящата факла и приклезна, използвайки за ориентир отблясъците, които хвърляха надарените с инфрачервено зрение очи на двете джуджета.

Четиримата инстинктивно се приближиха един до друг и като им прошепна да останат по местата си, Бруенор безшумно се показва навън, за да провери какво бе разтревожило пантерата.

— Елфи — обясни той, когато двамата с Гуенивар се върнаха малко по-късно. — Само неколцина са и отиват на север. Май доста бързат.

— Неколцина мъртви елфи — поправи го Пуент и доволно потри ръце, при което необикновените му доспехи шумно се раздрънчаха.

— Хич не си го и помисляй! — сопна се Бруенор, като внимаваше да не повишава много глас. — Чини ми се, че тез' елфи знаят къде се намира Дризт и точно натам са тръгнали, само че без светлина никога няма да успеем да ги проследим.

— А ако запалим факла, неминуемо ще се стигне до битка — допълни Кати-Бри.

— Ами тогаз' да запалим проклетото нещо! — с надежда в гласа предложи Пуент.

— Затваряй си устата! — сряза го Бруенор. — Ще се движим бавно и внимателно. Ти, момче — обърна се той към Уолфгар, — пригответи факлата, всъщност нека да са две, и бъди готов да ги запалиш при първите признаци, че се задава битка.

После даде знак на Гуенивар да застане начело и да ги поведе, без да бърза.

Скоро след като излязоха от тунела, Пуент тикна нещо в ръката на Кати-Бри:

— Пийни си и дай и на останалите да си сръбнат.

Кати-Бри бързо се досети, че невидимият предмет трябва да бе голямата манерка на бесовойна и внимателно я поднесе към носа си. Острата миризма, която я лъхна отвътре, я накара да сбърчи лице и тя се наклони да върне шишето на собственика му.

— Друга песен ще запееш, когат' стрелата на някой мрачен елф се забие в тялото ти — рече Пуент и я потупа по гърба. — Няма отрова, дето да те улови, след като туй нещо се разлее във вените ти.

Напомняйки си, че Дризт е в опасност, младата жена най-сетне се престраши и отпи голяма глътка от съмнителната течност, при което се препъна, задавена от свиреп пристъп на кашлица. За миг пред погледа ѝ заиграха осем джуджешки и четири котешки очи, вперени в нея, после всичко отново си дойде на мястото и тя подаде манерката на баща си.

Бруенор си сръбна няколко глътки, без да се замисли и дори премлясна доволно, когато свърши.

— Туй ще те сгрее до пръстите на краката — каза той на Уолфгар, докато му предаваше манерката.

Когато и варваринът се съвзе от първоначалния ефект на неизвестната напитка, Гуенивар безшумно ги поведе напред, а доспехите на Пуент проскърцваха при всяка негова крачка.

Четиридесет добре въоръжени джуджета тръгнаха с генерал Дагна, прекосиха Митрил Хол и стигнаха до последната караулна.

— Ще тръгнем право към гоблиновата зала, където ще се разпръснем — обясни генералът на войниците си, после заедно със стражите състави цяла система от почуквания и сигнали и им нареди в никакъв случай да не пускат в новите тунели отряди, наброяващи по-малко от дванадесет войни.

След това гордо и безстрашно застана начело на строените си бойци и прекрачи прага на отворената врата. Всъщност, Дагна не вярваше Бруенор наистина да е в опасност — шепа гоблини или нещо също толкова незначително, ето с какво си мислеше, че ще му се наложи да си има работа. Все пак той бе истински пълководец и предпочиташе да поведе повече войни, отколкото са му нужни, пред това да се озове в неблагоприятна позиция заради прекалената си самоувереност. Освен това, не искаше да поема и най-малкия риск, когато ставаше въпрос за сигурността на краля.

Тропот на тежки ботуши, подрънкване на доспехи и грубоватите бойни песни, които маршируващите джуджета подхващаха от време на време, изпълниха тунелите. Всеки трети войник носеше запалена факла и в обикновено тъмните коридори, сега бликна ярка светлина. Дагна нямаше никаква причина да мисли, че внушителният му отряд трябва да пази пристигането си в тайна, а и се надяваше, че по този начин ще помогне на Бруенор и всички други съюзници, които биха могли да се намират из тези тунели, да ги открият по-лесно.

И дори не подозираше за присъствието на мрачните нашественици.

Джуджетата се движеха бързо и много скоро стигнаха до първия кръстопът, само на няколко метра от костите на убития от младия Бруенор етинг. Дагна нареди на неколцина от войните си да пазят фланговете и продължи напред с намерението да отиде направо в залата, където се бе провела битката с гоблините. Преди да достигне най-близкия страничен коридор обаче, той се закова на място и даде знак на войниците да запазят тишина.

Огледа се на всички страни и предпазливо пое напред. Войнските му инстинкти, изострени до краен предел от безбройните битки, които бе водил през живота си, сега му нашепваха, че нещо не е наред, усещаше как косъмчетата на врата му незнайно защо настръхват от напрежение.

И тогава всичко потъна в мрак.

За миг Дагна си помисли, че сигурно някое въздушно течение е угасило факлите, ала шумът, който се надигна зад гърба му, и най-вече фактът, че не бе в състояние да прозре през черната пелена дори с инфрачервеното си зрение, недвусмислено говореха, че се бе случило нещо много по-страшно.

— Тъмнина! — изкрещя едно от джуджетата.

— Магьосници! — провикна се друго.

Дагна чу войните си да се блъскат около него, чу как нещо изсвистя покрай ухото му. От устните на един от командирите се откъсна глух стон и той рухна на земята. Генералът инстинктивно отстъпи назад и когато най-сетне успя да се измъкне от кълбото магическа тъма, видя бойците си да се щурат във всички посоки. Втори облак магически мрак бе разделил джуджешката войска по средата и сега онези, които се намираха от едната страна на тъмнината, се опитваха да въведат някакъв ред и крещяха най-различни съвети на другарите си, които бяха попаднали в плен на мрака.

— Клин! — провикна се Дагна, решил да прибегне до една от най-простите бойни формации, които джуджетата използваша. — Туй е само магия за тъмнина, нищо повече!

Едно джудже, застанало досами него, се хвана за гърдите и с последни усилия успя да извади оттам малка стреличка (каквато Дагна не бе виждал никога досега), после се строполи на земята и захърка, още преди да докосне пода.

Без да обръща внимание на слабото убождане, което усети в крака си, Дагна продължи да издава заповеди, мъчейки се да накара войните да се подредят в строй. По негово нареждане пет джуджета се втурнаха към десния фланг, заобиколиха кълбото мрак и се насочиха към страничния коридор.

— Открийте проклетия магьосник! — извика той. — И разберете с какво, в името на Деветте пъкъла, си имаме работа!

Раздразнението му прерасна в съзидателен гняв и много скоро войните му образуваха съвършена клиновидна формация, готова да пробие първия облак магическа тъма.

Петте джуджета се затичаха по страничния коридор. Той като че ли бе празен и като заобиколиха кълбото черен мрак, те се насочиха към тесния проход, отвеждащ до входа на главния тунел.

Внезапно от сенките изскочиха два тъмни силуета, паднаха на едно коляно и насочиха миниатюрните си арбалети срещу тях.

Първото джудже се препъна, поразено от две отровни стрелички, ала все пак успя да извика на другарите си да се хвърлят в атака. Брадатите войни се устремиха към враговете си и дори не забелязаха останалите мрачни елфи, които левитираха над главите им.

— Какво по... — джуджето дори не успя да довърши, преди елфът да се приземи леко на земята до него и да строши черепа му с магическия си боздуган.

— Хей, ти не си Дризт! — възкликна друго от джуджетата, миг преди елфическият меч да пререже гърлото му.

Предводителят им искаше да издаде заповед за отстъпление, ала докато отваряше уста, подът се надигна и го погълна. Подобаващо ложе за едно джудже... ала от този сън то никога вече нямаше да събуди.

Бяха изминали едва няколко секунди от началото на битката, а ето че от петимата джуджешки войни бяха останали само двамина.

— Елфи на мрака! Елфи на мрака! — предупредително закрещяха те.

Три отровни стрели се забиха в гърба на един от войните на Дагна и го повалиха на земята. Той се опита да се изправи на колене, ала в този миг двама елфа се хвърлиха отгоре му и го посякоха на парчета.

Когато последното оцеляло джудже се нареди да се върне при Дагна и останалите, видя, че на пътя му има само един-единствен противник. То яростно отби удара на тънкия елфически меч, при което разстроиш костите на ръката му и разкъса ризницата си.

Обзето от неистов ужас, джуджето побягна с всички сили, заобиколи падналия елф и се хвърли с главата напред в кълбото магическа тъмнина.

— Елфи на мрака! — уплашено повтори то, когато се показва от другата страна и налетя право на другарите си, които бавно се приближаваха.

В този миг се появи още едно кълбо тъма и съедини останалите две в една голяма, черна пелена. Рояк отровни стрели се посипаха върху джуджетата, след тях се зададоха и самите елфи, войните, които нямаха нужда да виждат, за да се бият.

Дагна бързо разбра, че ще им трябва жреческа помощ, за да се преборят с елфическата магия, ала когато се опита да издаде заповед за оттегляне, от устата му излезе само една шумна прозявка.

Върху главата му се стовари нещо тежко и той усети, че пада.

Насред хаоса и непрогледния мрак, джуджетата не можеха да запазят клиновидния си строй, освен това много добре разбираха, че нямат никакъв шанс срещу изкусните елфически войни, които не им отстъпваха нито по умение, нито по многочисленост. Ето защо те направиха единственото разумно нещо, което можеха да сторят в това почти безизходно положение — разпръснаха се и се втурнаха обратно натам, откъдето бяха дошли; мнозина от тях запазиха достатъчно самообладание, за да сграбчат по някой от падналите си другари и да ги понесат на гръб.

Разгромът като че ли беше пълен. Само че джуджетата не бяха група неопитни новаци и между тях нямаше нито един страхливец. Веднага щом се измъкнаха от прегръдката на магическия мрак, неколцина се нагърбиха със задачата да реорганизират редиците на пострадалия си отряд. Преследването щеше да бъде ожесточено (за битка не можеше да става и дума), ала с десетина заспали джуджета на ръце (между тях и Дагна), не можеха дори да се надяват, че ще успеят да избягат от много по-бързите елфи.

Някой трябваше да прикрие отстъплението им. Доброволци не липсваха и само няколко мига по-късно, джуджетата отново се впуснаха в бяг, оставяйки шестима от своите другари зад себе. Определи рамо до рамо, шестимата храбреци вдигнаха щитове пред себе, препречвайки пътя на връхлитащите елфи.

— Бягайте или онези, които паднаха днес, ще са загинали напразно! — провикна се един от новите командири.

— Бягайте в името на краля, макар да го няма тук! — издигна глас друг.

Бойците от последните редици често-често се обръщаха назад, към шестимата другари, които бяха оставили зад себе си... докато от тунела не изпълзя нова вълна мрак и не ги скри от очите им.

— Бягайте! Бягайте! — този вик бе подет от всички — както от онези, които се оттегляха, така и от шестимата войни, които останаха, за да забавят настъплението на мрачните.

Много скоро в тунела задрънчаха оръжия, разнесе се звън на желязо, отекна глухият тътен на падащи тела. Пронизителният писък на ранен елф раздра въздуха и по лицата на бягащите джуджета заиграха сурови усмивки.

Без да поглеждат назад, те сведоха глави в знак на почит към другарите, които оставяха зад себе си и полетяха напред с удвоени сили. Шестимата храбри войни никога вече нямаше да се присъединят към тях. Не, опрели рамо до рамо, те щяха да отблъскват враговете до край, щяха да удържат скверните нашественици, докато най-сетне не рухнеха мъртви, дали живота си за своите събратя. Такъв беше моралът на джуджетата — всеки бе готов да се пожертва, за да спаси другарите си.

Бегълците не спираха нито за миг и ако някой се подхлъзнеше и залитнеше, винаги имаше поне четирима, които да го подхванат отстрани и да му помогнат да се изправи на крака. Ако някой останеше без сили и започнеше да залита под тежестта на заспалия си другар, когото бе понесъл на гръб, веднага се намираше кой да го отмени.

Едно от по-младите джуджета изтича напред и започна да удря с чука си по каменните стени, отмервайки уговорения със стражите от караулната сигнал. Когато войните достигнаха края на тунела, тежкото резе вече бе вдигнато, а обкованата с желязо врата — полуоткрехната. Миг по-късно тя зейна широко отворена, а пазачите се отдръпнаха, за да пропуснат бягащите си другари.

Джуджешкият отряд нахлу в малката стаичка и неколцина от бойците останаха близо до вратата, за да помагат на изостаналите си другари. Затвориха я в последния миг, чак когато в края на коридора започнаха да се кълбят валма магически мрак, а стрелата, изскочила от тяхната прегръдка, покоси още едно джудже.

Тежката врата се захлопна зад гърба на последния брадат войн, а резето падна с глух грохот. Бяха се спасили от елфическата заплаха... засега. От четиридесет и един бойци (толкова наброяваше отрядът им,

когато тръгнаха по-рано същия ден), бяха оцелели двадесет и седем, като поне една трета от тях бяха потънали в дълбок сън.

— Да съберем цялата войска — предложи едно от спасилите се джуджета.

— Ай жреците — добави друго и лекичко повдигна отпуснатата глава на Дагна, за да подчертае думите си. — Ще ни трябват и жреци, за да се опазим от оназ' отрова, че и факлите ще трябва да омагьосат, та да не гаснат в пъкления мрак!

Съобразителните джуджета бързо избраха нови водачи и се заеха да разпределят работата, която трябваше да се свърши. Половината от тях останаха в караулната със стражите и заспалите си другари, останалите се заеха да обхождат Залите от край до край и да призоват всички на бой.

ГЛАВА 17

ДРУЖЕСКИ ДЪЛГ

Чувстваше се ужасно уязвим така, с прибрани ятагани, и неведнъж трябваше да се бори с разума си, който му нашепваше предупреждения срещу невероятната му дързост. Ала мисълта, че и най-малкото колебание може да струва живота на приятелите му, пропъждаше подобни съмнения от ума на Дризт и го караше да продължава бавното си, мъчително пълзене нагоре по опасния лъкатушещ улей. Преди много години, когато все още обитаваше Подземния мрак, той притежаваше способността да левитира и с лекота би се справил с подобно изкачване. Ала това умение явно бе свързано по някакъв тайнствен начин с магията, заключена в глъбините на земята и го бе изоставило много скоро след като излезе на повърхността на Торил.

Едва сега Дризт разбра от колко високо бе паднал и мислено поблагодари на Миелики, своята богиня, задето бе оцелял след такъв страховит скок. Сантиметър след сантиметър оставаха зад гърба му — понякога равни, полегати участъци, които изкачваше с лекота, ала друг път стръмни, почти отвесни стени, които всеки миг заплашваха да го запратят обратно на дъното. Ловък като крадец, свикнал да се промъква и до най-недостъпните кътчета, скиталецът упорито продължаваше да пълзи нагоре.

Една мисъл не му излизаше от главата — какво ли бе станало с Гуенивар? Беше ли успяла пантерата да се отзове на повика му? И дали някой от мрачните (може би дори самият Джарлакъл, който според Ентрери съумявал да извлече полза от всяка ситуация) се бе докопал до ониксовата статуетка и сега заповядваше на гордото животно?

Най-сетне входът на улея се показва над главата му. Явно никой не го бе покрил със захвърленото одеяло и зловещата тишина, която тегнеше в стаята, се процеждаше и в тунела. Но Дризт също бе елф на мрака и не можеше да бъде заблуден толкова лесно — тишината не означаваше нищо, когато бяха замесени обитателите на

Мензоберанзан. Сам той беше предвождал съгледвачески отряди и знаеше, че събратята му са в състояние часове наред да вървят през най-труднопроходимите тунели, без дори и най-слаб шум да раздвижи въздуха. Пред очите му (съвсем не без основание) изплува неприятна картина — наобиколили изхода на улея, дузина мрачни елфи очакват безумното му завръщане с голи оръжия в ръце.

Ала друг избор нямаше — трябваше да продължи напред. Заради опасността, която грозеше приятелите му, Дризт трябваше да потисне страха, че Виерна и останалите може все още да са в стаята.

Усети опасността в мига, в който протегна ръка към ръба на изхода. Не виждаше нищо, което да го разтревожи, ала войнските му инстинкти настойчиво го предупреждаваха за надвиснала заплаха.

Опита се да прогони завладялата го тревога, ала въпреки това остана нащрек, готов да отдръпне ръката си веднага щом почувства нещо нередно — неведнъж досега именно тази интуиция му бе спасявала живота.

Чувствителните му пръсти внимателно се плъзнаха по гладкия камък и той с мъка устоя на порива да забрави предпазливостта, да се улови за ръба на отвора и да се измъкне навън, предизвиквайки онези, които може би го дебнеха там, на открита борба. Внезапно застина на място, усетил как нещо странно едва-едва докосва връхчето на пръста му.

Не можеше да отдръпне ръката си!

Веднага щом първоначалният момент на уплаха премина, Дризт разбра, че е попаднал в капан от паяжинни нишки, от които не може да се отскубне. Прекрасно познаваше многобройните употреби на магическата паяжина (целият Първи дом на Мензоберанзан, например, бе опасан от подобна ограда, която никой не можеше да разкъса) и знаеше колко силна бе магията. Толкова силна, че макар да бе докоснал мрежата само с връхчето на единия си пръст, сега не можеше да се отскубне от хватката ѝ.

Остана напълно неподвижен и безмълвен, напрягайки мускули така, че тялото му да увисне с цялата си тежест над почти вертикалната стена на улея, после предпазливо повдигна свободната си ръка до плаща. За миг се поколеба дали да не използва някой от ятаганите си, но после размисли и извади една от стреличките, които бе прибрал от тялото на убития в долния коридор елф.

В този миг от стаята над него се разнесоха елфически гласове и той замръзна на мястото си.

Не бе достатъчно близо, за да чуе всичко, ала все пак успя да разбере, че говорят за него... за него и за приятелите му! Кати-Бри, Уолфгар и онези, които бяха дошли с тях, очевидно бяха успели да се измъкнат!

Гуенивар също бе на свобода — на няколко пъти Дризт чу войниците над главата му да си разменят предупреждения за „котката — демон“.

Чутото още повече затвърди решимостта му и той предпазливо протегна свободната си ръка към Сиянието — на всяка цена трябваше да разкъса магическото препятствие, да излезе оттам и да се притече на помощ на другарите си! Мигът на отчаяние и вцепеняващ страх за живота на приятелите му трая само миг — времето, което му трябваше, за да осъзнае, че щом Виерна бе запечатала този улей без сама да се спусне по него, непременно трябваше да има и друг път, свързващ различните нива. Път, който със сигурност не бе далеч.

Елфическите гласове постепенно затихнаха и като се увери, че е стъпил достатъчно стабилно, Дризт се захвана за работа. Извади стреличката изпод плаща си и я отърка в камъка, а после и в собствените си дрехи, за да изтрие отровата от връхчето ѝ. Много предпазливо протегна ръка към прилепения о магическата паяжина пръст, прехапа устни, за да не изкрещи и заби малкото острие в плътта си.

Можеше само да се надява, че е успял да изчисти отровата докрай, че няма да заспи и да полети към дъното на улея и към смъртта си. Успя да намери някаква издатинка, за която да се залови и като стисна зъби, за да превъзмогне болката, а и за да не падне от рязкото движение, с всички сили дръпна ръка — кожата се отдели от плътта и освободи пленения му пръст.

Замалко не загуби сваяст от връхлетялата го болка и едва успя да се задържи, за да не падне, ала някак успя да се закрепил и вдигнал наранения пръст към устните си, за да изсмуче и изплюе навярно отровената кръв.

Пет минути по-късно вече се намираше в долния коридор. Стиснал ятаганите в ръце, той се огледа на всички посоки, търсейки и най-малкия знак от Ентрери. Трябваше да реши накъде да поеме.

Знаеше, че Митрил Хол се намира някъде на изток, ала освен това помнеше, че войниците на Виерна го бяха водили на север, а това можеше да означава само едно — ако наистина имаше и друг път нагоре, той най-вероятно се намираше отвъд улея, още по на север.

Прибра Сиянието в ножницата, понеже не искаше синкавата му светлина да го издаде, и се запрокравда напред, вдигнал другия ятаган пред себе си. Нямаше много странични коридори — за щастие, защото всяко решение относно посоката, което му се наложеше да вземе тук, където нищо не му подсказваше къде точно се намира, щеше да си бъде най-обикновено налучкване.

След известно време все пак стигна до нещо като кръстопът и изведнъж усети движение вдясно от себе си — макар и само за миг, в съседния успореден коридор зърна една мрачна сянка, която бързо отмина напред.

Дрифт бе сигурен, че току-що е видял Ентрери и — убеден, че убиецът няма как да не знае къде се намира изходът от това ниво — се приведе и тръгна натам, където бе видял да изчезва сянката. Дошло бе време от жертва да се превърне в преследвач.

Поспря за миг, когато достигна съседния коридор, пое си дълбоко дъх и предпазливо се огледа. Далеч напред видя забързаната сянка отново да свива надясно.

Обзе го подозрение. Не трябваше ли Ентрери да се придържа вляво, близо до пътя, по който се предполагаше, че е поел Дрифт?

Дали пък палачът не знаеше, че го следят и не се опитваше да подмами врага си на място, което да му даде преимущество над него? Само че Дрифт не можеше да си позволи да загуби и минута, не и когато това можеше да има фатални последици за приятелите му. Без да се колебае повече, той също сви надясно и откри, че пътят на Ентрери го бе отвел в същинска плетеница от пресичащи се коридори.

Палачът не се виждаше никъде и Дрифт сведе поглед към земята. За щастие все още бе достатъчно близо до врага си, за да почувства остатъчната топлина, която сгриваше пода там, където бяха стъпвали краката му. Знаеше, че е уязвим — свел глава надолу, без да има и най-малка представа на какво разстояние пред (а може би и зад) него се намира Ентрери. Всъщност Дрифт все повече започваше да се убеждава, че убиецът го бе довел в този лабиринт от тунели, именно за да се опита да го нападне в гръб.

Постепенно тесните коридори отстъпиха място на просторни галерии и Дрифт едва смогваше да следва противника си. Следите си оставаха неясни и бързо изстиваха, ала скиталецът все пак успяваше да не ги изгуби.

Внезапно някъде наблизо се разнесе слаб вик. Не беше Ентрери, в това Дрифт бе напълно сигурен, ала не можеха да бъдат и приятелите му — все още бе прекалено далеч от мястото, където според него се намираха те.

Кой ли бе тогава?

Дрифт напрегна слух до краен предел, опитвайки се да отдели едва доловимото скимтене от ехото, с което многобройните стени изпълваха тишината. В този момент бе наистина благодарен за елфическото войнско обучение, което бе получил, за годините, които бе прекарал в изучаване на ехото из криволичещите тунели на родината си.

Скимтенето се засили — очевидно идваше иззад близкия завой, зад който като че ли имаше неголяма, овална стая.

Стиснал единия си ятаган с ръка и дръжката на Сиянието с другата, Дрифт се хвърли напред.

Риджис!

Цял покрит с грозни рани, полуръстът лежеше, подпрян на стената. Ръцете му бяха здраво стегнати зад гърба, в устата му беше натъпкан мръсен парцал, а по пухкавите му бузи се чернееше засъхнала кръв. Първият порив на Дрифт бе незабавно да се хвърли към ранения си приятел, но после се поколеба — дали това не бе поредният номер на хитрия Ентрери?

В този миг Риджис го забеляза и на лицето му се изписа отчаяние.

Дрифт беше виждал този поглед десетки пъти и знаеше, че няма маска, колкото и силна да бе магията, заключена в нея, която да е в състояние да повтори искреността му. Миг по-късно, той вече бе коленичил до приятеля си и с трескава бързина развързваше ръцете му.

— Ентрери... — опита се да каже Риджис, когато елфът извади парцала от устата му.

— Знам — успокояващо рече Дрифт.

— Не! — рязко отговори полуръстът, опитвайки се да накара скиталеца да се вслуша в думите му. — Той... беше тук преди...

— Мина отгук преди по-малко от минута — довърши Дризт вместо него — не искаше приятелят му да се мъчи да говори, след като и без това с мъка си поемаше въздух.

Риджис кимна и продължи да се оглежда наоколо с ужас в очите, сякаш всеки момент очакваше Ентрери да нахлуе в малката стаичка и да погуби и двамата.

Дризт се притесняваше повече от многобройните рани на полуръста. Сама по себе си никоя от тях не изглеждаше особено опасна, ала взети заедно те правеха състоянието му наистина тежко. Елфът даде на приятеля си няколко минути, за да възстанови кръвообращението на ръцете и краката си, после му помогна да се надигне.

Щом се изправи на крака, Риджис усети, че стаята се завърта около него. Политна назад и ако Дризт не го бе уловил навреме, щеше да рухне върху коравия каменен под.

— Тръгвай без мен! — прошепна Риджис в пристъп на необичайна за него храброст.

Несломимият скиталец се усмихна окуражително и го повдигна от земята, подкрепяйки го внимателно.

— Ще вървим заедно — спокойно каза той. — Никога не бих те изоставил, както не би го сторил и ти, ако аз се намирах в твоето положение.

Когато отново пое напред, дирята на Ентрери вече бе изстинала и Дризт трябваше да върви слепешката, с надеждата да се натъкне на нещо друго, което да му подсказе как да стигне до горните нива. Сега вече бе извадил Сиянието — синкавите искрици, играещи по магическото острие, му помагаша да избягва острите камъни, с които бе осеян пода, за да улесни поне малко ранения си приятел. И без това вече не можеше да се надява да остане незабелязан, не и когато до него се препъваше стенещият от болка Риджис, който често пъти нямаше сили дори да вдига краката си и се налагаше Дризт да го носи.

— Мислех, че... ще ме... убие — с мъка рече полуръстът, когато най-сетне успя да се съвземе достатъчно, за да каже цяло изречение.

— Ентрери убива, единствено когато може да извлече полза от нечия смърт — отвърна скиталецът.

— Защо... ме доведе... чак дотук? — недоумяваше Риджис. — И защо... ти позволи да ме... откриеш?

Дризт хвърли любопитен поглед на дребния си приятел.

— Ентрери те доведе при мен — продължи Риджис. — Той... — опита се да каже още нещо, ала усилието се оказа прекалено голямо за изтощения му организъм и той се олюля, но силната ръка на елфа го подкрепи да не падне.

Дризт много добре знаеше какво бе накарало Ентрери да го доведе тук. Палачът бе напълно сигурен, че елфът ще вземе Риджис със себе си — именно в това, според Ентрери, бе разликата между двамата. В очите на безмилостния убиец състраданието, на което бе способен скиталецът, бе най-голямата му слабост. И наистина, сега, когато водеше полуръста със себе си, Дризт вече не можеше да върви по следите на врага си незабелязано и щеше да бъде принуден да играе играта на котка и мишка по правилата на Ентрери, загрижен колкото за изхода от двубоя, толкова и за съдбата на Риджис. Дори ако щастието му се усмихнеше и някак успееше да намери пътя към горното ниво, на Дризт пак нямаше да му бъде лесно да открие приятелите си, преди Ентрери да го настигне.

Ала присъствието на Риджис щеше да го затрудни не само физически, сигурен бе палачът. То щеше да му осигури нещо много повече от това — онази честна битка, за която Ентрери така копнееше. Когато двамата се изправеха един срещу друг, Дризт неминуемо щеше да вложи всичко в боя и дори за миг нямаше да си помисли да избяга — не и когато знаеше, че полуръстът лежи някъде наблизо, безпомощен и уплашен.

През следващия половин час Риджис ту губеше сваят, ту отново се съвземаше за малко. Без да се оплаква и без нито за миг да съжали за решението си да го вземе със себе си, Дризт го подкрепяше, само от време на време сменяше ръцете си, за да запази силите си. Умението му да се ориентира в тунелите бе наистина забележително и той продължаваше да крачи напред, сигурен, че се движи в правилната посока.

След известно време достигнаха дълъг, прав коридор, по-висок и по-широк от десетките проходи, които бяха оставяли зад гърба си до този момент. Елфът нежно сложи Риджис да седне, облегнат на стената, и внимателно се огледа. Пътят имаше едва забележим наклон,

ала фактът, че те, макар да вървяха на север към предполагаемия изход, сега се спускаха надолу, ни най-малко не разтревожи скиталеца.

— Това е основният тунел — отсече той най-сетне и Риджис вдигна озадачен поглед към него. — Някога тук шуртеше вода — обясни Дризт. — Мисля, че бе успяла да пробие планината и се изливаше навън някъде далеч на север.

— Надолу ли ще тръгнем? — попита полуръстът.

Дризт кимна:

— Ако има коридор, който да води обратно нагоре към Митрил Хол, той непременно трябва да пресича този тунел.

— Прекрасно! — разнесе се неочаквано глас в мрака и от един страничен проход, само на десетина метра от двамата приятели, се показва строен силует.

Дризт инстинктивно посегна към кръста си, ала после отдръпна ръка, уверен, че ятаганите му няма да го подведат.

— Е, дадох ли ти надеждата, която искаше? — подигравателно запита Ентрери, после прошепна нещо неразбираемо, навярно призив към оръжието си, защото сабята му изведнъж заискри с ярък синьо-зеленикав пламък и очерта изящния силует, който бавно се приближаваше към елфа.

— Надежда, за която много скоро ще съжаляваш — хладно отвърна Дризт.

Палачът се усмихна и белите му зъби проблеснаха в приглушения зеленикав зрак, хвърлян от сабята му:

— Ще видим!

ГЛАВА 18

В ОПАСНОСТ

— Ще събере всички обитатели на Подземния мрак с този шум!
— прошепна Кати-Бри в ухото на Бруенор, имайки предвид пронизително скърцащите доспехи на бесовойна.

Пуент явно си беше помислил същото, защото бе изпреварил спътниците си и гледаше да се държи по-надалеч от тях (което не му бе особено трудно, тъй като Кати-Бри и Уолфгар не бяха надарени с уменията да виждат на тъмно и пъплеха едва-едва, като през цялото време се придържаха плътно до Бруенор). Единствено Гуенивар, която вървеше пред тримата приятели и от време на време изпълняваше ролята на пратеник между Бруенор и бесовойна, поддържаше някаква връзка между членовете на малкия отряд.

Ново скрибуцане раздра въздуха и Бруенор потръпна. Чу примирената въздишка на Кати-Бри и напълно се съгласи с нея. Опитното джудже прекрасно разбираше (може би дори повече, отколкото младата жена), че няма какво да стори. За миг се зачуди дали да не накара Пуент да свали безобразните си доспехи, ала бързо отхвърли подобни мисли — дори да тръгне без дрехи, звукът от стъпките им пак щеше да отеква като думкане на барабан в чувствителните уши на мрачните елфи.

— Запали факлата — обърна се той към Уолфгар.

— Не можем да направим подобно нещо — възпротиви се Кати-Бри.

— Те са навсякъде — отвърна Бруенор. — Псетата са тук, а на тях изобщо не им трябва светлина, за да ни открият. Хич не си мислете, че ще се измъкнем току-тъй. Пак ще се бием, туй е повече от ясно, ама нека поне малко си улесним положението.

Кати-Бри се обърна назад, но не видя нищо в непрогледния мрак. Въпреки това знаеше, че баща ѝ е прав; с всяка фибра на тялото си усещаше тъмните, безшумни силуети, които се прокрадваха към тях и свиваха смъртоносен обръч наоколо. Изведнъж блесна ярка светлина и младата жена примигна — Уолфгар беше запалил факлата.

Когато треперливите отблясъци поразпръснаха катраненочерната тъма, Кати-Бри с изненада видя колко грапави и неравни са стените на този тунел. Всъщност, той приличаше много повече на естествен проход, отколкото на коридор, прокопан с длето и кирка, и младата жена доста се разтревожи, когато видя, че яката скала на подземията, тук бе примесена с доста пясък. Имаше чувството, че таванът всеки миг може да рухне върху тях.

— Какво има? — обади се Бруенор, когато забеляза притеснението на Кати-Бри и Уолфгар. — Неразработени тунели, туй е всичко — добави, досещайки се какво ги бе обезпокоило. — Просто не сте свикнали да слизате толкоз надълбоко.

И той окуражително потупа обичната си дъщеря по рамото.

— Всичко ще бъде наред — успокои я джуджето, когато усети, че ръката ѝ е влажна от капчици ледена пот. — Недейте забравя, че Дризт е сам там долу и се нуждае от наш'та помощ. Мислете за него и опасността, в която се намира, и ще видите как всичко останало ще започне да ви се струва маловажно.

Кати-Бри кимна решително, пое си дъх и избърса потта от челото си. Доволен, че бе успял да ѝ вдъхне кураж, Бруенор отиде да провери къде е Пуент.

— Дризт има нужда от нас — каза Уолфгар, веднага щом джуджето се отдалечи.

Кати-Бри вдигна изненадан поглед към него. За първи път от дълго време насам в гласа му нямаше и следа от покровителствено снизхождение, нито пък с мъка сдържан гняв.

Той се приближи и като сложи ръка на рамото ѝ, нежно я поведе напред. Младата жена тръгна до него, без да откъсва поглед от лицето му, мъчейки се да разбере какво, освен тревогата за Дризт, бе помрачило красивите му черти.

— Доста неща трябва да си кажем, когато се върнем у дома — тихо каза той.

Кати-Бри се закова на място и подозрителният поглед, който му отправи, го нарани повече и от най-острата дума.

— Мнозина са онези, на които дължа извинение — продължи той. — На Дризт, на Бруенор, ала най-вече на теб. Как можах да позволя на Риджис — на Артемис Ентрери! — да ме заблуди така!

Нарастващото му вълнение бързо се стопи под твърдия поглед на сините ѝ очи.

— Ентрери и магическият медальон наистина имат вина за онова, което се случи през последните няколко седмици — съгласи се тя. — Боя се обаче, че проблемите съществуваха още преди палачът да се появи в Митрил Хол. И нищо няма да се промени, преди да потърсиш причината у себе си.

Уолфгар сведе поглед и се замисли над думите ѝ, после бавно кимна.

— Ще поговорим за това — обеща той.

— Когато намерим Дризт и се измъкнем оттук — отвърна Кати-Бри и варваринът отново кимна. — И помни, че разчитаме на теб — добави тя. — Не забравяй, че имаш роля в малкия ни отряд и тя не е да се грижиш за мен. Помни, че разчитаме на теб.

— Ти също — усмихна се Уолфгар и топлината, която се разля по тялото на младата жена, ѝ напомни за онова невинно, момчешко очарование, което първо я бе привлякло у него.

Все така усмихнат, Уолфгар кимна за трети път и двамата с Кати-Бри продължиха напред — един до друг, като равни.

* * *

— Аз ти дадох всичко това — продължи Ентрери и направи още една крачка към Дризт, вдигнал проблясващия си меч и изумрудената кама, сякаш му показваше трофеи от драконово съкровище. — Единствено благодарение на мен отново имаш надежда, само заради моите усилия можеш да бродиш из тези мрачни тунели, подкрепян от мисълта, че някога отново ще видиш светлината на деня.

С каменно изражение на лицето си и магически ятагани в ръцете, Дризт не отвърна нищо.

— Нима не заслужавам поне малко благодарност?

— Моля те, убий го! — изскимтя Риджис със задавен от ужас гласец и това беше най-сърцераздирателният вопъл, който елфът бе чувал някога.

Той се огледа наоколо и видя полуръста, прехапал побледнелите си устни, да кърши схванатите си ръце в отчаяние и да се тресе от

необуздан страх. Колко ли мъчения трябва да бе понесъл дребния му приятел от жестокия убиец, помисли си Дризт и отново се обърна към Ентрери, а Сиянието изригна с гневен пламък.

— Виждам, че вече си готов да се биеш — отбеляза палачът и устните му се извиха в обичайната зла усмивка. — А готов ли си да умреш?

Дризт отхвърли плаща си и смело пристъпи напред — за нищо на света не биваше да се бие с Ентрери близо до мястото, където лежеше Риджис. Безскрупулният убиец би забил смъртоносната си кама в тялото на полуръста просто ей така, за да му причини болка и да го накара да се бие, заслепен от ярост.

Убиецът замахна, сякаш се кани да хвърли изумрудената си кама и Дризт инстинктивно приклекна, кръстосал двата ятагана над главата си, ала Ентрери бавно отпусна ръка и се усмихна още по-широко — изобщо не бе възнамерявал да започне по този начин.

Две широки крачки и Дризт се озова пред него. Ятаганите му започнаха плавния си танц.

— Притеснява ли те нещо? — подразни го палачът и отби удара на Сиянието със своята сабя. — Разбира се, че да. Там ти е грешката, Дризт До'Урден. Нежното ти сърце ще те погуби; чувствата, с които толкова се гордееш и на които толкова държиш, са най-голямата ти слабост.

Вместо отговор, Дризт умело кръстоса оръжията си и замахна към кръста му, принуждавайки го да глътне корема си и да отскочи назад. Изумрудената кама отби двата ятагана.

— Твърде много можеш да загубиш — Ентрери изобщо не изглеждаше разтревожен, че бе успял да се спаси преди малко. — Знаеш, че ако умреш, и полуръстът ще те последва. Твърде много неща отвличат вниманието ти от битката, приятелю, и водят мисълта ти в съвсем различна посока.

Още преди да довърши, той се хвърли напред, а сабята му проряза въздуха, опитвайки се да обезвреди двата магически ятагана и да отвори пролука за изумрудената кама.

Само че в защитата на Дризт нямаше пролука. Всеки ход на Ентрери, колкото и ловък да бе, не променяше абсолютно нищо и постепенно елфът отново премина в атака, карайки палача да отстъпва все по-назад, принуждавайки го да сгреши.

— Отлично! — възкликна Ентрери. — Сега вече се биеш с цялото си сърце. Чакам този момент от мига, в който се разделихме в Калимпорт!

Дризт сви рамене.

— Никак не ми се ще да те разочаровам тогава — отвърна той и се нахвърли върху му, размахал оръжията си като корабно витло, също както бе сторил в стаята с Виерна преди това.

И сега, както тогава, Ентрери нямаше как да се защити... освен като се държи по-надалеч от свистящите ятагани.

Когато се изравни с противника си, малко встрани от лявата му ръка, в която проблясваше изумрудената кама, Дризт спря въртеливото движение на двете оръжия и като се претърколи, ловко избягна удара му. После светкавично се изправи на крака и го заобиколи отзад. Ентрери се завъртя на другата страна, трескаво размахал сабята си в отчаян опит да се предпази от връхлитащите ятагани.

Върху устните му вече не играеше усмивка.

Някак си успя да избегне ударите, ала елфът го притискаше все повече и повече.

Внезапно, от мрака в другия край на стаята долетя тихото изщракване на малък арбалет. Като по команда, двамата смъртни врагове се хвърлиха на пода и се претърколиха встрани. Отровната стрела изсвистя и тупна на пода.

Пет тъмни силуета бавно пристъпваха към тях, стиснали голи мечове в ръце.

— Приятелите ти — хладно отбеляза Дризт. — Струва ми се, че двубоят ни отново ще трябва да почака.

В погледа, с който Ентрери следеше приближаването на петимата елфи, пламтеше неприкрита омраза.

Дризт прекрасно разбираше каква бе причината за яростта му. Виерна надали щеше да даде на „съюзника си“ още една възможност да се изправи срещу него, особено сега, когато знаеше, че в тунелите бродят опасни врагове, твърдо решени да го открият. А дори и да го стореше, Ентрери разбираше, че елфът вече няма да се бие със същото желание и плам, не и след като му отнемеха надеждата да бъде свободен.

Въпреки това, следващите думи на палача го хванаха неподготвен:

— Спомняш ли си дуергарите? — тихо подхвърли той и се престори, че го напада, тъй като мрачните елфи идваха все по-близо.

Дризт с лекота отблъсна вялите удари.

— Лявото рамо — прошепна палачът и замахна към рамото му.

Сиянието полетя надясно... и, разбира се, пропусна. Невъзпирана от нищо, сабята на Ентрери продължи движението си и върху плаща на скиталеца зейна дупка.

Риджис изпищя ужасено. Дризт изпусна единия си ятаган и се преве в агония. Сабята на Ентрери докосна гърлото му, а Сиянието бе твърде далеч, за да успее да отбие удара.

— Предай се! — изкрещя убиецът. — Хвърли оръжието!

Сиянието издрънча на пода, а Дризт продължи да се клатушка напред-назад, сякаш всеки момент щеше да рухне на пода от болка. Някъде зад него Риджис простена глухо и се опита да пропълзи встрани, ала изтощените му, изранени крака не можаха да издържат тежестта му, нямаше сили дори да пълзи.

Мрачните елфи предпазливо навлязоха в кръга светлина, хвърлян от факлата, като не спираха да си шепнат одобрително при вида на „добре свършената“ работа на Ентрери.

— Ще го заведем при Виерна — със запъване изрече единият на Общия език.

Ентрери се престори, че кимва в знак на съгласие, после изведнъж се завъртя рязко и заби сабята си в гърдите на елфа, който беше проговорил.

Дризт, който все още бе приведен, ала нямаше и най-малка драскотина, грабна двата си ятагана от пода и се хвърли към следващия войник. Магическите оръжия пронизаха корема на злостастния елф и той се опита да отстъпи назад. Само че Дризт беше по-бърз от него и като завъртя ятагана в ръката си, му нанесе още един удар. Острието се впи в стомаха на злия елф, продължи нагоре и разпори гръдния му кош.

В това време Ентрери се бе заел със следващия войник, който отчаяно се мъчеше да отклонява сипещите се върху му удари на сабята и изумрудената кама. Палачът искаше да приключи с тази битка колкото се може по-бързо и затова бе преминал изцяло в настъпление. Само че този елф, стар член на Бреган Д'аерте, не бе новак и не можеше да бъде победен толкова лесно. Бърз като светкавица, той леко

се завъртя на една страна, претърколи се назад и кръстоса мечове, образувайки по този начин непробиваема стена пред себе си.

Ентрери изръмжа от ярост, ала продължи да притиска противника си, готов да се възползва и от най-малката му грешка.

Останалите двама елфи се нахвърлиха върху Дризт. Със зла усмивка на уста, единият от тях вдигна малкия си арбалет, ала скиталецът беше по-бърз и успя да отклони отровната стрела само с едно ловко движение на ятагана си.

Противникът му запрати арбалета си срещу него, принуждавайки го да отскочи назад и така получи достатъчно време, за да откачи от кръста си дълъг кортик, който да допълни тънкия меч в другата му ръка.

Вторият елф се възползва от неочакваното си преимущество над наведения Дризт и яростно замахна с късия меч и сабята си.

Разнесе се звън на желязо, веднъж, два, три пъти. Ударите на злия елф се сипеха като дъжд, а Дризт все така съумяваше да ги отблъсква, без да получи дори драскотина. В този момент и вторият войник се присъедини към боя и скиталецът, колкото и умел да бе, се оказа в много опасно положение. Сиянието полетя встрани, за да спре върхлитащата сабя, отби и късия меч, после отскочи обратно назад и в последния момент успя да отклони удара на кортика.

Неравната битка продължи още няколко минути — двамата войници въртяха оръжията си в съвършен синхрон, всеки се съобразяваше с другия и го бранеше, когато видеше пролука в защитата му.

Дризт не бе сигурен дали е в състояние да победи противниците си, а дори и да го стореше, знаеше, че ще му отнеме доста време, докато успее да обърне развоя на нещата в своя полза. Хвърли бърз поглед през рамото си и видя как Ентрери постепенно забавя ритъма и леко променя тактиката срещу опитния си неприятел.

Забелязал неизгодното положение, в което бе изпаднал скиталецът, палачът кимна едва забележимо и скришом завъртя камата си в ръка.

Дризт, от чийто поглед не убягваше нищо, веднага се досети какво е намислил Ентрери и рязко се хвърли напред, отбивайки кортика и тънкия нож встрани, после светкавично се обърна към другия елф и като пресрещна широката сабя, я оттласна високо нагоре.

Допирът между ятагана и сабята продължи само миг, след което Дризт отдръпна оръжието си и побърза да отскочи назад.

Без да разбира какво става, противникът му задържа сабята високо пред себе си още малко — една секунда повече, отколкото трябваше — преди да се хвърли в атака.

Изумрудите, с които бе обсипана дръжката на камата, проблеснаха в мрака, когато оръжието на Ентрери проряза въздуха и се заби между ребрата на беззащитния елф, точно под вдигнатата му ръка. Той простена и политна назад, ала успя да запази равновесие и дори вдигна двете оръжия пред себе си.

Другият елф побърза да му се притече на помощ, досещайки се какво ще направи скиталецът. Дългият му меч се спусна надолу, върна се обратно, после се издигна още по-нависоко, за да нанесе удар отгоре.

Дризт на два пъти отклони връхлитащия меч и светкавично се приведе, предугаждайки какво се опитва да направи противника му. Една крачка встрани, няколко мълниеносни, добре премерени удара и в защитата на ранения елф зейна пролука. Без да губи и миг, Дризт заби единия си ятаган близо до изумрудената кама, после Сиянието също се впи в меката плът.

Докато падналият елф агонизираше, Дризт извади първия ятаган от тялото му и го вдигна над главата си, спирайки точно навреме меча, с който другият войник се канеше да го съсече.

Противникът на Ентрери се хвърли в атака, веднага щом видя изумрудената кама да полита във въздуха. Двата му меча се стрелкаха във всички посоки, ту нагоре, ту надолу, ту вляво, ту вдясно. Когато реши, че всичко върви като по вода и че победата му е вързана в кърпа, той замахна с всички сили с намерение да нанесе двоен прав удар.

Невъобразимо бърза, сабята на Ентрери отклони единия, после и другия, след което отново се стовари върху първия меч и замалко не го изби от ръката на елфа. При третия удар оръжието на противника му отскочи високо нагоре.

Дризт измъкна Сиянието от тялото на вече мъртвия войник, ала вместо да го използва, за да отбива ударите на другия си противник, той подпъкна върха му под дръжката на изумрудената кама, огледа се, за да види дали Ентрери е готов и рязко натисна, запращайки камата право към очакващия я убиец.

Ентрери я улови със свободната си ръка и като се възползва от набраната вече скорост, я заби между ребрата на противника си. После отскочи назад, а смъртно раненият елф впери изумен поглед в него.

Каква жалка картинка, помисли си палачът, докато наблюдаваше как противникът му се мъчи да задържи оръжията с немощните си ръце. Когато елфът най-сетне рухна мъртъв на земята, Ентрери само сви рамене с безразличие.

Останал сам срещу Дризт До'Урден, единственият оцелял от петимата войници на Виерна знаеше, че не може да се мери с него. Преминал изцяло в защита, той бавно отстъпваше назад, когато внезапно съзря неочаквана възможност за спасение. Отбранявайки се само с помощта на сабята си, той вдигна кортика сякаш се канеше да го хвърли.

Дризт светкавично приклепна, готов да отбие летящото оръжие със Сиянието, като в същото време продължи натиска на другия си ятаган.

Вместо да запрати кортика срещу него, злият елф хвърли поглед встрани, към безпомощно пространия на пода Риджис.

— Предай се или ще убия приятелчето ти! — извика той на езика на мрачните елфи.

В лавандуловите очи на Дризт лумна изпепеляващ пламък.

Сиянието се стовари върху китката на противника му и изби кортика от ръката му. Другият ятаган отклони широката сабя и се стрелна надолу, пронизвайки коляното на злия елф. Обвито от ярка синя светлина, Сиянието отново отби сабята и даде възможност на другия ятаган да се впие в бедрото на войника.

Превит на две и с разкривено от болка лице, обреченият елф заотстъпва назад, мъчейки се да каже нещо, да изкрещи, че се предава, да укроти смъртоносния танц на магическите ятагани. Ала заплахата срещу Риджис бе спуснала пелена от сляпа ярост над Дризт и вече нищо не можеше да го спре.

Бавно, но ледено — неумолимо, той крачеше към противника си. Макар и сведени надолу, оръжията му с лекота отбиваха всеки удар на сабята и кортика, много преди те да успеят да се доближат до тялото му.

Злият елф не можеше да откъсне поглед от лавандуловите очи на скиталеца — страховитият огън, който бушуваше в тях вещаеше смърт

по-сигурно от всичко, което войникът бе виждал през живота си. Дори змиеглавият камшик на най-безмилостната жрица на Лолт, дори гневът на най-свирепата матрона бледнееха пред заплахата, която се таеше в тях.

Войникът сви глава в раменете си, изкрещя ужасено и в отчаянието си се хвърли напред.

Двата ятагана се забиха в гърдите му един след друг. Сиянието прониза десницата му и я прикова към каменната стена, докато другото магическо оръжие се стрелна към брадичката и повдигна главата му нагоре така, че и в мига на смъртта си, злият елф виждаше пламтящите лавандулови очи.

С насечен от яростта и притока на адреналин дъх, Дризт захвърли трупа встрани и се огледа наоколо, нетърпелив веднъж завинаги да приключи спора с Ентрери.

Ала палачът бе изчезнал.

ГЛАВА 19

САМОЖЕРТВА

Тибълдорф Пуент стоеше в края на тесния коридор и се оглеждаше на всички страни. Надарен с инфрачервено зрение, той долавяше и най-малката разлика в топлината, излъчвана от предметите в просторната галерия, и се мъчеше да си създаде колкото се може по-ясна представа за опасния път пред себе си. „Видя“ многобройните сталактити, които висяха от тавана, както и две по-хладни ивици в горната част на стените, вероятно тераски — една право срещу него и друга малко вдясно. Близко до пода зеяха няколко черни дупки. Някои от тях (една съвсем близо до левия крак на Пуент, както и две други на отсрещната стена и още една точно под дясната тераска) най-вероятно бяха входове на дълги тунели, останалите трябва да бяха малки странични стаички и тесни ниши.

Присвила уши назад, Гуенивар стоеше до бесовойна и от време на време изръмжаваше едва чуто. Явно бе, че и тя усеща витаещата във въздуха заплаха. Пуент даде знак на пантерата да го последва (изглежда вече нямаше нищо против присъствието на магическото — и доста могъщо — животно) и се върна при спътниците си, за да ги предупреди за галерията.

— Видях поне три или четири изхода — мрачно рече той. — А и доста открито ми се стори.

И той подробно им описа залата, обръщайки специално внимание на многобройните скривалища, които тя предлага.

Бруенор, който явно споделяше опасенията му, кимна и се обърна към Уолфгар и Кати-Бри. Той също усещаше, че враговете им са близо, че са навсякъде и постепенно стесняват обръча около тях. Хвърли поглед назад в опит да намери друг път, който да ги изведе от това място.

— Защо не се възползваме от плановете им и не обърнем изненадата, която са ни подготвили, срещу самите тях? — предложи Кати-Бри, виждайки, че надеждата на Бруенор е напразна — никой от страничните тунели, покрай които бяха минали, не изглеждаше така

сякаш води до долните нива или до някой от по-широките тунели, където биха могли да срещнат Дризт.

За миг в тъмните очи на джуджето проблесна войнствен пламък, ала той бързо отстъпи място на притеснение, когато Гуенивар тупна тежко в краката на Кати-Бри.

— Доста дълго остана тук — досети се младата жена. — Много скоро ще трябва да си почине.

Лицата на Уолфгар и двете джуджета красноречиво говореха, че това никак не им се нрави.

— Още една причина да действаме веднага — решително продължи Кати-Бри. — Не се съмнявайте, че Гуен още не е дотам изтощена, че да не може да покаже това-онова на мрачните.

Бруенор се замисли над думите ѝ за миг, после кимна мрачно и потупа митрилната си брадва.

— Май се задава битка — отбеляза той.

Пуент извади манерката си и я подаде на Уолфгар и Кати-Бри:

— Сръбнете си още малко — рече той. — Най-добре действа, когат' е още прясно в търбуха.

Кати-Бри направи отвратена гримаса, но пое манерката от ръцете му и отпи, после я предаде на варварина, който също си пийна, макар да не можа да скрие погнусата си.

В това време Бруенор и Пуент приклегнаха на пода и се заеха да разучават картата на галерията, която бесовойнът бе начертал набързо. Време за подробни планове нямаше и Бруенор се задоволи просто да отбележи стратегически важните точки в залата и да определи кой къде ще се бие, в зависимост от специфичните си умения. Разбира се, не можеше да даде указания на Гуенивар (не че тя имаше нужда от тях), а пък да включва Пуент в обсъждането на тактиката си бе напълно безсмислено — бездруго беше напълно сигурен, че недисциплинираният бесовойн ще се хвърли в битката, следвайки собствените си дивашки правила. Кати-Бри и Уолфгар също се досещаха как ще се държи Пуент в предстоящия бой, но това не ги разтревожи особено — кой знае, може би малко хаос срещу опитните и добре организирани противници, каквито бяха елфите на мрака, нямаше да им дойде толкова зле.

Оставиха факлата да свети, дори запалиха още една и предпазливо поеха напред.

Щом пламъците докоснаха крайчеца на мрака, царящ в галерията, една черна сянка се отдели от близката стена и се хвърли към неосветената част на помещението. Без да губи и миг, Гуенивар се стрелна надясно, после свърна наляво към средата на залата и отново се хвърли надясно.

От тъмата пред тях долетя изщракване на арбалети, последвано от шумно звънтене, когато отровните стрели започнаха да се удрят в камъните, винаги на една стъпка зад бягащата пантера.

Гуенивар сви за пореден път, подскочи във въздуха и като се обърна на една страна, направи няколко крачки по стената, преди отново да се върне на пода. Целта ѝ високата тераска в дясната част на галерията — вече бе съвсем близо и тя се насочи право към нея, впускайки се в последен, дързък бяг.

Когато достигна основата ѝ, тя дори не се забави, сякаш се канеше да се блъсне в стената, само напрегна железните си мускули и отскочи право нагоре, изминавайки около десет метра по напълно отвесната повърхност.

Тримата елфи, които стояха върху тясната тераска, онемяха от смайване. Двама от тях изпратиха няколко стрели срещу страховитото животно и побързаха да се скрият в тунела, който започваше зад тях. Другарят им обаче имаше нещастieto да се намира точно на пътя на връхлитащата пантера и успя само да вдигне безпомощно ръце преди тристакилограмовата котка да се стовари отгоре му.

В залата се появиха запалени факли и осветиха бойното поле. Бруенор Бойният чук влетя в галерията, плътно следван от Уолфгар и Пуент. Кати-Бри предпочете да остане незабелязана колкото се може по-дълго и като се долепи до стената, тихичко се промъкна след тях, стиснала здраво магическия си лък.

Тетивите на елфическите арбалети отново звъннаха и изпратиха рояк стрели срещу тримата бойци. Уолфгар усети как отровата се разлива по крака му, ала в този миг силната отвара на Пуент си каза думата и като разжари кръвта във вените му, притъпи сънотворния ефект. Една от факлите бе обгърната от облак магически мрак и угасна, ала варваринът, който очакваше нещо подобно, веднага запали нова и я хвърли далеч встрани.

Пуент забеляза един елф в някакъв тунел вляво от себе си и, както можеше да се очаква, се хвърли натам, с гръмовен рев на уста.

Бруенор и Уолфгар позабавиха крачка, ала продължиха право напред, към широките тунели в другия край на стаята. Внезапно варваринът зърна върху тераската да проблясват елфически очи. С името на Темпос на уста, той вдигна бойния си чук и го запрати натам. Щитозъб се стовари върху ръба на каменната издатина и натроши яката скала. Един от мрачните успя да отскочи към здравия ѝ край, но другият полетя надолу, като едва в последния миг успя да се улови за някакъв стърчащ камък, а на крака му зейна грозна рана.

Уолфгар дори не си даде труда да го довърши. В бедрото му се заби поредната отровна стреличка и той се втурна надясно към входа на един коридор, край който се бяха спотаили двамина елфи.

Изгарящ от нетърпение да се впусне в бой, Бруенор се намери да стори същото, ала преди да бе направил и две крачки, видя как от тунела насреща му изскача осмокрако чудовище, следвано от още черни силуети.

С възторжен вик на уста, безстрашното джудже бързо смени посоката и се хвърли с главата напред към тези нови врагове — сега, когато битката най-сетне бе започнала, нищо, дори и най-голямото числено превъзходство, не можеше да го уплаши.

* * *

Кати-Бри трябваше да напегне волята си до краен предел, за да не опъне тетивата на Таулмарил още с влизането си в галерията. Не беше в подходяща позиция, за да обстрелва елфите, срещу които се бе втурнал Пуент, нито пък тези върху тераската, където се бе изкачила Гуенивар, а не мислеше, че си заслужава да хаби стрелите си за ранения войник, който висеше безпомощно от другата, вече полуразрушена тераса... поне засега. Бруенор ѝ беше казал да използва добре първия си изстрел, единствения, който щеше да получи, преди присъствието ѝ да бъде открито.

Тръпнеща от желание за битка, младата жена видя как Уолфгар и Бруенор се разделят и точно там съзря своя шанс. Приклекнал зад голям, висок около метър и половина камък, до отсрещната стена се бе притаил мрачен елф със зареден арбалет в ръка. Войникът се показва иззад прикритието и опъна тетивата на оръжието си, ала бързо отскочи

назад, когато край лицето му профуча сребропера стрела и проби черна дупка в стената зад гърба му.

Миг по-късно тетивата на Таулмарил звънна повторно. Елфът вече не се виждаше, скрит зад яката скала, ала Кати-Бри знаеше, че и тя няма да го спаси.

Сребърната стрела се удари в камъка на около метър и половина от земята и от мястото, където тя се съединяваше със стената. Скалата се разцепи с шумен пукот, който бързо бе заглушен от предсмъртния стон на улучения право в челото елф.

* * *

Поваленият върху тераската елф отчаяно махаше с ръце и крака, вдигнал малък щит над главата си. Единствено заради здравата ризница, която донякъде го предпазваше от острите нокти на Гуенивар, раните му, макар и сериозни, все още не бяха смъртоносни.

Успя да извади камата си със свободната си ръка и я заби в крака на пантерата, ала сравнено с грамадния звяр, оръжието изглеждаше смешно, а драскотината, която остави след себе си, само още повече раздразни животното. Ръката, с която държеше малкия си щит, отхвъркна назад със страшна сила и когато ужасеният войник се опита да прикрие главата си с нея, установи, че тя вече не му се подчинява. Панически закри лице с другата си ръка, ала и сам разбираше колко жалка защита е това срещу зейналата паст на огромната пантера.

Ноктите на Гуенивар се впиха в кожата над челото, там, където започваше косата му. Елфът отново замахна с камата си, молейки се ударът му да е точен.

Ноктите на пантерата смъкнаха кожата от лицето му.

Откъм тунела в стената зад тераската се разнесе изщракване на заредени арбалети. Раздразнена, ала не и сериозно ранена, Гуенивар вдигна глава от жертвата си и се хвърли натам.

Двамата войници, спотаени в коридора, призоваха няколко кълба магически мрак и се втурнаха да бягат.

Ако бяха погледнали назад, щяха да видят, че спокойно могат да се върнат обратно в галерията — никой вече не ги преследваше. Раните от камата на елфа и стрелите на другарите му, скверната

вцепеняваща отрова, която пълзеше във вените ѝ, както и дългите часове, прекарани в Материалната равнина, бяха изпили и последните сили на вярната пантера. Не искаше да си тръгва, единственото ѝ желание бе да остане тук и да се бие, да продължи да търси господаря си.

Ала магията на ониксовата статуетка вече бе отслабнала твърде много. Гуенивар успя да направи само няколко крачки в мрачния тунел, преди мускулестото ѝ, черно тяло да започне да избледнява и най-сетне да се извие в тънка струйка сив дим. Порталът към Звездната равнина се отвори и я повика.

* * *

Поредната стрела се заби в тялото му, тъкмо когато излизаше от галерията, ала лекото ужилване успя единствено да извика още по-широка усмивка върху разкривеното от ярост лице на най-необуздания бесовойн. На пътя му се изпречи облак магически мрак, ала джуджето само изрева и продължи устремния си бяг. Усмивката не изчезна от лицето му, дори когато то с всички сили се блъсна в яката каменна стена на криволическия коридор, който започваше от другата страна.

Слисаният елф, който наблюдаваше приближаването на свирепото джудже, се обърна и побягна навътре в тунела, после рязко сви зад първия ъгъл. Пуент го следваше плътно по петите, съпровождан както винаги от страховито дрънчене и скърцане, а по гъстата му, черна брада се стичаха жадни слюнки, сякаш вече предвкушаваше сладостта на битката.

— Жалък глупак! — изкрещя той и се втурна зад ъгъла със сведена глава.

Напълно подготвен за засадата на бягащия елф, той отби меча му с островърхия си шлем и прободe рамото му. Без да забавя крачка, бесовойнът подскочи високо и с всичка сила блъсна злощастния елф в гърдите, събаряйки го на земята под себе си.

Шиповете, стърчащи от ръкавиците на Пуент, се впиха в слабините и лицето на поваления войник, а тънката елфическа ризница се напука под натиска на остриите доспехи, когато тялото на джуджето

се разтρεсе от яростни конвулсии. Пронизаната ръка на елфа пламна от изгаряща болка.

* * *

Близо до входа на един от тунелите, Бруенор забеляза увенчания с причудлива широкопола шапка силует на елфически войн. Миг по-късно нещо проблесна на мъждукащата светлинка, хвърляна от факлата, и Бруенор светкавично вдигна златния си щит. Първата кама се удари в метала и отхвъркна встрани, втората и третата — също. Четвъртата дойде по-ниско и го убоде по крака, петата прелетя над щита, който той инстинктивно сведе надолу, и изрисува кървава резка на челото му.

Ала такива дребни драскотини не можеха да уплашат Бруенор, както не можеше да го стори и гледката на гнусния драйдер, който размахваше двете си брадви досами него, а осемте му крака дращеа по каменния под с отвратителен, стържещ звук. Джуджето се хвърли в атака, отби едната секира, после отклони и другата. Много по-дребно от противника си, то нанасяше ниски удари, сечейки безмилостно твърдите крака, като нито за миг не заставаше на едно място, а щитът му — майсторско произведение на изкусни джуджешки ръце — безпогрешно препречваше пътя на острите, надарени с елфическа магия брадви.

Секирата на Бруенор се стрелна в пролуката между два от краката и потъна в меката паешка плът. Доволната усмивка на джуджето обаче бързо се стопи, когато върху щита му се посипа дъжд от удари. Ръката му отскочи назад и драйдерът с всички сили го изрита в корема, принуждавайки го да отстъпи, преди митрилната брадва да му нанесе особени поражения.

Задъхан и с изтръпнала от болка ръка, Бруенор зае отбранителна позиция. Петте магически ками отново изсвистяха във въздуха и той едва успя да вдигне златния си щит навреме, за да отклони последните четири. Сведе поглед надолу и видя как по доспехите му се стича струйка кръв — първата кама беше намерила миниатюрна пролука в ризницата и връхчето ѝ се бе забило в тялото му. Беше се разминал на косъм със смъртта.

Знаеше също така, че това забавяне ще му струва скъпо — макар да бе изоставил защитата си само за няколко мига, драйдерът вече се бе хвърлил в атака.

* * *

Могъщият боен чук полетя към входа на тунела — един негов удар беше хиляди пъти по-опасен от ужилванията на отровните стрелички, които се сипеха върху тялото на свирепия варварин. Уолфгар се прицели нависоко, в сталактитите, които висяха над входа и Щитозъб свърши работата си безпогрешно, раздробявайки голяма част от тях на парчета.

Един от мрачните елфи политна назад (Уолфгар не беше сигурен дали рухналите камъни са го премазали или не), ала другарят му не се уплаши и се нахвърли върху невъоръжения варварин с меч и кама в ръце.

Уолфгар се закова на място, на сантиметри от проблясващите остриета и рязко отскочи встрани. После размаха юмруци и започна да раздава ритници във всички посоки, опитвайки се да задържи противника си далеч от себе си за няколко секунди, от които се нуждаеше.

Елфът не знаеше нищо за магията, с която бе надарен бойният чук, и затова не виждаше никаква причина да бърза — никак не му се щеше да рискува излишно и да попадне в ръцете на могъщия исполин. Няколко умели удара и камата му се заби в бедрото на варварина.

По устните на елфа плъзна зла усмивка.

В този миг Щитозъб се завърна в десницата на Уолфгар.

Стиснал здраво дръжката му, младежът размаха вярното си оръжие. Опитният елф внимателно прецени скоростта, с която се движеше тежкия чук... което не по-малко уменият варварин не пропусна да забележи.

Камата се стрелна зад Щитозъб, ала Уолфгар вече я очакваше и като стисна дръжката ѝ, отметна ръката, която я държеше настрана.

Бърз като мълния, елфът посегна към рамото на противника си с меч, който държеше в свободната си ръка. Железните мускули на Уолфгар се издуха от напрежение, когато спря бавния ход на

магическия чук и рязко го върна обратно пред себе си. Обви пръсти около основата на дръжката му и като замахна по диагонал, пресрещна връхлитащия меч и спря устрема му.

В края на тази размяна на удари и двете ръце на елфа се оказаха далеч от тялото му (едната — вдигната високо над главата му, другата — сведена ниско долу), докато варваринът стоеше пред него готов за бой, здраво стиснал митрилната дръжка на Щитозъб. Преди мрачният войн да успее да си възвърне равновесието или да отскочи назад, тежкият боен чук раздроби рамото му и продължи надолу към крака му. Елфът се олюля, после, сякаш в първия момент тялото му не бе успяло да реагира на страховития удар, политна назад и се блъсна в каменната стена.

Със странно извит крак и бял дроб, който отказваше да му служи, падналият елф вдигна меча пред лицето си в жалък опит да се защити. Уолфгар замахна за последен гибелен удар и, тласкан от исполинската му сила, Щитозъб се спусна надолу, изби оръжието от ръката на елфа и се стовари върху лицето му. Разнесе се ужасяващо прашене и черепът му се строши, притиснат в смъртоносното менгеме на коравата каменна стена и яката митрилна глава на Щитозъб.

* * *

Ослепително сребърно сияние спря нападението на драйдера и спаси живота на Бруенор. Стрелата обаче не бе насочена срещу чудовището. Тя прелетя над него и прикова ранения елф (който тъкмо бе успял да се изкатери обратно върху полуразрушената тераска) към каменната стена.

Ала това моментно забавяне бе всичко, от което Бруенор се нуждаеше, за да се съвземе и той отново се хвърли в атака, размахал изпъстрената си с безброй резки брадва и вдигнал златния щит над главата си. Опитното джудже ту се приближаваше плътно до драйдера, използвайки гнусното туловище като прикритие от стрелите на войниците, които се спотайваха в коридора, ту отново отскачаше назад, преди някой от осемте крака да успее да го нарани.

Още една от стрелите на Кати-Бри профуча край ухото му и рикошира в стената на тунела, разпръсквайки сноп сребърни искри.

Насред ожесточената битка Бруенор се усмихна широко, благодарен на божествата, че им бяха дали такъв ценен приятел и съюзник като Кати-Бри.

* * *

Първите две стрели разяриха Виерна, третата насмалко не я обезглави. Джарлакъл напусна мястото си близо до входа на коридора и изтича при нея.

— Невероятно! — трябваше да признае той. — Вече успяха да убият неколцина от войниците ми.

Виерна се втурна напред, без да откъсва поглед от джуджето, което се биеше с превърнатия ѝ в чудовище брат.

— Къде е Дризт До'Урден? — заповеднически попита тя, използвайки магия, за да може гласът ѝ да надвика шума на битката и да стигне до ушите на Бруенор.

— Нападате ни, пък сега искате да си говорим! — възкликна джуджето и вместо удивителна, завърши изречението със страховит удар на брадвата си.

Един от паешките крака тупна отсечен на земята и Бруенор успя да изтласка зашеметения Дайнин назад.

Виерна едва бе изрекла първите думи на заклинанието си, когато Джарлакъл я сграбчи и я дръпна на пода. Гневът, който започна да се надига в гърдите на избухливата жрица, бързо угасна, когато поредната сребропера стрела изсвистя във въздуха и проби стената там, където допреди малко се намираше главата ѝ.

В ушите ѝ зазвънтяха предупредителните думи, които Ентрери бе изрекъл за приятелите на Дризт — като гледаше как се развива битката, палачът май щеше да се окаже напълно прав. Трепереща от ярост, тя заръмжа нечленоразделно, осъзнала внезапно колко скъпо ще им струва една загуба точно сега. Мислите ѝ полетяха към Лолт и устните ѝ зашепнаха безмълвна молитва към черната богиня, отчаян вопъл за помощ в този тежък час.

— Виерна! — долетя гласът на Джарлакъл отдалече.

Лолт не можеше да допусне това да се случи, трябваше — на всяка цена трябваше! — да ѝ даде сили да преодолее неочакваното

препятствие, за да може да ѝ поднесе жертвата, която богинята така силно жадуваше.

— Виерна! — разнесе се гласът на Джарлакъл много по-наблизо и жрицата усети как наемникът и още един от войниците му се опитват да я изправят на крака.

— Уишя! — заклинанието се откъсна от устните ѝ, без да го е искала, сякаш нечия чужда воля я бе накарала да го изрече, после я обзе покой — Лолт беше чула молитвите ѝ.

Запратени назад от могъществото на магическия изблик, Джарлакъл и другият елф се блъснаха в каменната стена и се спогледаха разтреперани.

Притеснените бръчки по лицето на наемника се изгладиха миг по-късно, когато Виерна им даде знак да ги последват по коридора, далеч от надвисналата в галерията заплаха.

— Лолт ще ни помогне да довършим онова, което започнахме тук! — обясни жрицата.

* * *

Кати-Бри изпрати още една стрела след отдалечаващите се силуети, просто за всеки случай, после се огледа наоколо, търсейки нова мишена. За миг очите ѝ се спряха върху Бруенор и драйдера, ала младата жена бе достатъчно опитна, за да отхвърли тази мисъл веднага — двамата така се бяха вкопчили един в друг, че всеки изстрел срещу гнусното чудовище можеше да бъде фатален за джуджето.

При Уолфгар явно всичко беше наред. В краката му лежеше мъртъв елф, а той самият тъкмо надничаше зад купчината скални отломъци, които запречваха входа на тунела, опитвайки се да открие другия войник. Пуент не се виждаше никъде.

Кати-Бри вдигна поглед към разбитата тераска над главата на Бруенор, после се обърна към издатината, където бе изчезнала пантерата. Внезапно вниманието ѝ бе привлечено от нещо твърде необичайно. В една малка ниша в другия край на стаята се кълбяха перести валма, доста подобни на мъглата, която предизвестяваше идването на Гуенивар в Материалната равнина. Малкото облаче бързо

менеше цвета си, докато накрая засия с яркооранжева светлина и заприлича на късче разжарен огън.

Кати-Бри почувства злото, което се събираше там, почти осезаемо усети как скверното му присъствие плъзва из галерията като лепкава миазма. Вдигна Таулмарил, готова да изпрати дъжд от стрели срещу неизвестното чудовище и замалко не извика, когато косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, а по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки — някой я наблюдаваше.

Изпитващият сърцата издрънча на пода, а младата жена рязко се обърна, изваждайки късия си меч тъкмо навреме, за да отбие връхлитащото елфическо острие — безшумен като смъртта, един от мрачните войни току-що се бе спуснал с левитация от тавана.

Уолфгар също забеляза странната мъгла и веднага разбра, че трябва да насочи цялото си внимание към нея, за да нападне, веднага щом разбере какъв демон се крие там. Ала в този миг до ушите му достигна вик и когато се обърна, видя Кати-Бри отчаяно да отбива ударите на един елфически боец.

Уолфгар не пропусна да забележи, че в сенките, спотаени зад младата жена и нападателя ѝ, се спуска още един черен силует.

* * *

Горещата кръв на разкъсания враг се смеси със слюнките по черната му брада. Елфът отдавна не помръдваше, ала Тибълдорф Пуент, наслаждавайки се на победата си, продължаваше да се тресе конвулсивно.

От мрака долетя малка стреличка и прониза връхчето на ухото му. С бесен рев на уста, той рязко вдигна глава, при което ръката на мъртвия елф, все още закачена за острия му шлем, подскочи във въздуха.

Бавно и много предпазливо, към него се приближаваше още един от мрачните.

Бесовойнът скочи на крака и яростно размаха глава наляво-надясно, докато тялото на мъртвия елф не стана на парчета и не освободи шипа, стърчащ от върха на шлема му.

Войнът на мрака поспря за миг, опитвайки се да превъзмогне отвращението си. Миг по-късно пое обратно назад, ала вече бе твърде късно — с вик, който проехтя из целия тунел, неукротимият Пуент се хвърли в атака.

Елфът не можа да потисне изумлението си, когато видя колко бързо може да тича ниското, тантуресто джудже... всъщност толкова бързо, че и той самият едва успяваше да му се измъкне. Не че имаше намерение да бяга още дълго — целта му бе да подмами опасния бесовойн по-надалеч от основната битка.

Прекошиха няколко криволичещи коридора, като през цялото време Пуент изоставаше само на десетина метра. Един-единствен изящен скок и елфът се закова на място, после се обърна към бесовойна с широка усмивка на лице и извади меча си.

Без дори да забави крачка, Пуент сведе глава и се хвърли напред, готов да го прониже с островърхия си шлем. С очи приковани в пода, той най-сетне видя капана, ала не преди да бе станало твърде късно — вече беше прекрачил ръба на ямата, която елфът така умело бе прескочил.

Страховит трясък огласи коридора, когато бесовойнът се затъркаля надолу, обгърнат от цял рояк искри, които доспехите му хвърляха всеки път, щом някой от многобройните шипове се удареше в каменните стени. Най-сетне, след като се блъсна в една сталагмитена могила и си пукна едно ребро, Пуент се преметна през глава и се приземи по гръб в някаква стая, разположена доста по-ниско от галерията, където кипеше битката.

Остана да лежи така още дълго, изпълнен с възхищение от хитростта на противника си и от причудливия начин, по който таванът — стотици тонове яка скала — продължаваше да танцува над главата му.

* * *

Не по-малко умела с меча, отколкото с лъка, Кати-Бри използваше всички тънкости, на които Дризт До'Урден я бе научил, за да държи елфа по-надалеч от себе си. Знаеше, че преимущество, което изненадата бе дала на противника ѝ, започва да се топи и бе

сигурна, че много скоро ще успее да стъпи на краката си и да се изправи срещу него като равна.

Ала изведнъж вече нямаше с кого да се бие.

Разрошвайки гъстата ѝ коса, Щитозъб профуча покрай нея и с такава сила удари слисания елф, че той политна назад.

Кати-Бри рязко се обърна и първоначалното ѝ одобрение бързо се изпари, когато видя, че Уолфгар отново бе станал жертва на желанието да я защитава на всяка цена. Оранжевата мъгла зад него се сгъстяваше и вече бе започнала да отстъпва място на материалното тяло на пришълец от някоя от долните Равнини, враг много по-страховит от елфа, с когото се биеше тя.

Уолфгар ѝ се бе притекъл на помощ, излагайки себе си на опасност, беше поставил нейната сигурност над своята собствена.

В очите на Кати-Бри, която знаеше, че и сама може да се погрижи, за себе си, постъпката на варварина беше по-скоро глупава, отколкото благородна.

Младата жена протегна ръка към Таулмарил... на всяка цена трябваше да си го вземе.

В този миг йоклолата се материализира напълно в галерията. От безформеното, прилично на буца полуразтопен восък туловище стърчаха осем пипаловидни израстъка, между които зееше огромна паст, пълна с дълги, остри зъби.

Кати-Бри усети заплахата, надвиснала над нея, преди да успее да предупреди варварина. Обърна се рязко, стиснала Таулмарил в ръка, и неволно примигна, когато видя острието на един елфически меч да се спуска към главата ѝ.

Само че Кати-Бри беше по-бърза. Среброперата стрела изхвърли нападателя ѝ на половин метър от пода, мина през тялото му сякаш беше безплътно и посипа рояк пъстроцветни искри, когато се удари в тавана. Войникът се приземи на крака, без дори да изпусне меч си, а изражението на лицето му красноречиво говореше, че така и не бе разбрал, какво се беше случило току-що.

Кати-Бри сграбчи лъка си като тояга и се хвърли напред... дори на нея ѝ трябваха няколко мига, преди да разбере, че елфът е мъртъв.

Потърси с поглед Уолфгар и с ужас видя как пипалата на йоклолата се увиват едно по едно около тялото му. Дори исполинската

сила на варварина не можеше да го опази от зейналата паст на чудовището.

* * *

Бруенор не виждаше нищо, освен черното туловище на драйдера, докато упорито продължаваше да го изтласква все по-назад. Не чуваше нищо, освен свистене на брадви, звън на метал и отвратителния прациящ звук, който се разнасяше всеки път, щом секирата му срещнеше плътта на скверното създание.

Ала там, където сетивата бяха безсилни, се намесваше бащинският инстинкт и упорито му нашепваше, че Кати-Бри и Уолфгар, двете му деца, са в беда.

Митрилната брадва най-сетне успя да намери пролука в защитата на чудовищния паяк и от страховития удар още един от краката на гнусното същество се търкулна на пода, а самото то се блъсна в каменната стена. Бруенор стъпи здраво на земята и така силно дръпна оръжието, което се бе забило дълбоко в туловището на Дайнин, че когато го измъкна, трябваше да направи няколко крачки назад, за да не падне.

С жестоко изкривено тяло и два отсечени крака, драйдерът не бързаше да се хвърли в атака, благодарен, че може да си почине за миг. Едва бе успял да си поеме дъх, обаче, когато свирепото джудже поднови настъплението си. Златният щит на Бруенор посрещна едната елфическа брадва, а еднорогият му шлем спря другата, макар ударът да бе толкова силен, че можеше да повали и човек.

Митрилната брадва изсвистя във въздуха и върху търбуха на чудовището зейна грозна рана. От разпорения корем рукна гореща, лепкава слуз, стече се по краката на Дайнин и оплиска протегнатите ръце на Бруенор.

Обзето от сляпа ярост, джуджето сипеше удар след удар върху гънката между двата предни крака на драйдера. Коровата броня, покрила гнусното туловище като щит, поддаде под напора на митрилната брадва и от меката плът под нея шурна нова струя слуз.

Внезапно една от секирите на паяка се стовари върху десницата на Бруенор. Чудовището бе притиснато в твърде неудобно положение и

ударът му не успя да пробие здравата митрилна ризница, ала въпреки това ръката на джуджето сякаш пламна.

В ума на Бруенор туптеше една-единствена мисъл — Кати-Бри и Уолфгар имаха нужда от него!

Стискайки зъби, за да превъзмогне лютата болка, той замахна и с всички сили стовари оръжието си върху лакътя на Дайнин. Разнесе се шумен пукот и чудовището нададе отвратителен писък. Следващият удар на митралната брадва уцели рамото на драйдера и откъсна ръката му.

Кати-Бри и Уолфгар имаха нужда от него!

Втората секира на Дайнин успя да се промуши зад златния щит и от ръката на Бруенор рухна кръв. Без да обръща внимание на болката, джуджето прибра щита по-близо до тялото си и го притисна до стената, после отскочи назад, заби брадвата си в туловището му и отново го натисна с рамо.

И пак се отдръпна, само за да се върне отново, размахал бясно митрилната брадва. Този път ударът му бе толкова силен, че успя да избие оръжието от ръката на чудовището и когато за трети път отскочи назад, не побърза да се доближи до противника си твърде много. Вместо това, започна да го притиска все по-плътно до стената с далечни удари, които раздираха плътта на паяка и трошаха ребрата му.

Погледът му светкавично обходи залата — при Кати-Бри явно всичко беше наред и той направи крачка към Уолфгар.

— Уишя!

Мощната вълна го удари в гърдите, повдигна го на около три-четири метра от земята и го запрати към каменната стена.

Щом отново стъпи на земята, джуджето смени посоката и с яростен вик се втурна към входа на един от тунелите, където проблясваха няколко чифта елфически очи.

— Уишя! — Могъществото, заключено в кратката думичка, бе по-голямо и от първия път и Бруенор отново се блъсна в стената.

— Колко още сте ми приготвили! — изрева той и тръсна глава, за да прогони болката и вцепенението.

Внезапно очите на онези, които го следяха от мрака на тунела, се насочиха другаде.

Обви го облак магическа тъмнина и той приветства прикритието, което тя му даваше — последният удар май го бе наранил по-лошо,

отколкото му се щеше да си признае.

Още един войник се присъедини към Виерна, Джарлакъл и единствения им оцелял страж, докато тримата навлизаха навътре в тунела.

— Там има още едно джудже — обясни новодошлият. — Безумно и обзето от дивашка ярост. Успях да го подмамня в капан и сега лежи далеч под нас, ала се съмнявам, че това ще го спре.

Виерна се нареди да отвърне нещо, ала Джарлакъл я прекъсна и ѝ посочи близкия страничен коридор, в дъното, на който стоеше още един от другарите им и се опитваше да им каже нещо на тайния безмълвен език, разпространен в Мензоберанзан.

Котка — демон — „изрекоха“ ръцете на елфа.

От мрака изскочи втори черен силует, последван миг по-късно от още един.

Джарлакъл веднага се досети, че това бяха оцелелите от две различни битки — нямаше съмнение, че са загубили и тераската, и тунела под нея.

— Да се махаме от тук — обърна се той към Виерна, използвайки езика на знаците. — Трябва ни друго място, където да продължим тази битка. Място, където ще имаме преимущество.

— Лолт чу молитвата ми! — изръмжа Виерна. — Една от прислужниците ѝ е тук!

— Още по-убедителна причина да си тръгнем — също на глас отвърна Джарлакъл. — Покажи, че наистина имаш вяра в Кралицата на Паяците — остави слугата ѝ да довърши започнатото от нас, докато ние поемем по следите на брат ти.

За миг Виерна се замисли над думите му, после (за негово огромно облекчение) кимна в знак на съгласие. Наемникът я поведе напред с бърза крачка, чудейки се дали наистина бе възможно от опитните му войни да са оцелели едва седмина (в това число самият той и Виерна).

* * *

Ръцете на Уолфгар с всички сили налагаха гънещите се израстъци; пръстите му се бяха вкопчили в двете гнусни пипала,

обвити около тялото му, и отчаяно се мъчеха да разкъсат желязната им хватка. Останалите пипала също започнаха да го удрят, отвлечайки вниманието му от истинската опасност.

Усети как двата лепкави израстъка изпъват тялото му и го примъкват до зейналата паст, докато останалите продължават да се впиват като камшици в кожата му, пречейки му да се освободи. Острите като бръснач зъби, които стърчаха от безформената уста, се впиха в гърба и ребрата му, раздраха плътта и стигнаха до костите му.

Пренебрегвайки болката, Уолфгар протегна ръка и успя да отскубне голямо парче от лигавата, слюзеста кожа на йоклолата. Без дори да трепне, чудовището продължи да забива зъбите си в беззащитното тяло на своята жертва.

Щитозъб се завърна в ръката на господаря си, само че варваринът бе притиснат в прекалено неудобно положение, за да може да нанесе сериозен удар. Въпреки това замахна и като че ли успя — могъщият чук се стовари върху чудовището с немалка сила. Ала дебелата, подобна на гума, кожа на скверното същество, сякаш пое удара и хлътна дълбоко под тежестта му.

Уолфгар замахна отново, без да спира да се извива, в отчаян опит да се откопчи от хватката. Недалеч от себе си видя Кати-Бри — свободна и невредима, току-що повалила в краката си втория елф, тя се взираше с неописуем ужас в оголените му ребра.

Гледката на жената, която обичаше повече от самия себе си, жива и в безопасност, извика щастлива усмивка на устните му.

Внезапно във въздуха проблесна ярка сребърна светлина и тялото на йоклолата потръпна, ударено от магическата стрела на Таулмарил. В гърдите на варварина затрептя надежда — може би все пак имаше спасение, може би Кати-Бри, жената, която се бе осмелил да подцени, щеше да победи гнусното създание и да го освободи!

Едно от лепкавите пипала се обви около глезена на Кати-Бри и я събори на земята. Главата ѝ се удари лошо в твърдия под, безценният Таулмарил се изплъзна от ръцете ѝ и когато чудовището започна да я притегля към себе си, младата жена почти не се съпротивляваше.

— Не-е-е! — изрева Уолфгар и посипа дъжд от безполезни удари върху гумената кожа на звяра.

Извика името на Бруенор и с крайчеца на окото си видя как джуджето с препъване излиза от един облак магически мрак в другия

край на стаята.

Челюстите на йоклолата тракаха безжалостно и се впиваха в тялото му със сила, която би прекършила всеки по-слаб от него.

Ала Уолфгар не можеше да умре сега, не и когато Кати-Бри и Бруенор бяха в опасност.

Несломимият варварин запя песен в прослава на Темпос, своя бог на битките. Пееше с пълни гърди, макар дробовите му да плуваха в кръв, пееше, а гласът идваше от самото му сърце, което вече повече от двадесет години биеше безстрашно и благородно.

Пееше и разкъсващата болка сякаш избледняваше; пееше и музиката ехтеше в ушите му, а стените я отразяваха и тя огласяше цялата галерия, като да бе песента на доблестна армия, поела на бой с благословията на своя бог.

Пееше и все по-здраво стискаше Щитозъб.

Ръката му се издигна във въздуха, ала могъщият боен чук се стовари не върху чудовището, а върху ниския таван на нишата. Наслоената по камъните мръсотия започна да се рони, митрилното оръжие удари коравата скала.

Йоклолата не бе глупава и щом разбра какво е намислил Уолфгар, впи зъби още по-надълбоко и яростно разтърси тялото му. Само че варваринът вече не усещаше болка. Щитозъб отново се издигна нагоре и от тавана се откъсна голямо парче камък.

Веднага щом се посъвзе от нападението на чудовището, Кати-Бри се досети какво се опитва да направи Уолфгар. Йоклолата вече не се интересуваше от нея, не се опитваше да я придърпа до устата си и тя успя да допълзи до лъка си.

— Не! — долетя отчаяният вопъл на Бруенор от другия край на стаята. — Момчето ми, не!

Кати-Бри сложи стрела в тетивата и се обърна към нишата.

Щитозъб полетя нагоре.

Среброперата стрела се заби в скверното туловище на йоклолата миг преди таванът да рухне. Огромни скални блокове се сгромолясаха на пода с ужасяващ грохот, задушаваш дъжд от камък и пръст изпълни въздуха с пелена от прах и забарабани по купчините скални късове. Мощни трусове разлюляха галерията, тътенът от срутването отекна из всички тунели.

Нито Кати-Бри, нито Бруенор видяха всичко това. Покрили глава с ръце, двамата се бяха свили на кълбо, а около тях екотът бавно стихваше. Мракът и прахта забулваха всичко с непрогледен покров и никой не видя как Уолфгар и йоклолата изчезнаха под тонове скала и пръст.

КРАЯТ НА ИГРАТА

ЧАСТ ПЕТА

Когато умра...

Губил съм приятели, баща си, учителя си — всички те, по едно или друго време, ми бяха отнети от нея, Смъртта, най-великата тайна на света. Скръбта е моя постоянна спътница, откакто напуснах родината си, от деня, в който злата Малис ми каза, че Закнафейн е бил принесен в жертва на Кралицата на Паяците. Странно чувство е тя, променливо и неясно. Дали тъжа за Закнафейн, за Монтолио, за Уолфгар? Или скърбя за себе си, за горчивата загуба, с която ще трябва да живея до края на дните си?

Това е може би основният въпрос, който си задаваме ние, смъртните. Въпрос без отговор...

Освен ако отговорът е вярата.

Все още изпитвам тъга, щом мисълта ми отлети към Закнафейн и тренировъчните двубои, които двамата с него често водехме, или пък ме отведе при Монтолио и дългите ни разходки из планините; още по-ярък от тях е споменът за Уолфгар, който прорязва съзнанието ми, събрал в себе си смисъла на последните няколко години от живота ми. Никога няма да забравя деня, в който стояхме на един склон на Грамадата на Келвин, отпратили взор към безбрежната тундра на Долината, и за първи път съзряхме огньовете на неговия народ да играят в далечината. Именно в този миг двамата станахме истински приятели и разбрахме, че при цялата несигурност и

опасности, с които ще ни срещне животът, винаги ще можем да разчитаме един на друг.

Мисълта ми се връща към Смразяващия, белия дракон от Незамръзващата падина, и Едноустия, огромния леден великан на Акар Кесел, и знам, че без храбрия Уолфгар до себе си, никога не бих излязъл жив от битката с тях. Спомням си как двамата си поделихме победите, а връзката между нас, изградена върху доверие и обич, ставаше все по-крепка.

Не бях до него, когато е срещнал своя край; не можах да му дам подкрепата, която той би ми предложил, ако аз бях на неговото място.

Не успях да му кажа „сбогом“.

Дали ще бъда сам, когато умра? Ако не рухна, сразен от оръжсието на зло чудовище, ако черна болест не изпие силите и не съкрати дните ми, аз със сигурност ще надживея Кати-Бри и Риджис, и дори дълголетния Бруенор. Днес, в този миг, твърдо вярвам, че който и да бъде до мен тогава, ако тях тримата ги няма, аз наистина ще склопя очи сам.

Ала тази мисъл вече не ме плаши. Казвал съм „сбогом“ на Уолфгар хиляди пъти — винаги, когато му показвах колко ми е скъп; винаги, когато с думи или действия демонстрирах обичта си. „Сбогом“ се казва не когато умираме, а докато сме живи, всеки ден, в който дишаме и виждаме слънцето. Това е смисълът на обичта и приятелството, на увереността, че макар плътта да е тленна, спомените не са.

Уолфгар е открил нов живот на ново място... трябва да вярвам в това, защото иначе всичките ми дни на този свят стават безсмислени.

Не, аз не скърбя за него, а за себе си, за загубата, която ще изгаря сърцето ми, докато

съм жив... дори да минат векове. Ала в тази загуба е скрит покой, блажен мир. Въпреки болката, която изпитвам сега и за минута не съжалявам, че го познавах, че заедно изживяхме онези мигове, които днес подклаждат скръбта ми; хиляди пъти предпочитам да страдам за загубата му, отколкото никога да не съм го срещал, никога да не сме се били рамо до рамо, никога да не съм поглеждал света през яносините му очи.

Когато умра... се моля да имам приятели, които да тъжат за мен, да скътат в сърцата си споделените радости и скърби, да запазят спомена за мен жив.

Това е безсмъртието на душата, непогиващото наследство, онова, с което стъкваме огъня на скръбта.

И на истинската вяра.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 20

НАЙ-НЕОЧАКВАНО

Гъстата прах бавно се слягаше по пода на галерията, а сивата ѝ прегръдка задушаваше треперливата светлинка. Една от факлите бе угаснала напълно, затрупана от грамаден каменен блок — само един миг и пламъкът ѝ бе помръкнал завинаги.

Досущ като светлината в сините очи на Уолфгар.

Когато страховитият тътен най-сетне затихна, а по-големите скални късове от рухналия таван спряха да ваят като смъртоносен град, Кати-Бри успя да седне и се обърна към срутената, пълна с камъни ниша. Избърса прахта от очите си и примигна няколко пъти, преди да осъзнае напълно страшната истина.

Единственото, което бе останало от чудовището, беше част от пипалото му, все още обвито около глезена ѝ. Прерязано от острия ръб на скален отломък, то продължаваше да потръпва конвулсивно.

Зад него имаше само камъни. Ужасът на току-що случилото се заля Кати-Бри като черна вълна и тя се олюля. Не загуби свят, само защото в гърдите ѝ внезапно се надигна изпепеляващ гняв, яростен отказ да приеме очевидното. Тя се откопчи от гнусното пипало и опита да се изправи, ала в главата ѝ затуптя изгаряща болка и я принуди да остане на колене. Отново усети как краката ѝ омекват, как ѝ се завива свят и бездната на безсъзнанието я мами в себе си.

Уолфгар!

Кати-Бри запрати гърчещото се пипало далеч от себе си, допълзя до нишата и започна да копае с голи ръце. Острите камъни смъкваха кожата ѝ, от ръцете ѝ рухна кръв, ноктите ѝ се изпочупиха, а тя не преставаше да мисли за първия път, когато прекосиха Митрил Хол. Нишата, която тогава бе рухнала пред очите ѝ, се оказа джуджешки капан — заедно със срутването на тавана в пода бе зейнала голяма дупка и Дрифт благополучно се бе озовал в долните нива на Залите.

Само че това не беше капан, напомни си Кати-Бри, нямаше улей, който да отвежда към долните нива. От устните ѝ се откъсна тих стон

и тя продължи да копае, с отчаяната надежда, че камъните са паднали под такъв ъгъл, че Уолфгар още да е жив.

Миг по-късно Бруенор се присъедини към нея, запрати щита и митралната брадва на пода и яростно се нахвърли върху каменната грамада. Успя да отмести няколко големи отломъка настрани, ала когато поразчисти входа на малката ниша, се изправи и впери невиждащ поглед пред себе си.

Кати-Бри продължи да копае, без дори да забележи мрачното изражение върху лицето на баща си.

След повече от двеста години, прекарани с чук и миньорска кирка в ръка, Бруенор не можеше да затвори очите си за страшната истина.

Уолфгар беше мъртъв.

Кати-Бри копаеше и подсмърчаше, отказвайки да приеме онова, което разумът ѝ нашепваше все по-настойчиво.

Бруенор нежно сложи ръка върху рамото ѝ, за да я накара да спре безсмислените си усилия. Младата жена вдигна поглед към него и изражението ѝ разкъса сърцето на каленото в безброй битки и нещастия джудже. Лицето ѝ бе почерняло от прах, върху бузата ѝ имаше засъхнала кръв, косата ѝ бе сплъстена. Ала Бруенор виждаше единствено дълбоките ѝ сини очи, влажни и изпълнени с болка, като очите на ранена кошута.

Джуджето бавно поклати глава.

Кати-Бри приседна на пода, отпуснала разкъравени ръце покрай тялото си и вперила помътнял поглед пред себе си. Колко пъти бяха съзирали ужасния край да ги дебне зад ъгъла, помисли си тя, колко пъти бяха надзъртали в очите на Смъртта и колко пъти бяха избягвали хищните ѝ нокти в последния момент?

Ала не и сега — ето че най-сетне, внезапно и без предупреждение, щастливата им звезда бе угаснала, потапяйки Уолфгар във вечен мрак.

Нямаше го вече могъщият войн, мъдрият водач на варварите от Долината, мъжът, с когото Кати-Бри искаше да сподели живота си. Нито тя, нито Бруенор, нито дори Дризт До'Урден можеха да му помогнат сега. Никой не можеше да върне времето назад.

— Той ме спаси — прошепна младата жена, ала Бруенор не я чу.

Джуджето не спираше да бърше напрашените си очи, а сълзите все така се сбираха в тях, докато най-сетне потекоха по бузите му, оставяйки светли ивици върху изцапаното лице. След една битка коравото джудже бе приело младия Уолфгар (тогава още момче) у дома си уж като роб, а в действителност, за да го научи на добро и да отвори очите му за истински стойностните неща в живота. Именно Бруенор бе превърнал варварина в мъж, на когото може да се разчита, мъж доблестен и благороден. Най-щастливият миг в живота му (по-щастлив дори от деня, когато си възвърна Митрил Хол) бе денят, когато Уолфгар и Кати-Бри обявиха, че искат да се оженят.

Яростно изрита един тежък камък и той се търкулна настрани с глухо громолене.

Отдолу лежеше Щитозъб.

При вида на великолепия чук, върху който бяха гравирани символите на Думатоин, Пазителя на тайните под планината, Бруенор усети как краката му се подкосяват. Пое си дълбоко дъх и опита да се овладее, ала мина дълго време, преди да събере достатъчно сили, за да се наведе и да вдигне оръжието.

Това бе най-прекрасното творение, излизало някога изпод ръцете му, върхът на забележителните му ковашки умения. Беше вложил цялата си обич и майсторство в този чук. Беше го направил за своето момче.

Гледката на магическото оръжие бе повече, отколкото Кати-Бри можеше да понесе. Раменете ѝ се разтресоха от тихо ридание и тя потрепери, неочаквано крехка на мътната сивкава светлина.

Сълзите на момичето извадиха Бруенор от вцепенението му. Не биваше да забравя, че е крал, осмият крал на Митрал Хол и като такъв е отговорен за своите поданици... и за дъщеря си. Прибра бойния чук в раницата си и внимателно помогна на Кати-Бри да се изправи.

— Нищо не можем да направим за него — прошепна той, ала Кати-Бри се отскубна от ръцете му и отново коленичи край купчината.

Обзета от безсилен гняв, тя премести няколко по-малки камъка, макар и сама да виждаше, че вече нищо не може да помогне. Нишата бе пълна с мръсотия и скални отломъци, много от тях — прекалено големи, за да бъдат махнати. Но Кати-Бри продължаваше отчаяните си усилия — не можеше просто да изостави Уолфгар, да се откаже от него и да си тръгне. Единствената ѝ надежда бе да не спира да копае.

Бруенор нежно я прихвана през раменете.

Младата жена изръмжа яростно, освободи се от прегръдката му и отново се захвана за работа.

— Не! — извика Бруенор и насила я отведе встрани, после застана пред нишата разкراчен широко, така че Кати-Бри да не може да го заобиколи, колкото и да се мъчи.

— Нищо повече не можеш да направиш! — не спираше да повтаря той.

— Остави ме поне да опитам! — примоли се тя, когато най-сетне разбра, че няма да успее да се промъкне покрай упоритото джудже.

Бруенор поклати глава. Само сълзите в тъмните му очи и болката, изписана на лицето му, възпряха Кати-Бри да не го удари. Осъзнала, че и той страда не по-малко от нея, тя най-после се поуспокои и се отказа от опитите да се добере до рухналата ниша.

— Всичко свърши — меко каза Бруенор. — Момчето... моето момче само пожела така. Той се пожертва заради нас, заради теб и мен. Не обезсмисляй благородната му постъпка като оставаш тук, където опасността дебне отвсякъде.

Кати-Бри сякаш се смали при неоспоримата истина в думите на джуджето и не направи нито крачка към купчината камъни — надгробната могила на Уолфгар — когато баща ѝ отиде да вземе щита и брадвата си.

— Сбогувай се с него — меко каза Бруенор, когато се върна с вярната секира в ръце и я прегърна през раменете.

Двамата помълчаха със сведени глави, после бавно се отправиха към един от изходите на галерията — същия, през който бяха влезли малко по-рано.

Кати-Бри направи няколко крачки, после внезапно спря и вдигна очи към баща си, сякаш се чудеше накъде отиват.

— Пуент и котката ще трябва да се оправят сами — отвърна Бруенор, изтълкувал погрешно немия ѝ въпрос.

Само че Кати-Бри не се тревожеше за Гуенивар — знаеше, че нищо лошо не може да се случи на пантерата, докато ониксовата статуетка е у нея. Не се притесняваше и за опитния бесовоин.

— Ами Дризт? — протичко попита тя.

— Още е жив — уверено отвърна Бруенор. — Някой от онез' гнусни елфи ме попита за него, искаше да знае къде се намира сега. Не

само че е жив, ами е успял и да им се изплъзне. Мен ако питаш, той има много по-добри шансове да се измъкне от туй място, отколкото ние. Кой знае, може даже и котката да е с него сега.

— А може точно в този момент да има нужда от нас — възрази Кати-Бри и се отскубна от джуджето, което още я подкрепяше нежно, после праметна Таулмарил през рамо и скръсти ръце пред гърдите си с мрачно и решително изражение на лицето.

— Отиваме си вкъщи, момиче! — тонът на Бруенор не търпеше възражения. — Та ние дори не знаем къде е елфът сега. Можем само да предполагаме и да се надяваме, че наистина е жив!

— Нима си готов да поемеш този риск? — попита Кати-Бри. — Нима си готов да си тръгнеш, когато знаеш, че той може би има нужда от помощ? Един от нас вече ни напусна... може би дори двама, ако палачът е убил Риджис. Е, аз нямам намерение да се откажа и от Дризт, каквото и да ми струва това.

Внезапно по лицето на младата жена пробяга сянка — беше си спомнила Тартар и невъобразимите ужаси, срещу които Дризт До'Урден се бе изправил, за да я върне обратно в Материалната равнина.

— Забрави ли Тартар? — рече тя.

Бруенор примигна и извърна поглед.

— Няма да се откажа — повтори Кати-Бри. — Каквото и да ми струва това.

И като погледна към изхода в другия край на галерията, онзи, през който бяха избягали Виерна и останалите, добави:

— И нека никой — бил той елф на мрака или някое от пъклените изчадия, което му слугува — не се опитва да ме спре!

Бруенор дълго мълча, размишлявайки върху категоричните думи на дъщеря си. Кой знае, Дризт може би наистина бе някъде наблизо, ранен, дори пленен. Ако той самият се бе изгубил из долните тунели, а Дризт се намираше тук горе, елфът нямаше да се поколебае и за миг какво да стори.

Бруенор вдигна очи към дъщеря си, после се загледа в купчината камъни зад гърба ѝ. Току-що бе изгубил Уолфгар. Можеше ли да рискува да изгуби и нея?

Когато отново се взря в лицето на младата жена, усети елмазено — твърдата решимост, която гореше в очите ѝ.

— Ето туй е моето момиче — тихо прошепна джуджето.

И като вдигнаха единствената факла, която им беше останала, двамата прекрачиха далечния изход и навлязоха дълбоко в тунелите в търсене на изчезналия си приятел.

* * *

Само отрасналият в черните недра на Подземния мрак можеше да забележи едва доловимата разлика в наситеността на обгръщащата ги тъма и да усети лекия свеж полъх, който раздвижи застоялия въздух. За Дризт обаче, промяната бе повече от очевидна и той ускори крачка, все така придържайки отпадналия Риджис.

— Какво има? — стресна се полуръстът и уплашено се огледа наоколо, сякаш всеки миг очакваше Артемис Ентрери да изскочи от сенките и да ги погуби.

Минаха покрай широк, но доста нисък страничен тунел, който плавно се изкачваше нагоре. Дризт се поколеба за миг — чувството му за ориентация настойчиво му нашепваше, че току-що е отминал верния коридор. Скиталецът стисна зъби и продължи напред с надеждата, че изходът към външния свят ще се окаже достатъчно достъпен, за да могат двамата с Риджис да напълнят гърдите си със свеж въздух.

Очакванията му се оправдаха напълно. Свърнаха зад поредния завой и почувстваха бърснештата милувка на ледения вятър. Мракът над главите им изсветля и отвъд него съзряха високи планини... и отрупаното с ярки звезди небе!

Облекчената въздишка на Риджис напълно хармонираше с чувствата, които обзеха Дризт. Когато излязоха от тунела, двамата занемяха пред великолепието на гледката, която се простираше в краката им; красотата на разстлания под меката звездна светлина свят, така различен от непрогледните нощи на Подземния мрак, ги накара да затаят дъх. Дори вятърът, който свистеше край ушите им, сякаш бе жив.

Намираха се върху неголяма издатина, на около стотина метра от дъното на дълбока пропаст; над главите им се издигаха още двеста метра стръмна, гладка скала. Тесен, лъкатушещ път идваше от ниското

и се изкачваше вдясно от тях, ала изглеждаше така, сякаш не стига нито до дъното на пропастта, нито до върха ѝ.

Дризт се замисли. Знаеше, че с лекота ще успее да се спусне долу, вероятно и скалата, която се извисяваше над главата му, нямаше да го затрудни. Не мислеше обаче, че ще съумее да пренесе Риджис и никак не му се нравеше мисълта да броди из непознатата пустош, без дори да знае колко още го дели от Митрил Хол.

А някъде из мрачните тунели, които бе оставил зад гърба си, приятелите му имаха нужда от него.

— Стражев дол трябва да е ей там горе — обнадеждено се обади Риджис и посочи на северозапад. — Не може да има повече от няколко мили.

Дризт кимна, ала после рече:

— Ще се наложи да се върнем обратно.

Макар че тази мисъл очевидно не му се понрави, Риджис не направи опит да възрази — и сам разбираше, че не може да продължи по този опасен път, не и в сегашното си окаяно състояние.

— Прекрасно! — разнесе се гласът на Ентрери и тъмният му силует се показва иззад близкия завой, а изумрудите по дръжките на камата му искряха като пламналите му очи. — Сигурен бях, че ще дойдеш тук — обърна се той към скиталеца. — Знаех си, че ще усетиш свежия въздух и ще се опиташ да го откриеш.

— Мен ли поздравяваш или себе си? — попита Дризт.

— И двамата! — отвърна Ентрери и избухна в гръмък смях, който трая само миг, после лицето му отново се скова в ледена гримаса. — Тунелът, който отмина преди малко, наистина водеше към горното ниво, където са приятелите ти... мъртвите ти приятели, без съмнение.

Дризт не се хвана в този капан, не позволи на яростта да го заслепи и да го тласне напред.

— Сега вече не можеш да се върнеш, прав ли съм? — подразни го Ентрери. — Ала все още можеш да се махнеш оттук и да се спасиш от битката. Колко жалко за ранения ти спътник! Решавай бързо, Дризт До'Урден. Остави полуръста и бягай!

Думите на палача бяха толкова абсурдни, че скиталецът не сметна за нужно да му отговори.

— Аз бих го оставил — отбеляза Ентрери и леденият му поглед се спря върху Риджис.

Полуръстът изскимтя ужасено и единствено десницата на Дризт го задържа да не се свлече на земята.

Скиталецът се опита да прогони мисълта за мъченията, които приятелят му вероятно бе понесъл от ръцете на убиеца.

— Ала не и ти — продължи Ентрери. — Това е разликата между нас, Дризт До'Урден, онова, което според теб те прави по-силен, а според мен е най-голямата ти слабост.

Палачът продължаваше да се приближава бавно. Тънката му сабя изскочи от ножницата със заплашително съскане и го обля във водопад от синьо-зелена светлина.

— Време е да се захващаме за работа — рече той. — Време е да се изправим срещу съдбата. Харесва ли ти мястото, което съм избрал за последния ни двубой? Единственият изход е тунелът зад гърба ти, така че и аз, също като теб, не мога да избягам. Този път и двамата трябва да играем докрай.

И като надникна в пропастта, добави със зловеща усмивка:

— Страховита гибел очаква загубилия. В тази битка ще има само един оцелял.

Дризт не можеше да се преструва, че не разбира връхлетелите го чувства, че не усеща топлия пулс на възбудата в гърдите си. Не можеше да отрече, че част от него се радва на това предизвикателство и копнее да докаже на Ентрери, че греша, че цялото му съществуване е една лъжа. И все пак, този двубой никога нямаше да се състои, ако скиталецът имаше някакъв избор. Желанието за лична разплата и себедоказване, прекрасно разбираше той, не бяха достатъчна причина да се хвърли в битка на живот и смърт. Ала сега, когато Риджис лежеше безпомощен до него, а приятелите му се лутаха някъде горе, преследвани от елфи на мрака, най-сетне трябваше да приеме предизвикателството на Ентрери.

Само за миг двата ятагана се озоваха в ръцете му, а очите му се настроиха към нормалната светлина. Син пламък окъпа острието на Сиянието.

Ентрери спря, стиснал двете си оръжия в ръце, и даде знак на Дризт да се приближи.

За трети път този ден, Сиянието се удари о сабята на палача със силен звън... за трети и последен път, твърдо бяха решени двамата противници.

Започнаха предпазливо, пристъпвайки внимателно върху необичайното бойно поле. Там, където бяха застанали, терасата бе широка около три-четири метра, ала се стесняваше значително в двата си края.

Замах със сабята, последван от бърз удар с камата — засега Ентрери не предприемаше нищо необичайно.

Магическите ятагани с лекота отклониха двете оръжия, после Сиянието се насочи към пролуката между тях... пролука, която светкавично се затвори, преди Дризт да успее да завърши атаката си.

Двамата бавно се завъртяха. Сега Дризт се намираше от вътрешната страна, близо до стената, докато Ентрери съвсем хладнокръвно се биеше на крачка от ръба. Палачът отново замахна, този път доста по-ниско и — за разлика от предишния път — с камата си.

Дризт парира късия удар, после оръжията му полетяха към сведената глава на Ентрери. Сабята на убиеца се стрелна нагоре, отби ударите на двата ятагана и сама се впусна в атака, задържайки елфа по-надалеч, за да може Ентрери да се изправи.

— Няма да бъде лесно — подхвърли палачът с обичайната си зла усмивка, после, сякаш искаше да опровергае собствените си думи, яростно се хвърли напред.

По-бързи от светкавица, двата ятагана спряха връхлитащата сабя. Дризт дори успя да направи няколко крачки встрани, за да не може Ентрери да го притисне към каменната стена.

Палачът беше прав — както и да свършеше този двубой, победата нямаше да бъде лесна. Щяха да се бият още дълго — минути, може би дори часове. И за какво? Какво щеше да спечели той? И дали Виерна и слугите ѝ нямаше да се появят и да сложат край на всичко?

Колко уязвими щяха да бъдат двамата с Риджис тогава, помисли си Дризт — без път за бягство, хванати натясно само на сантиметри от страховитата пропаст!

Ентрери отново се впусна в атака и отново не успя дори да одраска противника си — ятаганите отбиваха всеки удар на сабята и камата.

Неочаквано палачът се хвърли напред, размахал двете оръжия около себе си като витло — за да накара Дризт да отстъпи назад, към по-тясната част на издатината, Ентрери използваше тактиката му от предишните два пъти.

Макар да бе изненадан, че убиецът толкова бързо е успял да усвои до съвършенство сложната маневра, елфът с лекота се справи с нападението — самият той бе измислил това движение и никой не знаеше по-добре от него как да го отклони.

Двата ятагана също подхванаха витлообразния танц и в нощния мрак полетяха рой искри, разнесе се звън на желязо, синя и зелена светлина се смесиха и се превърнаха в неясно, пулсиращо сияние. Дризт вече се намираше на сантиметри от Ентрери. Внезапно убиецът смени посоката, в която въртеше оръжията си, ала елфът не бе пропуснал да забележи светкавичното преобръщане на сабята и камата и рязко спря ятаганите си, отбивайки удара им.

После пак поде същото движение и когато палачът отново се опита да смени посоката, Дризт толкова точно предвиди намеренията му, че го изпревари и го стори пръв.

За Риджис, който не откъсваше безпомощен поглед от страховития двубой, без да смее да се намеси, както и за всички други обитатели на нощта, които се намираха наблизко в този час, думите бяха твърде слаби, за да опишат изумителния танц, вълшебната игра на багри и светлина, когато Сиянието и обяната от зелен пламък сабя се срещаха, тъмния блясък на лавандуловите очи и червените искри, които пръскаха очите на Ентрери. Металният звън се превърна в музика, под чиито звуци четирите оръжия се носеха в омайващ танц. Смъртните врагове сякаш се бяха слели в едно.

Двамата спряха едновременно — прекрасно разбираха, че този танц никога няма да свърши, никой няма да сбърка и никой няма да вземе преимущество над другия. Напълно неподвижни, като две еднакви каменни статуи, излезли изпод длетото на древен майстор, те стояха един срещу друг, облени в звездна светлина.

Ентрери се разсмя с глас, наслаждавайки се на този миг, опиянен от усещането, че играта, в която бе въвлякъл Дризт, може да продължи часове наред, че зората може да ги завари все така вкопчени в борба на живот и смърт... която навярно нямаше да има край.

Скиталецът дори не се усмихна — мимолетното желание за битка, което го бе обзело в началото, отдавна се бе изпарило. Сега Дризт усещаше само товара на отговорността — към Риджис и към приятелите си, залутани някъде из тунелите зад него.

Първият удар на убиеца дойде ниско, следващите продължиха да долитат от всички възможни ъгли и Дризт трябваше да положи немалко усилия, за да ги отбива.

Изведнъж изумрудената кама наруши ритмичния танц на сабята и двата ятагана и се устреми напред. Ентрери нададе тържествуващ вик, помислил за миг, че ударът му е пробил защитата на елфа.

Ала дръжката на Сиянието вече бе пресрещнала връхлитащото оръжие и го бе спряла на сантиметри от гърдите на Дризт. Яростна гримаса разкриви лицето на убиеца, ала той продължи натиска още миг, преди да разбере, че скиталецът и този път го бе надхитрил.

Върху лицето на Дризт не трепваше и мускулче, изумрудената кама сякаш бе замръзнала във въздуха.

Леко движение с китката и двете оръжия отскочиха встрани. Ентрери бе достатъчно умен, за да се откаже и побърза да дръпне ръката си в очакване на нова възможност за опасен удар.

— Размина се на косъм! — подигравателно подхвърли той и с мъка успя да скрие раздразнението си, когато Дризт, без с нищо да покаже, че го е чул, продължи да се бие с все същото каменно изражение.

Един от ятаганите политна напъряко... и шумно иззвънтя, когато срещна сабята на палача.

Внезапният звук стресна Дризт и му напомни, че Виерна може би е съвсем наблизо. Представи си приятелите си, изпаднали в беда, заловени или мъртви; без сам да разбира защо, усети как сърцето му се стяга болезнено при мисълта за Уолфгар. Срещна погледа на Ентрери и една мисъл проряза съзнанието му — ето кой бе виновен за всичко, ето кой го бе подмамил в тези мрачни тунели и го бе разделил от приятелите му.

И сега Дризт не можеше да ги защити.

Единият ятаган полетя наляво, другият се стрелна надясно, после отново и отново. Звън след звън огласяха нощната тишина и помагаха на елфа да се настрои, да съсредоточи цялото си внимание

върху онова, което трябваше да стори, изостряше до краен предел войнските му инстинкти.

Всеки удар бе премерен до съвършенство, всяко париране — също, ала нито Дризт, нито Ентрери гледаха в ръцете си — впили поглед един в друг, двамата водеха друга битка, без оръжия и физическа болка, битка на ума, а не на тялото. Никой не мигаше — нито Ентрери, когато поредният замах на Сиянието раздвижи косата му, нито пък Дризт, когато отклони изумрудената кама на милиметри от окото си.

Елфът усещаше как движенията му все повече и повече набират сила, как размяната на удари става все по-бърза и по-бърза: удар — париране, удар — париране. Ентрери, погълнат от битката, колкото него, също ускори темпото.

Вече не само ръцете и оръжията, но и целите им тела се бяха превърнали в неясно, непрестанно движещо се петно. Ентрери се хвърли в атака с рамо напред и сабя, протегната право нагоре; Дризт се завъртя светкавично и отби удара гърбом, докато отскачаше встрани от противника си.

Пред очите му се заредиха картини, в които ту Виерна измъчваше Бруенор и Кати-Бри, ту тежко раненият, умиращ Уолфгар лежеше с опрян в гърлото елфически меч. Представи си варварина, обгърнат от пламъците на погребален огън — образ, който (незнайно защо) не можеше да прогони от съзнанието си. Ала елфът вече не се опитваше да избяга от тези ужасяващи мисли, напротив, той им отдаваше цялото си внимание, оставяше ги да подклаждат чувствата, които бушуваха в гърдите му. Точно това бе разликата между него и убиеца, повтаряше той на онази част от себе си, която го караше да очисти ума си от всякакви чувства и да мисли единствено за битката, та ударите му да бъдат съвършено точни и премерени.

Точно по този начин се биеше Ентрери — винаги леденоспокоен, без в съзнанието му да има място за друго, освен за врага пред него.

От устните на Дризт се откъсна тихо ръмжене, лавандуловите му очи лумнаха под звездната светлина. Беше си представил как Кати-Бри вика от болка.

Нахвърли се върху Ентрери с удвоена ярост.

Палачът се разсмя подигравателно, размахал камата и сабята, за да се предпази от магическите ятагани.

— Отдай се на гнева, Дризт До'Урден! — подхвърли той саркастично. — Отдай му се и захвърли никому ненужната дисциплина!

Ентрери не разбираше, че скиталецът цели точно това.

Сиянието се пресегна към него... и разбира се, бе отбито от сабята му. Ала Ентрери съвсем скоро щеше да разбере, че този път ще му бъде трудно, много по-трудно...

Дризт отдръпна оръжието си и замахна за нов удар, после пак и пак, оставяйки палача да посрещне ятагана със сабята си. Второто му оръжие връхлетя от другата страна, където изумрудената кама вече го очакваше.

Безумният на пръв поглед порой от удари, с който скиталецът засипа противника си, накара Ентрери да отстъпи назад. Десет, двадесет удара отекнаха в нощния покой като един-единствен протяжен стон.

Смехът на Ентрери прозвуча жалко и насилено, за първи път по лицето му пробяга страх. Не беше очаквал толкова необуздана атака, не си бе и представял, че Дризт може да бъде толкова дързък. Ако само можеше да освободи някое от оръжията си за миг, елфът щеше да бъде в ръцете му, уязвим и беззащитен.

Ала да отдръпне ръката си означаваше да се обрече на сигурна смърт — ударите на Дризт се сипеха като дъжд. Огънят, който бушуваше в гърдите на елфа, го тласкаше напред, поддържаше немислимо бързия ритъм и съвършената концентрация. Със собствения му живот можеше да става каквото ще, каза си Дризт, решен да заплати и най-високата цена за победата си — приятелите му се нуждаеха от нея и той щеше да им я даде.

Безумният танц на двата ятагана все така не спираше и Риджис покри ушите си с ръка, неспособен да издържа повече ужасяващия вой на триещите се остриета. Ала колкото и голям да бе страхът, който сковаваше тялото му, нищо не можеше да го накара да отмести поглед от вкопчените в битка войни. Колко пъти имаше чувството, че единият ще полети в пропастта! Колко пъти бе сигурен, че сабята или някой от ятаганите най-сетне е изпълнил смъртоносната си задача! Ала всеки път двубоят продължаваше, всеки път атаката пропускаше целта си, отбита миг преди да е станало безвъзвратно късно.

Сиянието отново срещна сабята на убиеца, ала после най-неочаквано успя да се промъкне покрай нея — вместо да отклони удара, Ентрери отстъпи крачка назад.

Изумрудената кама се стрелна напред и палачът нададе тържествуващ вик, помислил за момент, че Дризт най-сетне е допуснал грешка.

Невъобразимо бързо, Сиянието прониза рамото му и се спусна надолу, отбивайки сабята, миг преди тя да се впие в корема на елфа. Ентрери отново пристъпи напред, разбрал колко е уязвим на това място.

Това спаси живота му, ала, макар Дризт да не успя да го прободне смъртоносно, дръжката на Сиянието с всички сили се стовари върху лицето му. Палачът се олюля и политна назад.

Дризт се приближаваше неотклонно, изтласквайки убиеца на сантиметри от ръба на пропастта. Ентрери поиска да заобиколи отдясно, ала ятаганите на скиталеца вече бяха там, принуждавайки го да остане на мястото си. Опита да се прокрадне вляво от елфа, ала ръката, с която държеше камата си, бе лошо ранена и това щеше да го забави достатъчно, за да може Дризт да го спре. През цялото време палачът не спираше да отбива ударите на противника си, докато отчаяно се мъчеше да измисли как да се противопостави на безумната атака на освирепелия си враг.

Дризт дишаше на пресекулки, сякаш цялото му тяло бе станало част от невъобразимо бързия танц на магическите ятагани. Очите му пламтяха безжалостно, в съзнанието му имаше една-единствена мисъл — може би в същия този миг приятелите му умираха, без той да може да ги защити!

Яростта така го бе обсебила, че той сякаш не забеляза движението на полетялата към него изумрудена кама. Отмести глава едва в последния миг, ала на бузата му се проточи грозна драскотина. Още по-неприятно бе това, че свършеният ритъм на оръжията му бе нарушен — ръцете го боляха от неимоверното усилие, с безумния танц на ятаганите бе свършено.

Ентрери се нахвърли върху него с подновена жар и не само го изтласка назад и встрани, но дори успя да му нанесе слаб удар. Докато Дризт успее да си възвърне равновесието, вече не палачът, а самият

той се намираше на сантиметри от ръба на пропастта и усещаше как вихрите, които бушуват там, го теглят към дъното.

— Аз съм по-добър! — провикна се Ентрери и следващото му нападение едва не потвърди думите му.

Сабята изсвистя във въздуха и кракът на елфа не успя да се задържи на ръба.

Скиталецът светкавично падна на едно коляно, опитвайки се да пренесе тежестта на тялото си напред. Вятърът, който свиреше в ушите му по-силно от всякога, довя отчаяният писък на Риджис:

— Дризт!

Ентрери можеше да се възползва от случая и да вдигне падналата си кама, ала войнските му инстинкти вече усещаха победата — никога повече, разбираше той, нямаше да му се удаде по-добра възможност веднъж завинаги да сложи край на тази игра. Сабята му яростно се спусна към коленичилиия елф и той сякаш се плъзна още по-близо до ръба.

В този миг на отчаяна нужда, Дризт насочи мисълта си към наследството на своя народ и създаде черен облак.

Претърколи се встрани, нагоре по скалната тераса и се озова зад кълбото магически мрак, което се тъмнееше недалеч от Риджис.

Ала Ентрери вече беше там и го притискаше все така безмилостно.

За миг Дризт усети, че част от него иска да се предаде, да скочи в мрака на пропастта и да се остави на нежната прегръдка на ветровете. Ала това бе само мимолетна слабост, която отмина така бързо, както го бе обзела; слабост, която подкладе пламъка на несломимия му дух и вля нови сили в изнуреното му тяло.

Ала жадният за победа Ентрери също почувства прилив на енергия.

Внезапно Дризт се подхлъзна и трябваше да се улови за ръба на терасата, за да не полети в бездната. Сиянието падна от ръката му и се търкулна надолу.

Сабята на Ентрери отново изсвистя, но елфът успя да я отбие с другия си ятаган. Палачът изрева тържествуващо и замахна за нов удар.

Удар, който Дризт не можеше да спре. В очите на убиеца лумна възторжен пламък — най-сетне щеше да вкуси победата, която

жадуваше толкова дълго! Ятаганът на Дризт бе прекалено далеч, нямаше как да го извърти така, че да отбие връхлитащата сабя навреме.

Не можеше да го спре!

Дризт не се и опита да го спре. Незабелязано от Ентрери, той бе присвил крак под тялото си и, когато сабята се спусна към главата му, успя да отскочи встрани. Острието мина на милиметри от главата му. Без да губи и миг, елфът се хвърли напред и нанесе два силни ритника на Ентрери — един по глезена и втори в сгъвката на коляното.

Едва тогава убиецът разбра, че подхлъзването и изгубеният ятаган не бяха нищо друго, освен капан. Едва тогава Артемис Ентрери осъзна, че собствената му жажда за победа го бе погубила.

Повлечен от инерцията на замаха си, той политна към ръба на терасата. Мускулите му се напрегнаха до краен предел, той заби сабята си в крака на Дризт и някак си успя да се улови за ботуша му със свободната си ръка.

Инерцията бе твърде голяма и за елфа. Той започна да се плъзга надолу по гладката тераса, а раздиращата болка в крака понамаля за миг, заглушена от многобройните натъртвания и порязвания, които покриха тялото му, докато бавно се пързеляше към ръба.

Дризт с всички сили се вкопчи в ятагана си и успя да заклепчи дръжката му между два големи камъка, после склочи и двете си ръце около него.

Камъните се оказаха достатъчно здрави и спряха смъртоносното плъзгане, Ентрери увисна под него, без да има за какво да се залови. Дризт стисна зъби, за да не закрепчи от болка — имаше чувството, че целият му крак гори. Сведе поглед надолу и видя палача — безпомощно размахал едната си ръка, той отчаяно се бе вкопчил с другата в дръжката на сабята си, зловещо и несигурно „спасително въже“.

Скиталецът простена, а лицето му се разкриви в агония, имаше чувството, че ще припадне, когато острието се плъзна няколко милиметра надолу в плътта му.

— Не! — чу той ужасеният вик на Ентрери и усети как палачът, осъзнал колко лесно може да полети в бездната, се опитва да застане напълно неподвижен.

Дризт отново погледна към него и го видя да виси във въздуха, на около сто метра от дъното на пропастта.

— Не това е начинът да победиш! — изкрещя палачът в отчаянието си. — Така ще обезсмислиш цялото предизвикателство и ще опорочиш принципите си!

Мисълта на Дризт отново полетя към Кати-Бри и Уолфгар... Уолфгар, който все така му се струваше, че е изгубил завинаги.

— Това не е победа! — извика Ентрери.

Единственият отговор, който получи от елфа, беше изпепеляващият пламък на лавандуловите очи. Дризт стисна зъби и като се улови още по-здраво, бавно завъртя крака си, наслаждавайки се на изгарящата болка, която се разля из цялото му тяло, когато сабята започна да се плъзга все по-надолу и по-надолу през плътта му.

Ентрери размаха свободната си ръка и почти успя да се улови за Дризт.

В този миг сабята разряза крака на елфа докрай.

Артемис Ентрери полетя към дъното на пропастта. Черната прегръдка на нощта го погълна, а жаловитият стон на вятъра удави страховития му крясък.

ГЛАВА 21

НА КРИЛЕТЕ НА ВЯТЪРА

Дризт бавно се наведе и някак успя да спре кръвта, която шуртеше от грозната рана. За щастие, тя бе чиста и след няколко опита елфът откри, че все още може да използва крака си, макар всяка стъпка да му причиняваше жестока болка.

— Риджис? — извика той и видя как полуръстът предпазливо наднича над ръба на терасата.

— Дризт? — плахо се обади той. — Мислех... мислех, че...

— Добре съм — увери го елфът. — Ентрери вече го няма.

От това разстояние Дризт не можеше да различи чертите на приятеля си, ала не му бе никак трудно да си представи радостта, която трябва да бе обзела изстрадалия Риджис при тази новина. Ентрери го бе преследвал в продължение на дълги години, на два пъти го бе залавял и двата пъти го бе подложил на жестоки мъчения. Риджис се боеше от Артемис Ентрери повече от всичко друго на света, а ето че сега най-сетне можеше да загърби този страх и да продължи напред без сковаващия ужас, с който бе свикнал да живее през последните години.

— Виждам Сиянието! — развълнувано възкликна полуръстът и протегна ръка към нещо в далечината. — Виждам го да блести на дъното, вдясно от теб.

Дризт обърна глава натам, ала скалата, която стърчеше точно под него, спря погледа му. Направи крачка встрани и наистина съзря ятагана да облива тъмното дъно на пропастта със синя светлина. Скиталецът се замисли. Защо ли пламъкът на магическото оръжие продължаваше да гори, дори когато ръката му вече не го държеше? Винаги бе смятал сиянието на ятагана за отражение на самия себе си, за външен израз на огъня, който бушуваше в гърдите му.

Потръпна от болка при мисълта, че по някакъв начин Ентрери можеше да се е добрал до магическото оръжие. Представи си как убиецът размахва безценния ятаган, а по устните му играе зла усмивка.

Бързо прогони ужасяващата картина — нали със собствените си очи бе видял Ентрери да полита в пропастта, без да има за какво да се залови. Най-доброто, на което палачът можеше да се надява, бе някоя скала да го спре след двадесетина метра и да му предложи твърдата си прегръдка, докато той бързо се изтъркоква надолу, изранявайки тялото си до смърт. А дори и да не бе мъртъв, със сигурност не стоеше на дъното на пропастта в очакване на Дризт.

Какво да стори, зачуди се скиталецът. Може би трябваше да се върне при Риджис и да продължи да търси приятелите си? Когато всичко отминеше и неприятностите останеха зад гърба им, щеше да се спусне в пропастта откъм Стражев дол и с малко повече късмет щеше да намери оръжието си, все още неоткрито от някой гоблин или планински трол.

После обаче, си представи как отново се изправя срещу бойците на Виерна и веднага разбра, че ще се чувства много по-сигурен, ако Сиянието гори в ръката му. Погледна надолу и усети зова на ятагана си. Убеден бе, че е чул как вярното оръжие го вика, но дали това бе плод на изтощения му ум, или Сиянието притежаваше способности, за които той още не знаеше, не бе сигурен. Ала не само ятаганът го викаше, трябваше да признае скиталецът, ако не пред друг, то поне пред себе си. Любопитството за съдбата на Ентрери също го мамеше надолу — щеше да си отдъхне истински, едва когато видеше безжизненото тяло на палача да лежи на дъното на пропастта.

— Отивам да го взема — каза той на Риджис. — Няма да се бавя дълго. Викай, ако видиш, че се задава опасност.

Полуръстът изскимтя едва чуто, ала не се опита да спори:

— Побързай!

Дризт прибра другия си ятаган и предпазливо заобиколи острия зъбер, като много внимаваше да щади ранения си крак. След около тридесетина метра достигна стръмна, гладка скала, която не предлагаше нищо, за което да се залови. Единственият начин да продължи, бе бавно да се плъзне по нея.

Видя опасността с крайчеца на окото си — с прилепови криле и човешки ръст, тя пореше силните ветрове, които свиреха над пропастта. Дризт напрегна изтощеното си тяло, зърнал синьо-зеленикавото сияние на една добре позната сабя да прорязва мрака.

Ентрери!

Палачът се носеше във въздуха с остър, подигравателен смях на уста и дори успя да одраска рамото на Дризт. Плащът му се бе преобразил и сега вместо обикновен плат, зад Ентрери се развяваха чифт прилепови крила!

Ето защо убиецът бе избрал да се бият върху тясната скална тераса!

Ентрери описа втори, още по-тесен кръг около него, при което го удари с тъпата страна на сабята си и силно го изрита в гърба.

Дризт се олюля и започна да се плъзга надолу заплашително бързо. Все пак успя да извади ятагана си и да отбие следващия удар на палача.

— Имаш ли наметало като моето? — подразни го Ентрери и за миг застана напълно неподвижно във въздуха. — Горкият малък елф, няма си какво да го улови, когато падне.

Злият смях отново отекна над пропастта и палачът пак се спусна към жертвата си, макар все още да не бързаше да се приближава твърде много — знаеше, че има всяко възможно предимство на своя страна и не искаше нетърпението отново да му изиграе лоша шега.

Поела устрема на летящия Ентрери, сабята връхлетя върху ятагана със страшна сила и макар елфът да успя да я отклони, тя вече бе постигнала своето — Дризт отново се пързеляше надолу прекалено бързо.

С отчаяно усилие той подпъхна ръка под тялото си и успя да позабави хлъзгането, като впи пръсти в чакъла, който покриваше гладката скала. В този ужасен миг, Дризт като че ли бе напълно безпомощен — не само че едва съумяваше да не полети към дъното, но и през цялото време трябваше да отбива ударите на Ентрери.

Още няколко прелитания на палача и със скиталеца щеше да бъде свършено.

— Никога няма да научиш всичките ми хитрини! — тържествуващо се провикна убиецът и отново се спусна към жертвата си.

Дризт се обърна с лице към него и вдигна ръка, стиснал последното нещо, което Ентрери очакваше да види в този момент.

— Нито пък ти — моите! — отвърна скиталецът и докато палачът трескаво опитваше да се отдалечи, той се прицели внимателно

и опъна тетивата на малкия арбалет, който бе взел от убития в дъното на улея елф.

Ентрери извади стрелата от врата си, миг след като тя се заби там.

— Не! — изрева той, усетил как отровата се разлива в кръвта му. — Проклет да си! Проклет да си, Дризт До'Урден!

Трябваше, на всяка цена трябваше да се добере до скалата; не биваше да лети, когато сънят вече пъплеше из тялото му и вцепеняваше крайниците му. Ала скверната отрова, попаднала право в сънната артерия, замъгляваше зрението му.

Широко разперени, прилеповите крила все още удържаха палача във въздуха, но замаяният му мозък не можеше да направлява движенията му. Силните вихри подеха скованото тяло и го заподхвърляха насам-натам — ту го пращаха към коравата скала, в която то се блъскаше с глух тътен, ту отново го придърпваха към себе си.

Разнесе се зловещо изпукване на строшена кост и Дризт видя как лявата ръка на Ентрери увисва безпомощно под отпуснатото му тяло. Краката му също се люлееха немошно, а отровата бързо изпиваше и последната му капчица сила.

— Проклет да си — сънливо повтори той, докато ту губеше съзнание, ту отново идваше на себе си за няколко мига.

Изведнъж плащът му бе подхванат от особено силен вихър и той се понесе към другия край на пропастта, където тъмнината безшумно го погълна.

Сега вече нищо не пречеше на Дризт и той бързо се запуска надолу, а мисълта му непрестанно се връщаше към онова, което се бе случило току-що. Враждата му с Ентрери не бе продължила много дълго (особено за един елф на мрака), но по ожесточеност и важност бе надминала всичко, което скиталецът бе познал през живота си. У палача Дризт виждаше своята пълна противоположност; образа на душата си, отразен в черното огледало на омразата и жестокостта; най-големия страх, който таеше за собственото си бъдеще.

Ала сега всичко бе свършило. Огледалото се бе пръснало на хиляди парченца. Беше ли доказал нещо, запита се скиталецът. Навярно не, но поне бе успял да спаси света от един опасен и зъл човек.

Бързо откри Сиянието, което лумна с изпепеляващ пламък, когато ръката на господаря му го докосна, после вътрешната му светлина бавно угасна, оставяйки звездните лъчи да си играят върху сребристото острие. Дрифт погледа вярното оръжие няколко мига и благоговейно го прибра в ножницата си. За момент се зачуди дали да не потърси сабята на Ентрери, после си напомни, че няма време за губене — Риджис, а навярно и останалите му приятели, имаха нужда от него.

Малко по-късно вече се бе изкачил при полуръста и като го прихвана през кръста, за да го подкрепя по пътя, се отправи обратно към тунелите.

— Ентрери? — плахо попита Риджис, сякаш не смееше да повярва, че страховитият убиец наистина си е отишъл завинаги.

— Отнесоха го ветровете — уверено отвърна Дрифт, а в спокойния му тон нямаше и следа от превъзходство. — Отнесоха го ветровете.

* * *

Дрифт дори не подозираше колко верен бе загадъчният му отговор. Упоен и бързо губещ свят, Артемис Ентрери се носеше по въздушните течения, които свистяха над бездната. Умът му бе прекалено замаян, за да направлява магически съживения плащ, ала прилеповите крила все така продължаваха да плющят.

Вятърът свистеше все по-силно и по-силно край ушите му, докато палачът постепенно набираше скорост. Извъртя се на една страна почти без да съзнава, че лети.

Ентрери тръсна глава в отчаян опит да се изскубне от вцепеняващата прегръдка на отровата. Онази частица от мозъка му, която все още не бе напълно упоена, му повтаряше, че трябва да се събуди и да овладее движенията си.

Ала бръснещата милувка на вятъра бе толкова приятна; песента на вихрите нашепваше думи за свобода, караше го да се откъсне от оковите на смъртното си тяло.

Успя да отвори очи и видя само беззвездна, зловеща тъмнина. Не разбра единствено, че това е край на пропастта, висока планинска

стена.

Вятърът все така го мамеше да се отпусне и завинаги да потъне в сън.

Блъсна се в скалата с главата напред. В тялото му сякаш пламнаха безброй огънове, въздухът излезе от дробовете му.

Така и не видя, че ударът разкъса магическия му плащ и унищожи прилеповите крила; не усещаше, че вече не лети, а с трескава скорост пропада надолу. Не знаеше, че се намира на повече от петдесет метра над земята, без нищо, което да го задържи във въздуха.

ГЛАВА 22

ТЕЖКА АРТИЛЕРИЯ

Дванадесет тежковъоръжени джуджета водеха колоната, а скачените им щитове представляваха непробиваема метална стена, която можеше да спре всяко вражеско оръжие. Щитовете бяха направени така, че бойците да се скрият напълно зад тях, ако коридорът се стесни прекалено много.

След тях, възседнали необичайни „жребци“, идваха генерал Дагна и елитната му кавалерия. Всички бяха въоръжени с тежки арбалети, а върховете на стрелите им бяха обковани в сребристой метал. Неколцина факлоносци, стиснали по една главня във всяка ръка, кръстосваха редиците на двадесетината ездачи. Останалата част от армията крачеше отзад, а мрачното изражение на лицата им рязко се различаваше от спокойната самоувереност, с която бяха тръгнали срещу гоблините преди няколко седмици.

Присъствието на мрачни елфи в тунелите изобщо не им се струваше забавно, а и по всичко личеше, че кралят им е в голяма беда.

Достигнаха страничния коридор, който отново бе възвърнал обичайния си вид, след като магическият мрак на елфите се бе разпръснал. Костите на етинга все още се белееха над главите им, очевидно незасегнати от скорошната битка, разиграла се край тях.

— Повикайте свещенослужителите — прошепна Дагна и заповедта му бързо се понесе назад.

Дванадесетимата жреци, които вървяха в първите редици зад кавалерията, облечени с ковашки престилки и стиснали в ръце свещени амулети във формата на бойни чукове, бързо забелязаха къде са се спотаили враговете — двамина встрани от тях, двамина отпред и още двама над главите им.

— Хайде — обърна се Дагна към щитоносците. — Дайте им възможност да пострелят малко.

Дванадесетте джуджета побързаха да се отместят встрани.

Нищо не се случи.

— Проклятие! — изсумтя Дагна след малко, досещайки се, че мрачните са се преместили на друго място, за да заложат нова засада.

За по-малко от минута бойният строй отново доби първоначалния си вид и джуджетата продължиха напред с удвоена скорост. Неколцина от тях свърнаха в страничния тунел, за да се уверят, че враговете им не се крият там, с намерението да ги нападнат изотзад.

Из редиците се понесе недоволно мърморене — това забавяне никак не се нравеше на нетърпеливите войни.

Известно време продължиха, без да срещнат никакви следи от неприятелите си. Внезапно, едно от бойните кучета, които джуджетата водеха със себе си, изръмжа.

Това бе единственото предупреждение преди стрелите на скритите елфи да се посипят върху тях. Повечето бяха спрени от щитовете, ала някои, изстреляни от по-високо, успяха да прелетят над преградата и да достигнат втората и третата редица на кавалерията. Един от факлоносците рухна покосен и главните, които изпусна, подплашиха „жребците“ на най-близките войни. Ала както джуджетата, така и верните им животни, бяха добре обучени и ситуацията много скоро бе овладяна.

Свещенослужителите подхванаха своите магически напеви. Дагна и ездачите му поднесоха заредените си арбалети към пламъка на факлите, а войните, които вървяха начело, бавно преброиха до десет, после се хвърлиха на земята, покрили главите и гърбовете си с яките щитове.

Кавалерията изтрополи напред. Бойните прасета яростно грухтяха, а закалените в магнезий стрели искряха с ярко бяло сияние. Бързо излязоха от светлия кръг, хвърлян от факлите, ала свещенослужителите си бяха свършили работата отлично и магическите им лъчи лумнаха около тях, прогонвайки мрака на елфите.

Дагна и останалите нададоха възторжени викове, когато видяха как враговете им панически се мъчат да избягат, хванати неподготвени от свирепото светкавично нападение. Елфите бяха дошли тук, твърдо убедени, че късокраките джуджета не могат да се мерят с тях по бързина и бяха прави. Далеч не така обаче стояха нещата с яките, въоръжени с остри бивни „жребци“.

Внезапно Дагна забеляза как един от елфите се обърна и замахна, сякаш се кани да хвърли нещо, и веднага се досети, че злото същество се опитва да обвие парещата магическа светлина в пелена от мрак.

Това обаче се оказа доста трудно, особено когато пламтящата джуджешка стрела се заби в корема му.

— Пясъчник и калпаво желязо! — изруга ездачът вдясно от Дагна и политна назад.

Макар и смъртно ранен, той все пак успя да изпрати последната си стрела към невидимия нападател, преди да се изтърколи от седлото и да рухне мъртъв на пода.

Горящата стрела пропусна целта си, ала от мига, в който пламъкът ѝ освети спотаения под тавана елф, той бе обречен.

— Там горе! — извика едно от джуджетата и две дузини лъконосци коленичиха и вдигнаха очи към тавана.

Сега, когато знаеха, че там има някой, не им бе никак трудно да забележат едва доловимото движение между сталактитите. Тетивите на арбалетите им звъннаха едновременно.

Докато те презареждаха оръжията си, на помощ им се притекоха още войни, кучетата се разляяха бясно. Ездачите на Дагна препуснаха по петите на бягащите елфи, без да забавят крачка, когато излязоха от кръга на магическата светлина — тунелите тук бяха сравнително равни, а и врагът не се беше отдалечил кой знае колко.

Един от свещенослужителите поспря, за да помогне на коленичилите стрелци. Те му показаха къде според тях са се притаили враговете и той изпрати лъч магическа светлина натам.

Трупът на убития елф, надупчен от двадесетина тежки стрели, увисна неподвижно във въздуха. Сякаш победена от заклинанието на джуджето, левитиращата магия изгуби силата си и мъртвото тяло рухна на земята.

Ала джуджетата дори не го погледнаха — цялото им внимание бе погълнато от други двама елфи, които се бяха скрили между сталактитите и сега трескаво се опитваха да угасят светлината на джуджешкия свещенослужител със собствения си магически мрак. Ала вече бе твърде късно, и най-непогледната тъмнина не можеше да ги спаси — забелязали ги веднъж, неприятелите им не се нуждаеха от светлина, за да ги улучат.

Дори оглушителното дрънчане на джуджешките стрели не можа да заглуши болезнените стонове и агонизиращите писъци, отекнали между сталактитите. Двамата елфи се сгромолясаха на земята. Единият от тях, макар и тежко ранен и разтърсван от мощни конвулсии, все още бе жив.

Освирепелите джуджета се нахвърлиха върху него и го довършиха с тежките си арбалети.

* * *

Много скоро тунелът се превърна в истински лабиринт, ала въпреки мрака, Дагна и войниците му с лекота намираха правилния път сред плетеницата от стаички и странични коридори. Всъщност тъмнината дори помагаше на генерала — елфът, когото преследваше, бе улучен в рамото и искрящият магнезий, с който бе обработено връхчето на стрелата, служеше като фенер за препускащите джуджета.

Дагна стопяваше преднината на беглеца с всяка крачка. Изведнъж елфът се обърна към него и джуджето видя, че гледано отпред, рамото му излъчва червеникаво сияние. Генералът пусна арбалета си на пода и като извади тежък боздуган, обърна прасето, което бе възседнал, сякаш искаше да нападне откъм ранената страна на мрачния.

Без да усети уловката, елфът се извъртя, за да посрещне нападението и вдигна оръжието си.

В последния момент Дагна сниши глава и рязко дръпна юздите на животното. Очите на противника му се разшириха от ужас, когато разбра какво се кани да направи джуджето. Опитва да отскочи встрани, ала вече бе твърде късно — острите бивни се забиха в крака му, а шлемът на Дагна го прониза в корема. Тялото му прелетя няколко метра, преди да се блъсне в стената и да рухне на пода в безформена купчинка.

Макар и замаян от свирепите удари и заслепяващата болка, елфът все пак успя да види как тежкия боздуган се спуска над него.

Взривът спусна яркочервена пелена над очите му, после мракът го погълна завинаги.

Голяма група джуджета, водени от свирепи хрътки, свиха вляво от основната галерия. Пещерите и проходите тук бяха по-груби — дело по-скоро на водата и времето, отколкото на чука и длетото. Част от войниците, както и неколцината свещенослужители, които крачеха с тях, продължиха напред, докато другарите им извадиха инструменти и се заловиха за работа.

Скоро войните достигнаха място, където пътят се разделяше на четири. Кучетата задърпаха каишките си наляво и надясно, но хитрите джуджета ги накараха да продължат напред. Както можеше да се очаква, от основния тунел изскочиха десетина елфи и опънаха тетивите на арбалетите си.

Джуджетата светкавично се престроиха, препречвайки коридора, по който бяха дошли мрачните. Свещенослужителите зашепнаха заклинания за светлина и далеч по-малочислените елфи бързо се обърнаха и хукнаха да бягат. Нямаха причина да се боят, че пътят им ще бъде блокиран, не и при многобройните тунели, които тръгваха във всички посоки. Мрачните имаха доста добра представа колко джуджешки войни са поели на този поход и бяха сигурни, че поне половината от коридорите ще им предложат възможност да избягат.

Още първият проход, в който свърнаха, им показва колко много са сгрешили — не бяха изминали и няколко крачки, когато пътят им бе препречен от току-що издигната желязна порта, здраво залостена от другата страна. Поставена набързо, вратата не пасваше съвсем добре в коридора, но макар да можеха да надзърнат зад нея, елфите нямаше как да я заобиколят.

Следващият тунел изглеждаше по-обещаващ, а и май беше последната им надежда, защото лаят на хрътките и тропотът на джуджешки ботуши все повече се приближаваше. Свиха зад ъгъла... и замалко не се блъснаха в друга метална врата, иззад която се носеше звън на чукове — джуджетата тъкмо привършваха работата си по нея.

Обзети от отчаяние, елфите изпратиха кълба мрак от другата страна, мъчейки се да ги забавят. Откриха няколко широки пукнатини и изстреляха рояк отровни стрели, увеличавайки още повече

неразборията зад вратата. Един от елфите успя да промуши ръката си през най-големия процеп и трескаво задърпа резето.

Твърде късно. Хрътките и джуджетата свиха зад ъгъла и се нахвърлиха върху тях.

Непрогледен мрак обгърна бойното поле. Един от свещенослужителите, останал на ръба на силите си, опита да се противопостави на злата магия, но светлинката едва бе затрептяла, когато елфите отново потопиха всичко в тъмнина. Ала дори това не бе в състояние да спре храбрите джуджета и те се хвърлиха в битката слепешката, отвърщайки на умелите удари на противниците си с всепомитаща ярост.

Свирепа болка пламна в тялото на едно от джуджетата, когато мечът на невидимия му враг се заби между ребрата и прониза гърдите му. Раната бе смъртоносна и войникът знаеше това, усещаше как кръвта изпълва дробовете му и плъзва към гърлото. Все още имаше надежда — можеше да се махне оттам, да изскочи от мрака и някак да се добере до най-близкия свещенослужител с лечителски умения. Ала в този миг джуджето мислеше само за едно — че врагът му е беззащитен и че ако сега отиде да търси помощ, вероятно ще обрече някой от другарите си на смърт от същото острие. Безстрашният войн се хвърли напред и макар мечът да се заби до дръжка в тялото му, успя да стовари тежкия си чук върху главата на елфа.

После рухна върху тялото на мъртвия си противник и издъхна с щастлива усмивка на лице.

Две от джуджетата, които си проправяха път през мрака, внезапно усетиха как елфът, когото си бяха набелязали, се шмугва между тях и тъкмо се канеха да се обърнат и да го последват, когато се блъснаха в металната врата. Макар и замаяни от удара, те доловиха някакво движение до себе си и вдигнаха тежките чукове. И с всичка сила ги стовариха един върху друг.

Краката им се подкосиха и те рухнаха на земята. Миг по-късно, едно джуджешко копие прикова елфа, когото преследваха, към вратата и той бавно се свлече върху тях. Двамата бойци все още имаха достатъчно сила и присъствие на духа, за да се възползват от неочаквания подарък. Размахали ръце и крака във въздуха, те започнаха да раздават юмруци и ритници, да хапят и да удрят с

дръжките на оръжията си. Само за няколко секунди злощастният елф бе разкъсан на хиляди парченца.

Повече от двадесет джуджета загинаха от ръцете на мрачните в тесния коридор, ала същата участ сполетя и петнадесет елфи — половината от войните, които Виерна бе оставила да спрат армията от Митрил Хол.

* * *

Шепа елфи успяха да удържат преднината си пред Дагна и неговата кавалерия достатъчно дълго, за да се доберат до стаята, където Виерна бе накарала Дризт и Ентрери да се бият. Изкъртената врата и трупове на другарите им красноречиво говореха, че отрядът на Виерна е пострадал сериозно, ала бегълците все още вярваха, че ще успеят да се спасят... докато първият от тях не скочи в улея и не се оплете в магическата паяжина, която препречваше входа.

Впримченият елф започна да се гърчи безпомощно, ала хватката на паяжинните нишки бе прекалено здрава. Без дори да си помислят да му помогнат, останалите от малката групичка се втурнаха към другия изход.

В този миг се разнесе силно грухтене и дузина от ездачите на Дагна влетяха през изкъртената врата с тържествуващи викове.

Когато малко по-късно пристигна и генералът, битката вече беше свършила — на пода лежаха трупове на петима елфи, две джуджета и три бойни прасета.

Щом се убеди, че наоколо не се навъртат други неприятели, Дагна нареди на войните си да огледат мястото. Потънаха в скръб, когато откриха размазаното тяло на Кобъл под желязната стена, ала заедно с тъгата, в сърцата им затрептя и искрица надежда — Бруенор и останалите не само че бяха нанесли съкрушителен удар на враговете си, но и очевидно бяха успели да избягат.

— Къде си, кралю? — прошепна Дагна в пустия коридор. — Къде си?

* * *

Единствено несломимата воля и отказът да се признаят за победени ги караха да продължават — изтощени и покрити с рани, Бруенор и Кати-Бри се облягаха един на друг, докато с мъка си проправяха път през криволичещите тунели, които ставаха все по-груби и необработени. В свободната си ръка джуджето държеше факла, Кати-Бри пък стискаше заредения Таулмарил. Никой от двамата не вярваше, че в това състояние имат какъвто и да било шанс срещу мрачните елфи, ала също така не можеха да си представят, че ще загубят.

— Къде е проклетата котка? — изръмжа Бруенор. — Че и Пуент никакъв не се мярка.

Кати-Бри поклати глава — нямаше ни най-малка представа. Пък и откъде би могла да знае какви ги е забъркал бесовойнът? Последният път, когато го видя, той тъкмо изхвъркваше от галерията, обзет от обичайната си сляпа ярост и младата жена изобщо не би се учудила, ако ѝ кажеха, че е тичал чак до Клисурата на Гарумн. Не така стояха нещата с Гуенивар. Кати-Бри бръкна в кесията, която висеше на кръста ѝ, и прокара пръсти по изящната ониксова статуетка. Не че имаше нужда магическият предмет да ѝ казва, че Гуенивар е напуснала Материалната равнина — сигурна бе, че ако вярното животно още броди из тунелите на Митрил Хол, досега щеше да се е присъединило към тях.

Младата жена спря, а след още няколко крачки Бруенор се обърна и също се върна назад.

— Тръгнала ли си е? — попита той.

Кати-Бри сви рамене и постави черната фигурка на пода, после прошепна името на пантерата. В продължение на няколко дълги мига не се случи нищо и тя тъкмо се канеше да прибере магическия предмет в кесията си, когато добре познатата ѝ сива мъгла се завихри и започна да придобива форма.

Ала колко измъчен вид имаше Гуенивар! Обикновено железните ѝ мускули сега бяха отпуснати от изтощение; гъстата черна козина висеше на няколко места, на рамото ѝ зееше грозна рана.

— О! — възкликна Кати-Бри, ужасена от страшната гледка. — Не биваше да идваш в това състояние! Върви си!

И тя се нареди да я изпрати обратно в Звездната равнина.

Само че Гуенивар, колкото и да бе отпаднала, все още бе достатъчно бърза и реагира мигновено. Тежката ѝ лапа се стрелна към Кати-Бри и изби статуетката от ръката ѝ. После вярното животно присви уши назад и заръмжа ядосано.

— Нека остане — намеси се Бруенор и младата жена го изглежда изумено. — Не е много по-зле от нас — обясни той и погали Гуенивар по главата.

Животното се отпусна и спря да ръмжи.

— Нито пък по-малко решена да открие Дризт — добави джуджето, после погледна към тъмния коридор, който се простираше пред тях. — Да тръгваме — може да сме на предела на силите си, но няма да се предадем, без да повлечем и мрачните псета със себе си!

* * *

Усетил, че се приближава до мястото, където бе избягал от Виерна, Дризт извади Сиянието от ножницата и съсредоточи цялата си воля, за да удържи синия му пламък. За негово задоволство, ятаганът му се подчини незабавно. Скиталецът почти не усещаше присъствието на Риджис, когото все още поддържаше да не падне. Напрегнал остриите си сетива до краен предел, той се мъчеше да открие и най-малката следа от присъствието на мрачните елфи. Мина през ниска арка и се озова в невзрачно помещение, прилично повече на голяма ниша, отколкото на истинска стая. Освен онзи, през който бе дошъл той, стаичката имаше още два входа: един встрани от него и друг, отвъд който тунелът рязко се изкачваше — на отсрещната стена.

Внезапно Дризт бутна Риджис на пода, а сам той се прилепи до стената, стиснал здраво двата ятагана. За негово учудване, онзи, който се показва от страничния отвор, не беше елф, а джудже... може би най-странното джудже, което двамата приятели бяха виждали през живота си.

Пуент се намираше само на няколко крачки от елфа, когато мощният му рев процепи въздуха. Убеден, че е успял да изненада противника си, той сведе глава и се хвърли към корема на Дризт. При вида на острия шип, който стърчеше от върха на джуджешкия шлем, Риджис изпищя ужасено.

Дризт вдигна ръце над главата си и дългите му, чувствителни пръсти заопипваха тавана. Все още държеше двата си ятагана, а и скалата бе доста гладка и не му предлагаше кой знае каква възможност да се залови, но и няколкото миниатюрни вдлъбнатинки, които откри, му бяха напълно достатъчни. Уверен, че противникът му е обречен, Пуент връхлетя върху него... миг след като елфът се бе изтеглил във въздуха.

Бесовойнът профуча под краката му и с всички сили се блъсна в стената, пробивайки десетинасантиметрова дупка в коравия камък. Дризт стисна приведената глава на бесовойна между ботушите си и започна да го налага по гърба с дръжките на двата си ятагана.

Стенейки гръмогласно, Пуент се строполи на земята, а острият шип, който стърчеше от шлема му (изкривен жестоко от свирепия удар) изскърца жално и задраци по твърдия под.

По заповед на Дризт синият пламък на Сиянието, освети стаичката.

— Наистина е джудже! — учудено възкликна Риджис, когато Дризт се приземи до него.

Пуент изстена още веднъж и се претърколи по гръб, при което от дрехите му се показва малък амулет, върху който бе издялан гербът на рода Боен чук — чаша пенещо се пиво.

Внезапно бесовойнът тръсна глава и скочи на крака.

— Точка за теб! — изрева той и се хвърли срещу Дризт.

— Ние не сме врагове — опита се да обясни скиталецът, а Риджис отново изпищя ужасено, когато Пуент вдигна юмруци, облечени в опасни, шипести ръкавици.

Дризт с лекота избегна ударите на противника си, като не пропусна да забележи множеството остри ръбове, които покриваха причудливите му доспехи.

Пуент замахна отново и направи крачка напред, уж за да може да нанася по-точни удари с късите си ръце. Само че тази уловка бе прекалено плитка за войн като Дризт До'Урден. Опитният елф вече се досещаше каква е тактиката на непознатото джудже и бе сигурен, че целта му е да се приближи достатъчно, за да може да се хвърли върху него и да го прониже с острите си доспехи. Бързо като светкавица, Сиянието спря юмрука на бесовойна, докато другият ятаган се издигна във въздуха. Дризт пристъпи напред (за огромна изненада на Пуент,

който очакваше тъкмо обратното) и описа широка дъга с оръжието си, като в същото време се дръпна встрани. Острието докосна сгъвката на джуджешкото коляно.

Пуент моментално се отказа от намерението си да скача и инстинктивно дръпна крака си назад. Дризт увеличи натиска съвсем леко, принуждавайки бесовойна да отскочи назад. Ниското набито тяло полетя във въздуха и тежко тупна на земята.

— Престани! — изкрещя Риджис на упоритото джудже, което се мъчеше да се изправи. — Престани! Ние не сме ти врагове!

— Той е прав — обади се и Дризт.

Все още на колене, Пуент спря и любопитно се вгледа в двамата приятели.

— Дойдохме тук, за да заловим полуръста — каза той на Дризт, очевидно объркан от думите им. — Да го заловим и жив да го одерем! А ето че сега ми казваш да му повярвам!

— Това е друг полуръст — спокойно отвърна скиталецът и прибра ятаганите в ножниците им.

По лицето на бесовойна заигра подигравателна усмивка — ето че този мрачен елф сам си надяваше примката.

— Ние не сме твои врагове — повтори Дризт, а в лавандуловите му очи заигра опасно пламъче. — Решавай бързо, защото нямам повече време за губене в глупави игрички.

Пуент се приведе напред, а тялото му потръпна — изгаряше от нетърпение да се хвърли върху елфа и да го разкъса.

Очите на скиталеца отново проблеснаха и бесовойнът побърза да направи крачка назад, разбирайки, че противникът му бе прочел всяка негова мисъл.

— Ела, щом искаш — рече Дризт. — Но знай, че няма да си тръгнеш жив от тази битка.

Разтърсен, както никога досега, Тибълдорф Пуент се замисли над мрачните, изпълнени с хладна увереност, думи на противника си и си спомни какво му бе казала Кати-Бри за този елф... ако това наистина бе прочутият Дризт До'Урден, разбира се.

— Е — отговори най-сетне стреснатото джудже и бавно се изправи. — Май наистина ще излезе, че сме приятели.

ГЛАВА 23

ВЪПЛЪЩЕНИЕ НА ВОИН

Сега, когато Пуент ги водеше, Дризт бе сигурен, че много скоро ще научи какво се е случило с приятелите му и отново ще се изправи срещу злата си сестра. Бесовойнът не може да му каже кой знае какво, с изключение на това, че когато се бе разделил с Бруенор и останалите, положението им не изглеждало никак розово.

Тази новина накара Дризт да се разбърза още повече. Пред очите му се заредиха картини, в които Виерна измъчваше безпомощната пленена Кати-Бри; видя Бруенор да заплюва злата жрица; представи си как в отговор на тази дързост змиглавият камшик смъква кожата от лицето на несломимото джудже.

Наоколо почти нямаше стаи, само обичайната плетеница от криволичещи тунели — понякога обикновени, естествени проходи, друг път грубо обработени коридори, които неумелите ръце на гоблините се бяха опитали да укрепят. След известно време се озоваха в дълъг, прав тунел, с гладки облицовани стени, в които зееха отворите на няколко странични коридори. Наоколо като че ли нямаше никой, но когато от острието на Сиянието бликна яростен, син пламък, Дризт нито за миг не се усъмни в предупреждението на вярното оръжие.

Малката стреличка, която долетя от мрака миг по-късно и прониза рамото на Риджис, превърна подозрението в абсолютна сигурност. Полуръстът изстена от болка и Дризт побърза да го вдигне на ръце и да го сложи на безопасно място в един от страничните коридори зад гърба си, после насочи цялото си внимание към основния тунел. В това време Пуент вече се бе хвърлил напред с възторжена песен на уста, а десетките отровни стрелички, които стърчаха от тялото му, като че ли не му правеха никакво впечатление.

Дризт се втурна след него и когато го видя да профучава край поредната дупка в стената, инстинктивно разбра, че бесовойнът току-що бе влетял право в капана на мрачните.

Изгуби го от поглед миг по-късно, когато в тялото му се заби една от стрелите на събратята му. Сведе очи надолу и я видя да стърчи

от ръката си, после усети парещо изтръпване — отварата на Пуент бе плъзнала във вените му, спирайки действието на скверната отрова. За миг се поколеба дали да не се престори на сразен от пъклената стрела и така да подмами нападателите си.

Знаеше обаче, че не може да изостави Пуент, а и бе прекалено разярен, за да изчаква и да крои планове. Дошло бе време да сложи край на тази заплаха... веднъж и завинаги.

Скрил Сиянието зад гърба си, той се прокрадна до отвора в стената. Някъде пред него изригна яростен рев, последван от порой цветисти джуджешки ругатни — очевидно Пуент бе изпуснал плячката си.

Тихото шумолене, което се разнесе откъм отвора в стената, красноречиво говореше, че джуджето е успяло да привлече вниманието на скритите там врагове върху себе си. Скиталецът си пое дъх, мислено преброи до три и се хвърли напред, размахал пламналото Сияние пред себе си. Най-близкият елф побърза да отскочи, но не преди да бе изпратил още една от отровните си стрели срещу Дризт. Успяла да намери миниатюрна пролука в ризницата на скиталеца, тя се заби в тялото му и той можеше само да се надява, че отварата на Пуент е достатъчно силна, за да се справи с новата доза отрова. Все пак, помисли си Дризт, стрелите на мрачните бяха направили тялото на бесовойна на решето, без това ни най-малко да го смути или забави.

Скиталецът се хвърли напред и злият елф панически заотстъпва, мъчейки се да извади меча си. Дризт щеше да го довърши без особени затруднения, ако в този миг не се бе появил още един от мрачните, въоръжен с меч и дълъг кортик. Намираха се в малка, кръгла стаичка, с още един изход, който се чернееше вдясно от Дризт и най-вероятно водеше обратно към основния коридор. Скиталецът даже не забеляза къде точно бе попаднал, не обърна особено внимание и на противника си, макар умело да отбиваше ловките му удари. В този миг виждаше единствено двамината елфи, които стояха в другия край на малката стаичка.

Виерна и Джарлакъл.

— Създаде ми доста главоболия, изгубени братко — озъби се жрицата. — Ала наградата за главата ти струва много повече от дребните неудобства, които ми причини.

Изцяло погълнат от думите ѝ, Дризт почти изостави защитата си. Успя да отклони удара на врага си в последния момент и се хвърли в атака, размахал бясно магическите ятагани.

Само че двамата му противници се биеха наистина добре заедно и като отбиха нападението му, преминаха в настъпление, принуждавайки го да отстъпи назад.

— Наистина обичам да гледам как се биеш! — продължи Виерна, а по устните ѝ заигра доволна усмивка. Но не мога да допусна да умреш... още не.

И тя подхвана бавен напев. Дризт знаеше, че магията е насочена срещу него и то най-вероятно срещу мозъка му. Стисна зъби и започна да върти двата ятагана още по-бързо, а образът, който извика в съзнанието си — образът на Кати-Бри, подложена на нечовешки мъчения — издигна стена от свиреп гняв около него.

Виерна завърши заклинанието с тържествуващ вик и скиталецът почувства как връхлетелите го талази от магическа мощ му нашепват да спре, да се откаже от битката и да се предаде.

В гърдите му се надигна отдавна забравено усещане, първично и диво; пробуди се част от него, която не бе взимала връх от дните, прекарани в пустошта на Подземния мрак. Ето че отново се бе превърнал в ловец, без чувства, които да го направят уязвим и без друга мисъл, освен тази за преследвания враг.

Изскубна се от лапите на магията и се нахвърли върху противниците си с удвоена жар.

Очите на Виерна се разшириха от изумление, а Джарлакъл се подсмихна развеселено.

— Гнусните умения, които Лолт ти е дала, нямат власт над мен! — извика Дризт. — Проклинам я от цялото си сърце!

— Кралицата на Паяците ще вкуси от кръвта ти! — изкрещя в отговор Виерна и думите ѝ като че ли бяха на път да се сбъднат, когато от другия вход се показва още един от мрачните войни. — Убийте го! — заповяда жрицата. — Ще го принесем в жертва тук и сега. Повече няма да търпя сквернословията на този изгнаник!

Дризт се биеше както никога досега, противниците му едва смогваха да отбиват двата ятагана и дори не можеха да помислят да преминат в настъпление. Ала ако към тях се присъединеше и трети войн...

Само че това така и не стана. Откъм десния вход на стаичката се разнесе бесен рев и Пуент, свел глава в обичайния си свиреп устрем, влетя вътре. Преди смаяният елф да успее да реагира, изкривеният шип на джуджешкия шлем се заби в бедрото му и разпори корема му.

Бесовойнът продължи страховития натиск, докато най-накрая успя да повали противника си на земята и двамата се сгромолясаха в краката на Виерна.

Злощастният елф се разтресе от мощни конвулсии, когато острите доспехи на Пуент се впиха в тялото му.

Дрифт знаеше, че трябва да се притече на помощ на джуджето, не можеше да го остави само, когато Виерна и Джарлакъл се намираха до него и всеки миг можеха да извадят оръжията си. Сиянието се спусна надолу и отби меча и кортика на единия от злите елфи, докато другият ятаган полетя към втория войник, онзи, който май нямаше друго оръжие, освен арбалета си.

Кортикът отскочи нагоре и в последния миг успя да спре Сиянието, но не и преди искрящото оръжие да изрисува яркочервена резка върху бузата му.

Змиеглавият камшик изсъска в десницата на Виерна, когато тя, с пламнало от ярост лице, започна да сипе удар след удар върху гърба на бесовойна. Злите влечуги яростно се застрелкаха напред-назад, търсейки процепи в доспехите на жертвата си, за да забият отровни зъби в беззащитната му плът.

Пуент измъкна върха на шлема си от тялото на умиращия елф, като не пропусна да го удари с острата си ръкавица за последен път, после вдигна очи към новия си нападател и жестокото му оръжие.

Прас!

Една от змиите впи зъби в рамото му, други две го ухапаха по врата. Опита се да ги махне, докато се обръщаше, но вместо това усети как скверните зъби се забиват в ръката му, изпращайки сковаваща вълна по цялото ѝ протежение. Силната джуджешка отвара, която течеше във вените му, отблъсна пъклената отрова, ала Пуент все още имаше чувството, че всеки миг ще изгуби съзнание.

Прас!

Камшикът изплющя отново и петте змии изпохапаха лицето и ръцете му. Пуент отвори уста, сякаш искаше да прокълне черната

жрица, ала тялото вече не му се подчиняваше и той се търкулна на пода, скован от ледено вцепенение.

Виерна обърна поглед към Дризт и в очите ѝ загоря люта ненавист.

— Ето че жалките ти приятели са мъртви до един! — изръмжа тя, убедена, че казва самата истина, и направи крачка към него.

Внезапно ръката, която стискаше зловещия камшик, се отпусна, а самата жрица се закова място, изумена от страховитата, необузdana ярост, която разкриви красивото лице на брат ѝ.

Жалките ти приятели са мъртви до един!

Думите се запечатаха в ума му като грозна дамба, разжариха кръвта му и превърнаха сърцето му в бучка лед.

Жалките ти приятели са мъртви до един!

Кати-Бри, Уолфгар и Бруенор, най-скъпите му същества, които придаваха смисъл на живота му, вече ги нямаше — беше ги изгубил завинаги. Малцината, които го бяха приели в сърцата си въпреки черната му кожа, бяха станали жертва на същото мрачно зло, от което отчаяно се бе мъчил да избяга през всичките тези години.

Вече не виждаше движенията на противниците си, макар ятаганите му, превърнали се в неясно, размазано петно, в което нямаше и най-малка пролука, умело да отбиваха всеки техен удар.

Жалките ти приятели са мъртви до един!

Ето че отново се бе превърнал в ловец, принуден да оцелява в пустошта на Подземния мрак. Не, сега бе повече от това, сега бе възплъщение на войнското начало, извечният боец, който носеше битката в кръвта си и чийто инстинкт бе непогрешим.

Мечът на един от противниците му връхлетя отдясно. Сиянието го пресрещна със звънък удар и сведе острието към земята. По-бързо отколкото пъргавият войник можеше да реагира, Дризт завъртя оръжието си и го принуди да отстъпи назад.

Магическият ятаган проблесна, отделяйки мускулите на елфа от костта на десницата му. Раненият боец изпищя от болка, но успя да задържи меча си... което не му помогна кой знае колко, когато миг по-късно Сиянието намери пролука в изящната ризница и се заби в гърдите му.

Дризт светкавично обърна оръжието си и нанесе нов, този път по-висок удар. Завъртя го отново, после още веднъж и единствената

причина, поради която последния път пропусна, бе, че главата на елфа, в която се целеше, вече бе отхвъркнала няколко метра назад, отсечена при предишния му замах.

През цялото време докато траеше тази атака, вторият му ятаган с лекота отбиваше ударите на другия войник.

Виерна ахна удивено; не по-малко бе слисването и на елфа, когото Дризт тъкмо се канеше да довърши, когато Джарлакъл вдигна ръка.

Следващите движения на скиталеца бяха отчаян танц, нашепнат не от разума, а от войнския му инстинкт. Ятаганът отби първата кама със силен звън, миг по-късно Сиянието спря и втората.

Всичко свърши само за няколко секунди — пет безпогрешни ножа, отблъснати от боец, който дори не помнеше да ги е видял.

Джарлакъл побърза да се отдръпне, после започна да описва широки кръгове из стаята, като през цялото време не спираше да се смее, изумен и възхитен от смайващото майсторство на Дризт До'Урден.

С това обаче неприятностите на скиталеца съвсем не свършиха — призовавайки скверната си богиня на помощ, Виерна се хвърли напред, за да помогне на своя войник, а съскащият ѝ камшик бе много по-опасен от меча на убития пред малко зъл елф.

* * *

Риджис се сви на кълбо, когато видя черните сенки да се прокрадват покрай отвора на тунела, в който се криеше. Отпусна се, едва когато малката групичка отмина и дори се осмели да допълзи до изхода и да надникне навън, използвайки инфрачервеното си зрение, за да провери дали това наистина бяха елфи на мрака.

Именно червените точки на очите му го издадоха — малко по-назад от шестимата, които току-що бяха отминали, крачеше още един войн.

Риджис изпищя и отскочи назад. Сграбчи първия камък, който му попадна и го вдигна пред себе си — жалко оръжие, когато насреща му идваше елф на мрака!

Черният войник впери очи в полуръста, после огледа тунела и предпазливо прекрачи вътре. Злата усмивка, която играеше по устните му, се разшири още повече, когато видя колко безпомощен е врагът му.

— Вече сме ранени, а? — изсмя се той и на Риджис му трябваша няколко секунди, докато разбере, че думите бяха произнесени на Общия език.

Стиснал в ръцете си меч и остър кинжал, елфът бавно пълзеше към него. Риджис заплашително вдигна камъка.

Подигравателният смях на мрачния изпълни тунела:

— С това камъче ли мислиш да ме удариш? — подразни го той и разпери ръце, откривайки гърдите си. — Давай, дребосько! Разсмей ме, преди кинжалът ми да ти пререже гърлото!

Треперещ от глава до пети, Риджис още по-здраво стисна камъка, сякаш наистина се канеше да го използва като оръжие. Вместо това обаче, замахна с другата си ръка... онази, в която държеше изпуснатата от Артемис Ентрери изумрудена кама.

Смъртоносното острие проблесна възторжено, сякаш имаше свой собствен живот, изпълнен с глад за тленна плът и топла кръв, проряза яката ризница и потъна дълбоко в тялото на изумения елф.

Риджис сам не повярва с каква лекота камата бе пронизала противника му, сякаш бе срещнала овехтял пергамент, а не здрава елфическа броня. Замалко не политна назад, когато оръжието затуптя от мощен прилив на енергия, която бързо плъзна и по неговата ръка. Войникът се опита да отвърне на удара и полуръстът изтръпна — знаеше, че няма да успее да спре нито меча, нито кинжала.

Ала нападение така и не последва. С разширени от ужас очи елфът гледаше как тялото му се разтърсва от силни гърчове, докато той самият не може дори да вдигне ръка, за да се защити. На Риджис му се струваше, че по някакъв необясним начин зловещото оръжие изпива живота му. Изплашен до смърт, полуръстът се взираше в обезумялото лице на елфа.

Оръжията на мрачния войник тупнаха на пода, докато талази жизнена енергия прииждаха към ръката на Риджис. Полуръстът неволно си припомни приказките, които бе слушал от баща си много, много отдавна... приказки за страховити създания, бродещи по земята под тъмния покров на нощта. Изведнъж дребничкият полуръст изпита

чувството, което според него обземаше вампирите, докато пиеха кръвта на жертвите си, усети как го залива вълна от скверна топлина.

Раните му нарастваха!

Злият елф рухна мъртъв, а Риджис още дълго остана седнал, вперил невиждащ поглед в магическата кама. По тялото му пробягна ледена тръпка, когато си припомни всички онези случаи, в които замалко не бе усетил смъртоносното ухапване на зловещото острие.

Двамата елфи се движеха безшумно, но бързо из лъкатушешите коридори, които щяха да ги отведат до Виерна и Джарлакъл. Бяха убедени, че са изпреварили бясното джудже и дори през ум не им минаваше, че Пуент ги е надхитрил и пръв се е добрал до стаичката, където се намира жрицата.

Не подозираха също така, че из тунелите броди още едно джудже, чиито заслепени от сълзи очи вещаеха смърт за всеки враг, имал нещастieto да се изпречи на пътя му.

Мрачните войни свърнаха зад поредния завой и поеха по коридора, който трябваше да ги отведе до малката странична стаичка. Изведнъж видяха пред себе си ниска, набита фигура и се хвърлиха в свирепа атака.

Само след миг тримата противници се бяха вкопчили в яростна схватка. Вдигнал високо щита си, Бруенор с мрачно въодушевление размахваше осеяната си с безброй резки брадва.

— Вие убихте момчето ми! — изрева той и макар никой от противниците му да не разбираше Общия език, дивата ярост в гласа му бе по-красноречива и от най-страшната заплаха.

Единият от елфите успя да се съвземе и промуши оръжието си покрай златния щит. Ударът, който порази рамото на джуджето, бе достатъчен, за да парализира ръката и на най-якия войн.

Бруенор дори не трепна, като че ли не бе усетил, че е ранен.

— Моето момче! — изръмжа той и изби меч на другия елф само с един замах на митрилната брадва.

Мрачният войник замахна с второто си оръжие. Джуджето пое удара, без дори да мигне, погълнат от една-единствена мисъл — как по-бързо да погуби враговете си.

Брадвата му се спусна надолу за нисък удар. Пъргавият елф подскочи и успя да я избегне. Джуджето смени посоката. Веднага щом краката му докоснаха пода, мрачният се опита да подскочи отново, ала

Бруенор бе по-бърз — митрилната секира се впи в глезена му и го повали на земята.

Вторият елф веднага се притече на помощ на падналия си другар и се нахвърли изотзад. Мечът му проряза въздуха, раздра лицето на Бруенор и заслепи едното му око. И този път джуджето с нищо не показва, че усеща болка.

— Моето момче! — изрева той и замахна със страшна сила.

Зловещо прашчене огласи целия тунел, когато митрилната брадва прекърши гръбнака на мрачния войн.

Бруенор вдигна щита над главата си тъкмо навреме, за да отбие удара на втория елф. Изгубил равновесие, той направи крачка назад и задърпа с всички сили, докато най-сетне успя да освободи оръжието си.

* * *

Сякаш надарени със свой собствен разум, съскащите глави нападаха непрестанно, всяка от различен ъгъл — хвърляха се напред с грозно гърчене, изщракваха със зъби, после отново се свиваха на кълбо, готови да опитват пак и пак. Вдъхновяван от гледката на биещата се до него Виерна, оцелелият елф също се впусна в настъпление, размахал бясно меч и кортика — така силно копнееше да убие предателя в името на своята жрица и в прослава на злата си богиня!

Дори тази яростна атака не накара Дризт да изгуби самообладание и да допусне грешка. Магическите ятагани и краката му се движеха в съвършена хармония, избягвайки ударите на мрачния войн и зъбите на гнусните влечуги.

Разбра, че истинските неприятности тепърва предстоят, когато зърна лукавия наемник да кръстосва дъното на стаята в търсене на пролука между Виерна и другия боец. Скиталецът знаеше, че петте камии всеки миг могат да полетят към него... а този път нямаше да успее да ги избегне, не и когато жестокият камшик на сестра му поглъщаше цялото му внимание.

Опасенията му се удвоиха, когато видя Джарлакъл да вдига ръка, в която стискаше нещо още по-лошо от камите — магическа

пръчка.

— Колко жалко, Дризт До'Урден! — подхвърли наемникът. — Бих дал живота на мнозина от войните си, за да притежавам боец като теб!

После подхвана заклинателски напев. Дризт искаше да се дръпне встрани, но Виерна и другият елф го притиснаха още по-здраво.

Над главите на жрицата и войника увисна ярка мълния. Ала в мига, в който Джарлакъл изрече думата, която трябваше да освободи смъртоносния лъч, в стаята нахлу огромно черно кълбо. То одраска рамото на скиталеца, докато го прескачаше, и прелетя между Виерна и злия елф.

Пантерата пое удара на магическата светкавица и погълна енергията ѝ, още преди заклинанието да успее да подейства. Понесена от силата на елфическата мълния, тя връхлетя върху смаяния наемник и го повали на земята.

Нито неочакваният взрив от светлина, нито появата на пантерата отвлякоха вниманието на опитния скиталец. Виерна, изгаряна от люта ненавист и напълно обсебена от желанието да погуби брат си, също имаше очи единствено за битката. Другият елф обаче примигна изненадано при внезапния блясък, озарил стаята и погледна през рамо, за да провери какво става.

Отне му само миг, преди отново да насочи цялото си внимание към боя. Миг, в който Сиянието проряза ризницата и се заби до дръжка в гърдите му.

* * *

Светлината бе озарила стаята само за секунда, а пък още по-малко от нея се бе процедило в тъмния коридор, но дори това бе достатъчно на приклекналата до стената Кати-Бри, за да забележи приближаващия се елфически отряд.

Младата жена постави стрела в тетивата на Таулмарил и сребристата светлина, която тя разпръсна, ѝ помогна да види къде точно се намират мрачните войни. Лицето ѝ застина в решителна гримаса и тя бавно закрачи към враговете си, следвайки полета на безпогрешната си стрела.

Изгаряна от жажда за отмъщение, тя не усещаше нито страх, нито болка, нито умора и дори не трепна, когато чу очакваното изщракване на елфически арбалети, а две от стреличките се забиха в тялото ѝ.

Тетивата на Таулмарил пропя отново. Пронизан в рамото, един от елфите отхвъркна назад. Преди сребристото сияние да се бе разсеяло докрай, Кати-Бри изпрати нова стрела, която пропищя като разгневено банши, докато се носеше покрай гладката каменна стена.

Младата жена все така не спираше неумолимото си настъпление, макар да знаеше, че докато тя зърва само неясни силуети, когато среброперите ѝ стрели прорязват мрака за миг, неприятелите ѝ могат да видят всяко нейно движение.

Инстинктът ѝ нашепна да се прицели високо и устните ѝ се извиха в мрачна усмивка, когато чу как стрелата се заби в лицето на левитиращия близо до тавана елф и запрати главата му на няколко метра зад него. От силата на удара, тялото на мъртвия воин се преметна във въздуха, после остана да виси там.

Едва когато следващата стрела не остави обичайната сребърна диря след себе си, Кати-Бри разбра, че елфите бяха изпратили облак магически мрак срещу нея. Какви глупаци, помисли си тя — сами я скриха от погледите си!

Несломима, тласкана от скръбта си по Уолфгар, тя излезе от тъмнината и уби още един елф.

Следващата отровна стреличка се заби в лицето ѝ и стигна чак до челюстната кост.

Стиснала зъби в неумолима гримаса, Кати-Бри крачеше напред. Видя червените точки — очите на двамината оцелели елфи — бързо да се приближават към нея и разбра, че враговете ѝ са се хвърлили в атака с мечове в ръце. Вдигнала верния си лък, младата жена не откъсваше поглед от светещите очи на неприятелите си — те щяха да я водят.

Ново кълбо мрак я обгърна в черната си прегръдка.

В гърдите ѝ се надигна сляп ужас, ала тя бързо го потуши и продължи напред. Знаеше, че само няколко мига я делят от момента, в който елфическите мечове ще се забият в гърдите ѝ. Извика в съзнанието си образа на двамата мрачни войни така, както ги бе

зърнала преди малко, и се опита да прецени накъде да насочи следващия си изстрел, след това отново опъна тетивата на Таулмарил.

Внезапно чу едва доловимо шумолене вляво от себе си, обърна се рязко и стреля, после пак и пак. Единственият ѝ ориентир бе инстинктът, едничката надежда — че е успяла да рани някой от елфите и така да си спечели още малко време. За следващата маневра легна по корем — стрелата полетя в мрака и Кати-Бри изтръпна, когато разбра, че е пропуснала целта си.

Подчинявайки се единствено на инстинкта си, тя се претърколи по гръб и вдигна лъка над себе си. Чу се глух удар, последван от остро пропукване, когато среброперата стрела прониза елфа и се заби в тавана. Шепа камъчета се откъртиха от здравия камък и изтрополиха по пода. Кати-Бри покри главата си с две ръце.

Остана така дълго време, очаквайки всеки миг таванът да я затрупа или пък някой мрачен елф да се втурне в тунела и да я съсече.

* * *

Мечът му проблясваше на сантиметри от тялото на джуджето много по-често, отколкото митрилната брадва успяваше да го застраши, ала въпреки това елфът, който се биеше с Бруенор, вече бе осъзнал извън всякакво съмнение, че е обречен. Нищо не можеше да спре обзетото от сляпа, задушшаваща ярост джудже. Повика магическите си умения и обви тялото на брадатия войн със синкав, безвреден пламък, превръщайки го в лесна мишена.

Бруенор дори не трепна.

Следващият мощен удар накара джуджето да направи крачка назад. Мрачният се възползва от това забавяне, обърна се и побягна. Спря на няколко метра от противника си и запрати кълбо магически мрак към него.

Бруенор дори не се опита да го настигне. Вместо това стисна секирата си с две ръце и я вдигна над главата си.

— Момчето ми! — яростният вик бе побрал цялата болка, която го изгаряше като пъклен огън.

Хвърлена със свирепа сила, брадвата полетя в мрака — дързък ход на отчаян баща, който току-що бе изгубил детето си. Секирата

нямаше да се върне в ръката му, както правеше Щитозъб. Ако ударът не бе свършено точен...

Елфът бе застигнат, тъкмо когато свиваше зад ъгъла, за да се върне в криволическия страничен тунел. Жестокото острие се заби в крака му и запрати тялото му към отсрещната стена. Мрачният войн се загърчи на земята, мъчейки се да си поеме дъх, като в същото време трескаво опипваше пода в търсене на изпуснатия си меч.

Почти бе успял да се добере до него, когато върху ръката му се стовари тежък джуджешки ботуш и разтроши пръстите му.

Бруенор видя секирата, която стърчеше от крака на падналия елф, видя и кръвта, която бързо образуваше локва на пода.

— Мъртъв си — безстрастно отбеляза той и измъкна оръжието си.

В тунела отекна ужасяващо хрущене.

Думите на джуджето долетяха от нейде много далеч, ала мозъкът на мрачния боец вече не можеше да ги осъзнае — мислите му го напускаха така бързо, както изтичаше и кръвта му.

* * *

Дори когато войникът рухна мъртъв до нея, свирепото озлобление на Виерна не отслабна и тя с нищо не показва, че изпитва притеснение от лошия обрат на битката. Дризт усети как стомахът му се преобръща при вида на сестра му — болеше го от омразата, изписана на лицето ѝ, същата онази ненавист, която Кралицата на Паяците непрестанно подклаждаше у поданиците си; нараняваше го яростта, разкривила красивите някога черти, ярост отвъд границите на разума, потъпкала всяка друга мисъл и желание.

Макар и раздвоен, Дризт продължаваше да върти ятаганите все така изкусно — нищо не можеше да го разколебае сега, когато бе чул Виерна да казва, че приятелите му са мъртви. Ударите му непрестанно се сипеха върху змийските глави, ала никой не бе достатъчно силен, за да ги нарани по-сериозно.

Изведнъж едно от влечугите впи зъби над лакътя му. Ръката му пламна от вцепеняващата отрова, но той успя да замахне и гнусната глава се търкулна на пода.

Рязкото движение обаче, остави пролука в защитата му и следващото чудовище го ухапа по рамото. Третото се насочи право към лицето му.

Сиянието се върна назад като смъртоносно махало, посече едната змия и отблъсна другата.

Пъкленият камшик вече имаше само три глави, ала ударите му бяха все така болезнени. Дризт усети, че се олюлява и побърза да отскочи назад. Опря гръб о яката стена, близо до входа, опитвайки се да поеме част от силата ѝ. Обърна поглед към рамото си и с ужас видя, че зъбите на мъртвото влечуго са все така впити в плътта му.

Внезапно скиталецът осъзна, че току-що бе видял една от среброперите стрели на Кати-Бри да прорязва мрака на коридора. Гуенивар беше жива и му се бе притекла на помощ; Кати-Бри бе някъде наблизко и също се биеше, а от другия тунел, онзи, който започваше отвъд втория изход на стаичката, се носеше яростният рев на Бруенор Бойния чук:

— Момчето ми!

— Каза, че са мъртви! — прошепна Дризт, докато се съвземаше от изненадата.

— Те не ме интересуват! — изкрещя Виерна, очевидно не помалко учудена. — Единственото, което има значение, си ти... ти и почестите, които твоята смърт ще ми донесе!

И тя се хвърли към ранения си брат, размахала осакатения триглав камшик.

Ала Дризт бе открил нови сили у себе си, когато разбра, че приятелите му са живи, че също се бият и имат нужда от него.

Вместо да се опита да спре връхлитащите влечуги, той им позволи да впият зъби в тялото му, веднъж, два пъти... и още една глава се изтърколи на пода, а тялото ѝ остана да се гърчи безпомощно.

Преди посечената змия да бе издъхнала, скиталецът се оттласна от стената, принуждавайки изненаданата Виерна да отстъпи назад. Магическите ятагани свистяха страховито, винаги насочени към коварния камшик, макар че на няколко пъти елфът имаше прекрасна възможност да пробие защитата на сестра си и да я пронже.

Още една съскаща глава тупна на земята.

Обзета от заслепяваща ярост, Виерна се хвърли напред, размахала жалката едноглава останка. Преди да успее да направи

каквото и да било, Сиянието се впи в рамото ѝ. Безполезният бич полетя към пода. Лишено от животворната хватка на жрицата, гънещото се влечуго се превърна в най-обикновен ремък.

Виерна изсъска безсилно, като хванат в капан див звяр, а пръстите ѝ инстинктивно се свиваха и разтваряха, сякаш в отчаянието си се опитваше да улови въздуха.

Дрифт не продължи настъплението си веднага, а и нямаше нужда — върхът на ятагана му проблясваше на сантиметри от незащитените гърди на сестра му.

Ръката на Виерна се стрелна към колана, където бяха втъкнати два боздугана с гравирани паешки руни. Дрифт лесно можеше да се досети за силата на магията, заключена в тях, а и с очите си бе виждал колко умело борави сестра му с подобни оръжия.

— Недей! — заповяда той и ги посочи.

— И двамата сме ученици на Закнафейн — напомни му Виерна и при звука на това име Дрифт усети как нещо го жегва в сърцето. — Нима се боиш да откриеш кой от нас по-добре е усвоил уроците му?

— И двамата сме деца на Закнафейн — отвърна скиталецът и плесна ръката ѝ със Сиянието. — Спри всичко това и престани да позориш паметта му. Има и подобри пътища, Виерна, светлина, за която дори не подозираш!

Гръмкият ѝ смях отекна в стаята — грозна подигравка с неговите идеали. Нима този наивник наистина вярваше, че ще я вкара в „правия път“, нея, върховната жрица на Лолт!

— Недей! — повтори Дрифт по-настойтелно, когато ръката на Виерна отново се запрокравда към един от боздуганите.

Вместо да се подчини, сестра му светкавично посегна към дръжката. Сиянието потъна в гърдите ѝ, прониза сърцето и излезе от другата страна, обляно от рукналата кръв.

Миг по-късно Дрифт бе до нея и я държеше в ръцете си, подкрепяше я да не падне, когато краката ѝ започнаха да омекват.

Двамата не откъсваха поглед един от друг, докато Виерна бавно се свличаше на пода. Нямаше я вече изпепеляващата ярост, отишла си бе обсебващата омраза, заменена от изражение на тих покой, така необичайно за лицето на един мрачен елф.

— Съжалявам... — промълви Дрифт.

Сестра му поклати глава — не искаше извинения. Скиталецът имаше чувството, че част от нея — онази погребана част, която не бе черна жрица, а просто дъщеря на Закнафейн До'Урден — е доволна от този край.

Очите на Виерна се затвориха завинаги.

ГЛАВА 24

ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ДОМА

— Майсторско изпълнение! — неочакваният глас стресна Дризт и му напомни, че макар Виерна да бе мъртва, битката все още не беше спечелена.

Бърз като светкавица, той се обърна и вдигна двата ятагана пред себе си.

Всъщност, както веднага разбра, вече нямаше нужда от оръжия и отново ги отпусна — облегнат на отсрещната стена, Джарлаксъл седеше на пода, а кракът му бе извит под доста необичаен ъгъл.

— Пантерата — спокойно обясни наемникът, а общият език се лееше от устата му така гладко, сякаш бе прекарал целия си живот на Повърхността. — Имах чувството, че ще ме убие. Повали ме на земята само за миг. Е — сви рамене той, — предполагам, че трябва да я е заболяло от светкавицата ми.

Думите на Джарлаксъл напомниха на Дризт, че макар и ранен, врагът му има магическа пръчка и все още е опасен. Скиталецът приклекна и се отмести встрани.

Джарлаксъл изкриви лице в болезнена гримаса и протегна празната си ръка.

— Прибрах я — увери го той. — Нямаше да ми трябва, ако не аз, а ти лежеше безпомощен пред мен.

— Готвеше се да ме убиеш — хладно отвърна Дризт.

Наемникът отново сви рамене и се усмихна широко:

— Виерна щеше да ме убие, ако бе спечелила битката без моята помощ — спокойно обясни той. — А колкото и изкусно да въртиш меч, все пак бях убеден, че тя ще те победи.

Звучеше логично, пък и Дризт много добре знаеше, че прагматизмът бе една от най-често срещаните черти на мрачните елфи.

— Лолт ще възнагради и теб, ако й дадеш главата ми — изтъкна очевидното скиталецът.

— Аз не слугувам на Кралицата на Паяците — отвърна Джарлаксъл. — Аз просто се възползвам от ситуацията.

— Заплашваш ли ме?

Наемникът избухна в смях, ала раненият му крак запулсира болезнено и той отново изкриви лице.

В този миг от съседния коридор влетя Бруенор. Все още изгарян от люта ярост, той хвърли бърз поглед към Дризт, после насочи цялото си внимание към Джарлакъл.

— Недей! — спря го скиталецът, когато джуджето се нахвърли върху безпомощния елф.

Бруенор се закова на място и му хвърли студен поглед, от който Дризт неволно потръпна — лицето на приятеля му бе жестоко изранено, едното му око бе подпухнало, а от челото му се стичаше тънка струйка кръв.

— Няма да мъкнем и пленници с нас! — изръмжа той.

Дризт не пропусна да забележи злъчта в гласа му и веднага си спомни, че още не бе видял Уолфгар.

— Къде са останалите? — попита той.

— Тук съм — отвърна Кати-Бри и влезе откъм главния коридор.

Дризт се обърна към нея — изпоцапаното лице и мрачното ѝ изражение разкриваха доста.

— Уолф... — започна той, ала Кати-Бри тъжно поклати глава, сякаш не можеше да понесе да чуе името му, изречено на глас.

Младата жена пристъпи напред и Дризт потръпна от болка, когато видя малката стреличка, която все още стърчеше от скулата ѝ.

Изящните му пръсти нежно потупаха деликатната ѝ кожа, после много внимателно извадиха отровното острие. Кати-Бри се олюля, усетила, че и прилошава и ѝ се завива свят, ала силните ръце на Дризт я държаха.

— Наистина се надявам, че не съм наранил пантерата — подхвърли Джарлакъл. — Такова превъзходно животно!

Дризт рязко се обърна, а в лавандуловите му очи лумна опасен огън.

— Предизвиква те — обади се Бруенор и потупа окървавеното острие на брадвата си. — Иска милост, ама не ще да се моли.

Дризт не бе чак толкова сигурен. Прекрасно познаваше Мензоберанзан и неговите ужаси, знаеше и до къде могат да стигнат някои от обитателите му, за да оцелеят. Собственият му баща Закнафейн, мрачният елф, когото Дризт бе обичал най-много през

живота си, бе станал убиец — личен убиец на матрона Малис — воден от желанието си да оцелее. Възможно ли бе Джарлакъл да е приел живота на наемник поради подобни причини?

Дризт искаше да вярва в това. Сега, когато Виерна лежеше мъртва в краката му, когато семейството му — единствената му връзка със света на мрачните елфи — вече го нямаше, отчаяно му се искаше да вярва, че не е сам на този свят.

— Убий туй псе или ще трябва да го влачим с нас! — изръмжа Бруенор, изгубил търпение.

— Е, какво решаваш, Дризт До'Урден? — спокойно попита Джарлакъл.

Скиталецът отново се замисли. Не, реши той най-сетне, наемникът не бе втори Закнафейн. Та нали още помнеше свирепия гняв на баща си, когато из Мензоберанзан се разнесе мълвата, че Дризт е отнел живота на двама светли елфи! Именно тук бе разликата между Джарлакъл и Закнафейн — баща му убиваше единствено онези, които вярваше, че заслужават да умрат, само слугите на Лолт или други зли твари. Закнафейн никога не би последвал Виерна по гнусния ѝ път.

Внезапната ярост, която изригна в гърдите му, замалко не го накара да се нахвърли върху наемника. Бързо се пребори с този порив, когато си припомни Мензоберанзан и товара от всепоглъщащо зло, което градът стоварваше върху плещите на своите обитатели, пречупвайки по този начин малцината инакомислещи. Дори Закнафейн му бе признал, че и той самият много пъти е бил на крачка от това да поеме по черните пътища, нашепвани от Лолт; а нима докато скиташе из дебрите на Подземния мрак, Дризт До'Урден не бе изпитвал ужас от онова, в което би могъл да се превърне... не, в което може би вече се бе превърнал.

Как би могъл да съди елфа, който сега лежеше в краката му? Магическите ятагани потънаха в ножниците си.

— Той уби момчето ми! — изрева Бруенор, досетил се за намеренията на приятеля си.

Скиталецът решително поклати глава.

— Милостта е странно нещо, Дризт До'Урден — отбеляза Джарлакъл. — Но дали е сила или слабост?

— Сила! — отвърна Дризт незабавно.

— Тя може да спаси душата ти — продължи наемникът. — Или да обрече тялото ти.

И като се поклони лекичко, той бръкна в гънките на дрехите си. Някакъв дребен предмет тупна на пода в краката му и се взриви, изпълвайки стаичката около него с гъст, непрогледен пушек.

— Проклет да е! — извика Кати-Бри и опъна тетивата на магическия си лък.

Среброперата стрела проряза дима и се удари в стената. Бруенор се хвърли напред, ала вече нямаше кого да порази с бравата си — Джарлакъл бе изчезнал.

Когато отново се показа от димната пелена, джуджето завари Кати-Бри и Дризт надвесени над неподвижното тяло на Тибълдорф Пуент.

— Мъртъв ли е? — попита то.

Дризт се приведе над бесовойна и видя раните от змиеглавия камшик на Виерна.

— Не — отвърна той. — Бичът не убива, само парализира.

Следващите думи на Бруенор бяха измърморени съвсем тихо, но скиталецът бе напълно сигурен, че ги е чул правилно:

— Жалко наистина!

На Дризт му трябваша само няколко минути, за да върне Пуент към живота. Бесовойнът скочи на крака и естествено веднага се строполи обратно на пода. След това се изправи много по-бавно, силно засрамен... поне докато Дризт не направи огромната грешка да му благодари за ценната помощ.

В основния тунел не им бе никак трудно да намерят телата на петимата убити елфи, единият от които още висеше близо до тавана, там, където малко по-рано се чернееше кълбото магически мрак. Дризт изтръпна, когато Кати-Бри обясни откъде бяха дошли нападателите й.

— Риджис! — ужасено ахна той и се втурна към страничния проход, в който бе оставил дребничкия си другар.

За негово огромно облекчение, полуръстът все още беше там — ужасен, полузатрупан от трупа на един мрачен войн, той с всички сили стискаше изумрудената кама.

— Хайде, приятелю — меко каза Дризт. — Време е да се прибираме у дома.

Омаломощени и изранени, петимата се облягаха един на друг, докато бавно си проправяха път през тунелите. Скиталецът се огледа наоколо и сърцето му се сви от болка. Колко окаян вид имаха всички! Бруенор, с подпухналото си, невиждащо око; Пуент, който все още трудно координираше движенията си... Самият Дризт също вървеше с мъка — сега, когато го нямаше адреналина на битката, парещата болка в раненото стъпало се бе завърнала с удвоена сила и целият му крак пулсираше от нея. Ала онова, което го тревожеше, не бе физическото страдание. Оставили непосредствената опасност за живота зад гърба си, приятелите на Уолфгар повече не можеха да избягват мъчителната мисъл за непоправимата загуба, която бяха понесли.

Ако в този миг пред тях се изправеха нови врагове, дали Кати-Бри щеше да се пребори с болката и емоционалния шок и да се бие както преди, без страх и с цялото си сърце? И дали Бруенор, който бе така жестоко ранен, че не бе сигурно дали изобщо ще успее да се добере до дома, можеше да издържи още една битка?

Дризт дълбоко се съмняваше и затова въздъхна с огромно облекчение, когато иззад следващия завой се зададоха генерал Дагна и елитната му кавалерия.

При вида на верните си войни, Бруенор рухна в безсъзнание, покосен най-сетне от болка и скръб. Джуджетата побързаха да му се притекат на помощ, качиха него и Риджис на две от бойните прасета и ги поведоха навън от дивите тунели. Пуент също възседна едно от животните и тръгна с тях, ала Дризт и Кати-Бри имаха още малко работа долу. Придружени от тримата войни, останали без „жребци“ (между тях и генерал Дагна), те се отправиха към съдбоносната галерия, превърнала се в гроб за Уолфгар.

В мига, в който зърна рухналата ниша, Дризт разбра — нямаше и капка съмнение и най-малка надежда, че младежът е оцелял. Приятелят му си бе отишъл завинаги.

Кати-Бри му разказа какво се бе случило, макар че дълго мълча, преди да събере сили и да опише храбрата саможертва на варварина.

Най-сетне, с едно тихо прошепнато „сбогом“ и последен, изпълнен със сълзи поглед, младата жена се откъсна от купчината

скални отломки и излезе от галерията, следвана от трите джуджета.

Дризт остана там още дълги минути, свел безпомощен поглед към тоновете камък, които завинаги бяха затрупали приятеля му. Не можеше да повярва, че могъщият Уолфгар лежи отдолу, смазан и безжизнен. Всичко му изглеждаше нереално, като зла измислица или лош сън, от който всеки миг щеше да се събуди.

Ала това не бе кошмар, а жестоката истина.

И той, Дризт До'Урден, бе напълно безпомощен пред нея.

Връхлетя го сковаващо чувство за вина — ако не беше той, Виерна никога нямаше да поведе отряда си във владенията на джуджетата и да стане причина за смъртта на Уолфгар. Дризт побърза да прогони тези мисли, просто нямаше сили да се пребори с тях... не и сега.

Време бе да се сбогува със скъпия си другар и верен спътник в толкова много приключения. Така му се искаше да бъде до него в този момент, да го подкрепя и окуражава, да му смигне закачливо, преди двамата заедно да се изправят пред загадката на смъртта.

— Сбогом, приятелю — прошепна Дризт, опитвайки се безуспешно да преглътне буцата, която бе заседнала в гърлото му и задавяше гласа му. — Уви, този последен път ще трябва да извървиш сам.

* * *

Завръщането в Митрил Хол не бе повод за веселие за съкрушените приятели. Не можеха да нарекат случилото се в долните тунели победа. Всеки от тях приемаше загубата на Уолфгар различно, тъй като всеки от тях бе гледал на варварина по различен начин. За Бруенор той беше син, за Кати-Бри — годеник, другар за Дризт и защитник за Риджис.

Физически, Бруенор бе пострадал най-сериозно от четиримата — беше изгубил едното си око, а до края на живота си щеше да носи дълга синьо — червеникава резка на лявата си буза. Ала раните бяха най-малкият му проблем.

Безброй пъти през следващите няколко дни джуджето внезапно се сещаше, че трябва да уреди нещо с Първия свещенослужител...

само, за да си припомни миг по-късно, че Кобъл е мъртъв и че тази пролет в Митрил Хол няма да има сватба...

Дризт не можеше да не забележи дълбоката болка, отпечатана сякаш завинаги върху лицето на Бруенор. За първи път откакто го познаваше, приятелят му изглеждаше стар и уморен. Сърцето на елфа се свиваше всеки път, когато зърнеше помътнелите очи на джуджето.

Още повече го нараняваше видът на Кати-Бри. Млада и жизнена, до много скоро тя бе смятала смъртта за нещо далечно, което не може да засегне нея или приятелите ѝ. А ето че всичко бе рухнало и с досегашната ѝ представа за света бе свършено.

Приятелите страняха един от друг, всеки гледаше да остане сам, дните се точеха убийствено бавно. Дризт, Бруенор и Кати-Бри се срещаха рядко, а Риджис бе станал съвсем неоткриваем.

Никой от тримата дори не подозираше, че полуръстът всъщност беше напуснал Митрил Хол през западната порта и бе поел към Стражев дол.

Риджис предпазливо стъпи върху тясната издатинка, която стърчеше на двадесетина метра над каменистото дъно на долината. От ръба ѝ, задържана единствено от тънка ивица плат, висеше безжизнена фигура. Полуръстът се вкопчи в камъка и легна върху останките от разкъсания плащ. За негова изненада, мъжът под него се размърда.

— Възможно ли е? — искрено впечатлен прошепна той — Ентрери, очевидно тежко ранен, висеше тук повече от ден. — Все още си жив?

Винаги предпазлив, особено когато ставаше дума за Артемис Ентрери, Риджис извади изумрудената кама и опря острието ѝ в плаща така, че само едно негово движение да запрати палача на дъното на пропастта.

Ентрери изви глава на една страна и тихо простена — нямаше сили дори да говори.

— Забрави да ми върнеш нещо — каза Риджис.

Убиецът се завъртя още мъничко, мъчейки се да го погледне и полуръстът неволно потръпна при вида на обезобразеното му лице. Скулата му бе натрошена на парченца, кожата на половината му лице беше смъкната, едното око — затворено.

Смазан и агонизиращ, палачът не разбираше, че не би могъл да види кой говори.

— Рубинения медальон — натъртено поясни полуръстът и погледът му се спря върху магическия предмет, който висеше от врата на Ентрери.

Убиецът очевидно го разбра, защото ръката му безсилно се протегна към верижката.

Риджис поклати глава и взе бастуна си. Без да маха камата от плаща на Ентрери, той го побутна с пръчката.

Палачът не помръдна.

Риджис го мушна отново, доста по-силно, после пак и пак, докато не се убеди, че Ентрери не може да се защити. Широко усмихнат, той подпъхна крайчеца на бастуна под верижката на медальона и много предпазливо го откачи от врата на убиеца.

— Е, харесва ли ти? — попита полуръстът и прибра безценния си рубин, после удари палача по тила. — Харесва ли ти да бъдеш напълно безпомощен, жалък пленник на нечии прищевки? Колцина нещастници си поставил в положението, на което се наслаждаваш сега? — продължаваше Риджис и отново стовари бастуна върху главата му. — Сто?

Полуръстът тъкмо се канеше да го удари за трети път, когато видя още нещо ценно да се подава от колана на убиеца. Да се добере до този предмет щеше да бъде много по-трудно, отколкото прибирането на медальона преди малко, ала Риджис неслучайно беше крадец и то (за негова тайна гордост) — един от най-добрите. Той закачи копринената си одежда за скалния ръб и се провеси надолу, подпирайки се на гърба на Ентрери за по-голяма сигурност.

Миг по-късно маската бе в ръцете му.

За всеки случай, просто за да се убеди, че не е пропуснал нещо друго, полуръстът прерови джобовете на палача — намери кесия и шепа нелоши скъпоценни камъни.

Ентрери простена и се опита да се извърти. Изплашен от неочакваното движение, Риджис светкавично се изкатери обратно върху скалата и опря камата о разкъсания плащ.

— Бих могъл да се смиля над теб — отбеляза той и вдигна очи към лешоядите, които кръжаха над главите им и които му бяха помогнали да открие убиеца. — Бих могъл да накарам Дризт и Бруенор да те свалят от тук. Навярно можеш да им дадеш ценна информация.

В този миг спомените за мъченията, които бе понесъл от ръцете на Ентрери, го връхлетяха като вълна и погледът му се спря върху обезобразената му длан, от която липсваха два пръста... два пръста, които палачът бе отрязал със същата тази кама, която сега заплашваше да го запрати на дъното на пропастта. Каква ирония, каква красива, жестока ирония, помисли си полуръстът.

— Не — реши той. — Днес май не съм настроен особено състрадателно.

И като вдигна поглед към небето, добави:

— Като че ли ще е най-добре да те оставя на лешоядите.

Ентрери с нищо не показва, че го е чул.

Риджис поклати глава. И той можеше да е безчувствен, ала не чак толкова, не и колкото безсърдечния Артемис Ентрери.

— Вълшебните крила те спасиха веднъж — каза той. — Ала тях вече ги няма!

Изумрудената кама преряза единствения здрав шев в плаща... тежестта на тялото му щеше да свърши останалото.

Палачът все още висеше от скалата, когато Риджис си тръгна, ала наметалото му бе започнало да се къса.

Пъклените номера на Артемис Ентрери се бяха изчерпали.

ГЛАВА 25

В ЧЕРНИ РЪЦЕ

Матрона Баенре се бе разположила удобно върху покрития с меки възглавнички стол и нервно потропваше с пръсти по каменната му облегалка. Насреща ѝ имаше още един стол (единственият в тази приемна зала), където бе приседнал най-причудливият наемник, кръстосвал някога улиците на Мензоберанзан.

Джарлаксъл току-що се бе върнал от Митрил Хол с новини, които матрона Баенре посрещна без капчица изненада.

— Дризт До'Урден все още е на свобода — промълви тя на себе си.

Колкото и да бе странно, лукавата матрона — майка изобщо не изглеждаше ядосана. Какво ли бе намислила този път, зачуди се Джарлаксъл.

— Виерна е виновна — спокойно се обади той. — Тя го подцени... и плати с живота си за това — изсмя се той.

— Аз пък обвинявам теб — отвърна Баенре. — Как смяташ да изкупиш грешката си?

Джарлаксъл не се усмихна и впери нетрепващ поглед в лицето ѝ. Знаеше, че матроната надушва страха точно като хищник и много често именно неговото присъствие (или отсъствие) предреждаше постъпките ѝ.

Матрона Баенре отвърна на погледа, а пръстите ѝ все така потропваха по каменната облегалка.

— Джуджетата се организираха много по-бързо, отколкото очаквахме — обясни наемникът, когато тишината започна да става неловка. — Защитата им е силна, както и решителността им, а, както се оказа, и верността им към Дризт До'Урден. Моят план — наблегна той, — проработи отлично — успяхме да заловим предателя До'Урден без особени затруднения. Ала Виерна, противно на моите съвети, позволи на човека да се бие с него, преди да се бяхме отдалечили достатъчно от Митрил Хол. Тя просто не разбираше колко много приятелите му държат на брат ѝ.

— Изпратихме те да доведеш Дризт До'Урден — застрашително тихо рече матрона Баенре. — Дризт не е тук. Следователно ти си се провалил.

Джарлаксъл замълча. Нямаше смисъл да спори с нея — тя не се нуждаеше от съгласието му, още по-малко пък — от одобрението му. Намираха се в Мензоберанзан и тук матрона Баенре не се съобразяваше с никого.

Ала наемникът не се боеше, че престарялата матрона — майка ще го убие. Вярно бе, че още дълго щеше да се наложи да слуша гневните й викове, ала през цялото време не можеше да се отърси от чувството, че всичко това всъщност я забавлява. И защо не — играта продължаваше. Дризт До'Урден все още бе жив и трябваше да бъде заловен, а загубата на Виерна До'Урден и няколко дузини войници (при това мъже) изобщо не можеха да я разтревожат.

След като го нахока здравата, матроната се зае да му описва многобройните мъчения, с които можеше да му отнеме живота. Дори си избра един, „открадване на кожата“, както го наричаха, и който си беше точно това — бавно смъкване на кожата от тялото на жертвата, сантиметър по сантиметър, с помощта на различни киселини и назъбени ножове.

Джарлаксъл с мъка сдържа смеха си.

Изведнъж матрона Баенре млъкна и наемникът се уплаши, да не би да се е досетила, че той не я взима на сериозно. Матроната изобщо не се интересуваеше от Виерна и мъртвите войници и очевидно бе доволна, че Дризт все още е на свобода, ала всеки, имал глупостта да нарани гордостта ѝ, бе обречен на бавна и мъчителна смърт.

Мълчанието ѝ сякаш щеше да продължи вечно, тя дори отмести поглед. Когато най-сетне се обърна към него, Джарлаксъл въздъхна с искрено облекчение — лицето ѝ отново бе спокойно, а по устните ѝ играеше усмивка, като че ли току-що ѝ бе хрумнала отлична идея.

— Не съм доволна — излъга тя, — ала този път ще ти простя заради ценната информация, която ми донесе.

Наемникът прекрасно знаеше какво има предвид матроната.

— Върви си — нареди му тя и махна с ръка, очевидно изгубила всякакъв интерес към разговора им.

Джарлаксъл би предпочел да остане още малко и да се опита да разбере какво си е наумила лукавата матрона. Все пак бе достатъчно

разумен, за да не ѝ противоречи, когато е в такова странно настроение. Наемникът беше оцелял толкова дълго в този опасен занаят, именно защото знаеше кога да напусне.

Надигна се от стола и внимателно стъпи на счупения си крак. Лицето му се изкриви от болка и той залитна, като замалко не падна в скута на матроната. Разтърси глава, за да се съвземе и вдигна бастуна си.

— Триел така и не ме излекува докрай — извини се той. — Погрижи се за мен, както ѝ нареди, ала ми се стори, че съвсем не вложи цялото си умение в заклинанието.

— Сигурна съм, че си си го заслужил — ледено отвърна матрона Баенре и му даде знак да напусне стаята.

Най-вероятно самата тя бе заповядала на дъщеря си да не прави нищо, за да облекчи болката на наемника и сега искрено се забавляваше, като го гледаше да куцука мъчително.

В мига, в който вратата се затвори зад гърба на Джарлакъл, матроната избухна в гръмък смях. Наистина, лично тя бе дала одобрението си за преследването, но това съвсем не значеше, че бе вярвала то да се увенчае с успех. Тъкмо напротив, през цялото време се бе надявала нещата да се развият точно по този начин.

— Не си глупак, наемнико — изрече тя на глас, макар в стаята да нямаше никого. — И точно затова все още не съм те убила. Предполагам, че вече си се досетил — изобщо не става дума за залавянето на Дризт До'Урден. Той е просто дребно неудобство, също толкова маловажно като нахална мушица, която забравяш, миг след като те е подразнила. Но пък е прекрасен повод — довърши тя.

После откачи от врата си малък пръстен, изработен от широк джуджешки зъб, положи го върху разтворената си длан и подхвана бавен напев на Древния джуджешки език.

*С блестящи доспехи и с щитове тежки,
размахали чука край пециите жезки
джуджетата нивга не знаят покой,
не ще го познаеш и ти, пленнико мой!*

От върха на зъба потече струйка синкав дим, който бързо се завихри и започна да нараства. Много скоро върху ръката на матроната се завихри същински миниатюрен ураган. Подчинявайки се на волята ѝ, той се изви и заискри още по-ярко, докато се разпростираше настрани. Няколко мига по-късно вихърът напълно се откъсна от зъба и се стече към средата на стаята, където синкавото му сияние заискри още по-яростно.

Постепенно в центъра му започна да се оформя фигура — старо сивобрадо джудже, което стоеше неподвижно наред вихрушката, стиснало юмруци над главата си.

Вятърът скоро утихна, светлината угасна и в стаята остана единствено духът на прастарото джудже. Макар да бе безплътен и прозрачен, то не можеше да бъде сбъркано — стоманеносивите очи и рижите кичури в посребрялата брада винаги щяха да го издават.

— Гандалуг Бойния чук — побърза да изрече матроната, възползвайки се от силата на истинското му име, за да го подчини напълно на волята си.

И наистина, пред нея стоеше не друг, а първият крал на Митрил Хол, основоположникът на рода Боен чук.

Старото джудже впери пламнал от омраза поглед в отколешната си мъчителка.

— Доста време мина — подразни го тя.

— Готов съм вечно да гния в пъкъла, стига да знам, че ти, мрачна вещице, няма да си там — разнесе се хрипкавият глас на призрака. — Готов съм да...

Баенре махна с ръка и прекъсна потока на гневните му думи:

— Не съм те повикала тук, за да те слушам как опяваш — сопна му се тя. — Искам само да ти разкажа едно-две нещица, които според мен ще ти се сторят интересни.

Духът наклони глава на една страна и се взря някъде над рамото ѝ, упорито избягвайки погледа ѝ. Искаше да си придаде безучастно изражение, ала, както повечето джуджета, старият крал никак не го биваше да прикрива истинските си чувства.

— Хайде, хайде, скъпи ми Гандалуг — саркастично се разсмя матроната. — Колко ли те отегчава това чакане! Вече векове наред седиш в своя затвор, не може да не си задаваш въпроса как ли се справят наследниците ти!

Гандалуг бавно извърна глава и я погледна. Как само мразеше тази сбръчкана старица! Не можеше да отрече обаче, че споменаването на наследниците му го разтревожи немалко. Както всички от своята раса, и той поставяше семейството над всичко, то бе по-важно от цялото злато и скъпоценности на света. Нещо повече, като глава на рода Боен чук, Гандалуг гледаше на всяко джудже, съюзило се с тях, като на свое дете.

Вече не можеше да крие притеснението си.

— Нима наистина си помисли, че мога да забравя Митрил Хол? — подигравателно продължи Баенре. — Та оттогава минаха едва две хилядолетия, стари кралю!

— Две хилядолетия? — повтори Гандалуг и се изплю отвратно. — Няма ли най-сетне да пукнеш, дърта вещице!

— И това ще стане — отвърна матроната. — Ала не и преди да довърша започнатото тогава. Спомняш ли си онзи съдбовен ден, стари кралю?

Лицето на призрака се разкриви в болезнена гримаса — тя щеше да го направи отново, щеше да отвори старите рани и да го потопи в черно отчаяние.

*Ний Залите бяхме току-що открили
и слушахме още в захлас,
как буйни реки от митрил заискрили
издигаха сребърен глас.
А кралят бе млад и войните — верни,
и пееха с пълни гърди,
богатства се криеха в мрака безмерни —
родът Боен чук се роди...*

Победен от магията, заключена в напева на матроната, Гандалуг усети как мислите му неудържимо препускат из мрачните коридори на миналото, назад към времето, когато джуджешките чукове за първи път огласиха Митрил Хол, а самият крал гледаше напред, изпълнен с надежда за децата си и техните деца.

Времето, когато за първи път срещна Ивонел Баенре.

Гандалуг не можеше да не изпита задоволство при вида на неуморните джуджета от рода Боен чук — работата напредваше бързо и полегатите стени на грамадната пропаст бързо се покриваха с внушителни стъпала. Много скоро пустата галерия щеше да се превърне в оживен подземен град — сърцето на Митрил Хол. Идеята бе на Бруенор, третия син на Гандалуг и най-прославения войн на рода. Именно той предвождаше хилядата джуджета по време на похода, който ги бе отвел в Сребърните зали.

— Добре стори, че го даде на Бруенор — обади се мърлявото джудже, което стоеше до стария крал.

Говореше за решението на Гандалуг да отстъпи трона на Бруенор, а не на някой от по-големите си синове. За разлика от много други раси, сред джуджетата не бе разпространен обичаят най-големите синове на всяка цена да наследяват титлите и владенията на бащите си. Прагматични както винаги, те предпочитаха сами да изберат най-достойното измежду децата си.

Гандалуг кимна, изпълнен с тихо доволство. Беше стар — на повече от четиристотин години — и усещаше, че вече е уморен. Целта на живота му бе да създаде свой собствен род, рода Боен чук, и беше прекарал почти два века в търсене на подходящо място, където да положи основите на кралството си. Скоро след като джуджетата от рода Боен чук покориха Митрил Хол и се заселиха там, Гандалуг постепенно започна да разбира, че неговото време е отминало. Беше осъществил мечтата си и като чели повече нямаше сили за многобройните планове, които синовете му и младите джуджета възторжено излагаха пред него — планове за издигане на внушителен подземен град, за мост над страховитата пропаст в източната част на комплекса, за град на повърхността, южно от планините, който да им служи като търговска връзка с останалия свят.

Идеите му се струваха великолепни, ала в него вече нямаше копнеж да ги види осъществени.

Посребрелият крал, който въпреки възрастта все още имаше един-два огненочервени кичури в брадата си, сякаш за да му напомнят за отминалите буйни години, хвърли благодарен поглед към скъпия си

приятел. Не би могъл и да мечтае за по-добър спътник от Кромуер Пуент — верният другар, който през последните два века го бе придружавал във всичките му странствания. А сега, когато отказалият се от престола си крал се канеше да поеме на последното си пътуване, сърцето му се стопляше от мисълта, че ще има до себе си приятел като него.

За разлика от царствения Гандалуг, Кромуер беше въз мръсен. Дългата му брада бе останала черна, както и преди два века; главата му бе все така гладко обръсната — за да може шлемът му да приляга плътно. Както самият Кромуер обичаше да казва: „Хич не върви да се блъскам в разни неща с килнат шлем, не е ли тъй?“ А което си е така, си е така — Кромуер Пуент просто обожаваше „да се блъска в разни неща“. Беше си бесовойн до мозъка на костите и гледаше на света от много особен ъгъл, твърде различен от този на обикновените джуджета. Ако нещо застрашаваше краля или обиждаше боговете му... е, това нещо чисто и просто трябваше да бъде убито. Дали щеше да го промуши с острия си шлем, да го пребие с железните си ръкавици, или пък да го наръга с шиповете, стърчащи от лактите и коленете му, бе все едно. Кромуер Пуент можеше да отхапе ухото на противника си, да изтръгне езика от гърлото му или да прегризе врата му — независимо как, той просто побеждаваше.

Гандалуг, който бе прекарал по-голямата част от живота си в диви и опасни местности, ценеше Кромуер повече от всички останали в рода, дори от собствените си деца. Другите обаче, не споделяха отношението му. И макар да бяха издръжливи и съвсем не капризни, мнозина от джуджетата с мъка понасяха миризмата на бесовойна, а скърцането на доспехите му ги караше да настръхват, сякаш слушаха някой да драска с дълги нокти върху гладка плоча.

След два века, прекарани рамо до рамо с някого в битки и опасности, обаче, подобни дреболии започват да изглеждат смешни и маловажни.

— Да вървим, приятелю — проговори най-сетне старият крал.

Вече се бе сбогувал с децата си, с Бруенор, новия крал на Залите, и с останалите от рода. Дошло бе време отново да поеме на път, придружен от верния Кромуер... както неведнъж през последните двеста години.

— Тръгвам, за да разширя границите на Митрил Хол — беше заявил Гандалуг, — да открия нови, още по-големи богатства за рода Боеен чук.

Както си му беше редът, поданиците му бяха избухнали във възторжени викове, ала не един и двама тайничко бяха избърсали издайническите си сълзи — всички знаеха, че Гандалуг няма да се завърне от това пътешествие.

— Мислиш ли, че от туй може да изскочи някоя и друга сносна битчица? — нетърпеливо попита бесовойнът, докато крачеше до любимия си крал, а странните му доспехи скърцаха по-пронизително от всякога.

Сивобрадото джудже само се засмя.

Двамата прекараха дълги дни в проучване на тунелите, които лежаха на запад под Митрил Хол. Не откриха кой знае колко митрил, със сигурност нищо, което да се сравни с богатите залежи в основния комплекс. Това обаче съвсем не ги разколеба и двамата приятели се спуснаха още по-надълбоко, в пещери, които изглеждаха негостоприемни и страшни дори за опитни джуджета като тях; в коридори, където стотиците тонове скала над главите им извайваха причудливи кристални лесове; в тунели, изпълнени с приказно многоцветно сияние, където лишеите по стените проблясваха с вълшебни, неземни багри.

Бяха се спуснали право в Подземния мрак.

Дълго след като маслените им лампи бяха угаснали, а от последната факла не бе останало друго, освен обгорено парче дърво, Кромуер Пуент най-сетне получи своята битка.

Всичко започна, когато плетеницата от цветове, която надарените с инфрачервено зрение джуджета виждаха дори в непрогледния мрак, отстъпи място на задушаваша сивота. После ги покри катраненочерна пелена.

— Кралю! — разнесе се обезумелият вик на Кромуер. — Ослепях!

— Аз също — отвърна Гандалуг и наостри уши.

Както очакваше, много скоро долови шумолене до себе си — бесовойнът се бе хвърлил напред в търсене на враг, когото да промуши.

Сивобрадото джудже побърза да последва приятеля си. Беше живяло достатъчно дълго, за да се досети, че някой заклинател или жрец току-що бе спуснал над тях кълбо магически мрак. А то, опасяваше се старият крал, можеше да означава само едно — нападение.

Яростното ръмжене на Кромуер и страховитото скърцане на доспехите му помогнаха на Гандалуг да се измъкне от тъмнината, без да се нарани сериозно. Успя да зърне невидимия си враг миг преди отгоре му да се спусне нов непрогледен облак.

— Елфи на мрака, Кромуер! — изкрещя той панически — още тогава черната слава на безмилостните мрачни елфи караше и най-безстрашния обитател на Повърхността да изтръпва от леден ужас.

— Да, и аз ги видях — долетя учудващо спокойният отговор на бесовойна. — Какво пък, да убием тез' гнусни твари, да ги окачим нейде с ръце над главите и кат' изсъхнат, ще можем да си затулваме прозорците с тях!

Присъствието на мрачните, както и това, че бяха прибягнали до магия, говореше само за едно — здравата бяха загазили. Все пак, Гандалуг не можеше да не избухне в смях и да не се почувства поне малко ободрен от самоуверените думи на приятеля си.

Изскочиха от второто кълбо мрак... само за да налетят на още едно. Този път обаче, чуха нещо ново — тихото изщракване на миниатюрни арбалети.

— Няма ли да престанете вече! — изръмжа Кромуер. — Как очаквате да... Ау! Подли, мръсни страхливци! Как очаквате да ви промуша, кат' не ви виждам!

Когато излязоха от третия тъмен облак и се озоваха в просторен тунел, пълен с големи сталагмитени могили и остри сталактити, Гандалуг видя как бесовойнът със замах изважда малка стреличка от врата си.

Двамата се заковаха на място — тук нямаше магически мрак, не се виждаха и никакви елфи, ала калените в безброй битки джуджета прекрасно разбираха, че сталагмитените могили дават чудесна възможност на враговете им да се скрият.

— Дали беше отровна? — разтревожено попита Гандалуг, който прекрасно знаеше какво се говори за оръжията на мрачните.

Кромуер изпитателно се вгледа в малката стреличка, после внимателно я близна. Сбърчи рунтавите си вежди и премлясна с устни, докато много задълбочено се опитваше да прецени вкуса ѝ.

— Отровна е и още как — заяви той най-сетне и я метна зад себе си.

— Врагът не е далеч — рече Гандалуг и се огледа наоколо.

— Ха! — изсумтя бесовойнът. — Мен ако питаш, плюли са си на петите. Жалко, наистина. Шлемът ми вече започва да ръждясва и малко от мрачната им кръвчица добре щеше да го посмаже. Ау! — изрева той изведнъж и стисна рамото си, от което стърчеше нова стреличка.

Видял странния ъгъл, под който стрелата се бе забила в тялото на Кромуер, старият крал лесно прозря капана, който им бяха заложили — противниците им не се криеха зад сталагмитените могили, а левитираха между сталактитите, които се спускаха от тавана!

— Да се разделим! — изкрещя бесовойнът и без да изчака отговор отблъсна приятеля си далеч от себе си.

Обикновено джуджетата се държаха близо едно до друго и се биеха опрели гръб в гръб. Този път обаче, всичко беше съвсем различно и Гандалуг бе напълно съгласен с тактиката на Кромуер. И преди се бе случвало някое приятелски настроено джудже да пострада, когато Пуент се разбеснее.

Неколцина от мрачните се спуснаха на пода, стиснали голи мечове в ръце. Пред очите на Кромуер Пуент, като на истински бесовойн, се спусна пелена от ярост и той заподскача насам-натам, поваляйки елфи и сталагмитени стълбове с еднаква лекота. Успя да пониже един от мрачните в корема, но веднага запроклина люто — островърхият му шлем се бе заклешил. Приведен на две, Кромуер бе напълно безпомощен... поне докато не получи няколко жестоки удара по гърба. Вместо да го повалят, те само го разяриха допълнително и като напрегна яките си мускули, той се изправи, повличайки агонизиращия, пронизан елф след себе си.

В началото дивашкият устрем на Кромуер погълна вниманието на по-голямата част от злите нападатели и даде възможност на Гандалуг да покаже на какво е способен. Първите му противници бяха две елфически девойки, чиято красота го порази. Лицата им имаха силни, но в същото време много деликатни черти; косите им бяха по-

лъскави и меки от добре поддържаните бради на най-изисканите джуджешки дами; дълбоките им очи горяха със загадъчен блясък. Красиви или не, обаче, старият крал имаше едно-единствено желание — да им причини болка, да смъкне кожата от черните им лица, да ги прогони завинаги от тези тунели. Бойната му секира се издигна във въздуха, проби защитата на щитовете и отклони ударите на оръжията им. Те започнаха да отстъпват назад.

Лицето на Гандалуг се разкриви от болка, когато неочаквано силен магически взрив го блъсна в гърба и замалко не го повали на земята. Черната енергия се процеди през здравата ризница и остави грозни рани върху беззащитната му кожа. Миг по-късно до ушите му долетя гневният рев на Кромуер:

— Проклет магьосник!

Очевидно приятелят му също си бе изпатил от мрачното заклинание.

Изпод краката на мъртвия елф, който все още висеше върху шлема му, бесовойнът успя да забележи нападателя и се хвърли към него, без да спира да ръмжи под носа си:

— Ако има нещо дето мразя, туй е някакъв гаден магьосник да ми се пречка из краката!

Не можа да разбере следващите думи на заклинателя, ала не беше никак трудно да се досети какво си е наумил, когато шестимата елфи, които стояха между него и магьосника, побързаха да се отдръпнат.

Само че настървението и жаждата за вражеска кръв бяха обсебили Кромуер дотам, че той вече не можеше да разсъждава трезво. Доволен, че между него и заклинателя вече няма никого, той полетя напред, а тялото на мъртвия елф подскачаше на главата му. Обзет от сляпа ярост, той не обърна никакво внимание на все по-пронизителния напев на елфа, нито на металната пръчка, която той държеше пред себе си.

Светкавицата го хвана напълно неподготвен, заслепи го и го подхвърли на няколко метра във въздуха. Последва глух тътен, когато бесовойнът тупна върху една сталагмитена могила и бързо се хързулна до основата ѝ.

— Мразя разни магьосници да ми се пречат из краката — изсумтя той отново и разтърси глава, за да махне трупа на елфа от

главата си; после скочи на крака и се хвърли напред, сипещ още полюти клетви и проклетия.

Свел глава, той препускаше право към магьосника, като се блъскаше в изпречилите се насреща му могили, а доспехите му скърцаха и стържеха по-ужасяващо от всякога. Елфите, с които се биеше допреди малко, се нахвърлиха отгоре му, размахали тънки мечове и надарени с магическа сила боздугани.

От тялото на бесовойна рукна кръв, ала той сякаш не усещаше болка. Гръмкият му рев все така ехтеше в тунела, цялата му изпепеляваща ярост бе насочена към мрачния заклинател.

Магьосникът бързо разбра, че войниците няма да успеят да спрат безумното джудже. Надявайки се, че жалките брадати твари не могат да летят, той бавно се издигна към тавана.

Гандалуг чу врявата зад гърба си, но макар да потръпваше от болка всеки път, когато му се стореше, че Кромуер получава някой удар, не можеше да направи нищо, за да му помогне. Двете елфически девойки въртяха оръжията си (остър като бръснач меч и злокобно сияещ боздуган) изненадващо добре — движенията им бяха в съвършен синхрон и те не само че с лекота отбиваха митрилната секира, но и сами нанесоха няколко опасни удара. Тялото му се покри с кръв, ала никоя от раните не беше особено опасна.

Битката постепенно заприлича на страховит, но красив танц, изпълнен със смъртна опасност, но и с истинска хармония. Изведнъж, една от девойките (онази с боздугана в ръце), се дръпна назад и поде магически напев.

— Хич не си го и помисляй! — прошепна Гандалуг и с удвоени сили се нахвърли върху другата си противничка.

Физически много по-крехка от него, тя не можа да го спре и падна право върху спътницата си, с което прекъсна заклинанието ѝ.

Сивобрадият крал продължи устремното си настъпление и стовари тежкия си щит върху тях. Щита, върху който гордо искреше чаша пенещо се пиво — гербът на рода, който самият Гандалуг бе основал.

В другия край на коридора Кромуер рязко се обърна, на един дъх изкачи отвесния сталагмит и подскочи високо. Острият връх на шлема му се заби в коляното на левитиращия магьосник, разтроши капачката и се показа от другата страна.

Елфът изпищя пронизително. Магията, която го издигаше, бе достатъчно мощна, за да задържи и двамата над земята, а самият заклинател бе прекалено замаян от свирепата болка, за да се сети да я развали. Двата увиснаха във въздуха. Елфът се вкопчи с две ръце в раненото си коляно, докато Кромуер се мятеше бясно насам-натам, разширявайки все повече и повече грозната дупка в крака му. Това обаче, се видя малко на свирепия бесовойн и той с всички сили заби железните си ръкавици в бедрата на магьосника. Когато остриите шипове потънаха в меката плът, по устните му заигра доволна усмивка.

Горещата кръв, която го обля от глава до пети, му вля нови сили и подхрани дивата му ярост.

Ала магьосникът не бе сам — останалите войници бързо се скупчиха под тях и Кромуер много скоро разбра, че всъщност не е чак толкова нависоко, колкото си мисли. Помъчи се да свие крака под тялото си, когато елфическите мечове засвистяха във въздуха; дори опита да се залюлее, за да им е по-трудно да го улучат. Разбра, че това е последната битка в живота му, когато един от войните извади дълго копие и с всичка сила го заби в левия му бъбрек.

Девојката с боздугана отстъпи назад и бързо сви зад ъгъла, така че Гандалуг вече можеше да насочи цялото си внимание към жената с меч. Старото джудже си даде вид, че се кани да предприеме ново нападение с щита и да я отблъсне назад. Вместо това, обаче, спря и се приведе, а митрилното острие отсече краката на злата елфическа девојка. После се втурна към нея и макар мечът да го поряза лошо, все пак успя да нанесе съкрушителен удар, който строши главата на противничката му.

Вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как един магически чук, прорязва мрака и се стоварва право върху лицето му. Джуджето размърда езика си и изплю един счупен зъб, после впери слисан поглед в младата (а тя наистина бе съвсем млада) елфическа девојка.

— Сигурно се шегуваш — невярващо възкликна то и дори не забеляза, че тя вече бе започнала ново заклинание, с помощта, на което издърпа падналия зъб при себе си.

Магическият чук отново го удари по главата, тъкмо докато старият крал се канеше да се хвърли в атака.

— Мъртва си — заканително рече той и по устните му плъзна зла усмивка, която бързо се изпари при звука на пронизителния писък, който раздра въздуха.

Гандалуг бе преживял твърде много битки, за да не познае един предсмъртен вик, когато го чуе; знаеше също така, че той не принадлежеше на елф.

Отне му немалко усилия, за да напомни сам на себе си, че и двамата с Кромуер прекрасно разбираха, че никога няма да се завърнат от това пътешествие. Когато най-сетне отново успя да насочи вниманието си към двубоя, който водеше, откри, че младата жена бе отстъпила още по-назад, без нито за миг да прекъсва тихия си напев. Сивобрадото джудже знаеше, че сега, когато бесовойнът е мъртъв, останалите елфи ще се нахвърлят върху него, ала твърдо беше решило едно — когато това стане, двете девойки вече нямаше да са живи. Коравият войн продължи напред, напук на магията, която младата елфическа жена му бе приготвила.

Сви зад ъгъла и веднага я откри, застанала съвсем беззащитна в средата на коридора, със затворени очи и отпуснати покрай тялото ръце. Втурна се към нея, тласкан от омраза към черната ѝ раса и болка по изгубения приятел, но изведнъж се закова на място, уловен в капана на силния вихър, който се бе появил отнякъде и сега спъваше краката му, притискаше ръцете към тялото му и го държеше в желязната си прегръдка.

— Какво си си наумила, вещице? — изрева джуджето и се замята яростно.

Ала магията бе прекалено могъща и то не можа да направи дори крачка към своята противничка.

Внезапно нейде дълбоко в гърдите му се надигна най-страшното чувство, което бе изпитвал през целия си четиривековен живот. Вече не усещаше яростните удари на урагана, ала вихрушката продължаваше вътре в него, сякаш бе успяла да проникне през кожата му и сега вилнееше в тялото му. На Гандалуг му се струваше, че някой раздира вътрешностите му; имаше чувството, че черният въртоп е обвил самата му душа в гнусните си лапи.

— Какво си... — опита се да каже той, ала думите му изведнъж се превърнаха в нечленоразделно бръщолеване — беше изгубил власт над устните, над ръцете, над цялото си тяло.

Напълно безпомощен, той се понесе към елфическата магьосница, към протегнатата ѝ ръка и странния предмет, който се белееше върху дланта ѝ... Какво ли беше това, зачуди се джуджето, какво ли стискаше тя така здраво?

Неговия зъб.

После всичко изчезна и отстъпи място на бяла пустота. Някъде от много далече, Гандалуг дочу гласовете на мрачните и се обърна. Пред очите му се разкри ужасяваща гледка: едно тяло — неговото тяло! — лежеше бездиханно на пода, заобиколено от неколцина елфи.

Неговото тяло...

* * *

Призракът немощно се олюля, когато напусна царството на видението, на кошмара, който злата Ивонел Баенре отново го бе принудила да изживее. Матроната — майка знаеше, че тези спомени са най-ужасяващото мъчение, което би могла да измисли за упоритото джудже, и никога не пропускаше случай да се възползва от тях.

И ето че сега Гандалуг за кой ли път се взираше в нея, изгарян от люта ненавист. Бяха изминали почти две хиляди години... две хиляди години, прекарани в капана на белия затвор и мрачните възпоминания, от които нямаше спасение.

— Когато напусна Митрил Хол — преспокойно започна Баенре, която прекрасно знаеше цялата история — беше я изкопчила с помощта на мъчения още много-много отдавна, — ти отстъпи трона на своя син. Сегашният крал на Митрил Хол се казва Бруенор... точно както и синът ти, нали така?

Призракът дори не трепна, погледът му си остана все така твърд и решителен.

Матроната — майка се изсмя подигравателно.

— Знам, че в спомените ти са заключени всички подробности за защитата на Митрил Хол — продължи тя. — А доколкото познавам джуджетата, нещата там надали са се променили кой знае колко от твое време насам. Каква ирония! Именно ти, основателят на Сребърните зали и рода Боен чук, сега ще станеш причина за тяхната гибел!

Обзет от неконтролируема ярост, духът на джуджешкия крал изрева и бързо започна да нараства. Гигантските му ръце се протегнаха към мършавия сбръчкан врат на прастарата матрона. Тя обаче само се разсмя още по-силно и вдигна зъба на пленника над главата си. Магическият вихър се появи мигновено, обви тялото на безпомощното джудже и го отнесе обратно в белия му затвор.

— И така, Дризт До'Урден е успял да избяга — промълви матроната и на лицето ѝ се изписа злокобно задоволство. — Той е просто едно нелошо извинение, нищо повече...

Злата ѝ усмивка ставаше все по-широка, докато седеше на мекия стол и си мислеше как Дризт До'Урден ще ѝ помогне да заздравя съюзничеството, от което щеше да има нужда. Не можеше да не се възхити на начина, по който случайността и съдбата се бяха намесили, за да ѝ покажат начина и да ѝ дадат оръжието, необходимо за завоеването, което жадуваше вече почти две хиляди години.

ЕПИЛОГ

Дризт До'Урден седеше в стаята си, потънал в мисли за всичко, което ги бе сполетяло през последните няколко седмици. В съзнанието му безспир се гонеха спомени за Уолфгар. Те обаче не бяха обагрени в черни краски, не го връщаха към рухналата ниша, която завинаги бе погребала могъщия варварин. Не, когато мислеше за падналия си приятел, скиталецът си спомняше единствено многобройните вълнуващи (и често пъти дръзки до безразсъдство) приключения, които бе преживял заедно с него. Воден от съкровената си вяра, той бе скътал образа на Уолфгар в същото кътче, където пазеше и лика на Закнафейн, своя баща. Не можеше и не искаше да крие колко много го боли от загубата на скъпия приятел, ала многобройните прекрасни спомени, които имаше от доблестния варварин, щяха да му помогнат да се пребори с болката и щяха да извикват тъжна, зла изпълнена с покой усмивка на устните му.

Знаеше, че рано или късно Кати-Бри също ще свикне с тежката загуба. Тя бе млада и силна, а жаждата ѝ за приключения по нищо не отстъпваше на неговата. Кати-Бри също щеше да се научи да се усмихва през горчивите сълзи.

Единственият, за когото скиталецът се тревожеше, бе Бруенор. Кралят вече не беше млад, много по-трудно му бе да обърне мислите си към онова, което му предстоеше отгук нататък. И все пак, Бруенор бе надмогнал не една и две трагедии през дългия си, тежък живот, а коравите джуджета обикновено приемаха смъртта като нещо естествено и неизбежно. Дризт трябваше да вярва, че Бруенор ще се окаже достатъчно силен, за да продължи напред.

Едва когато мисълта му се насочи към Риджис, елфът започна да осъзнава и останалите последици от случилото се. Артемис Ентрери, страховитият убиец, сторил безброй злини в живота си, най-сетне бе мъртъв. Не един и двама щяха да заликуват при тази новина.

Нямаше го и домът До'Урден, единствената връзка на скиталеца със света на неговите събратя. Възможно ли бе най-сетне да се е

изплъзнал от хищните лапи на Мензоберанзан? Можеха ли обитателите на Митрил Хол и скъпите му приятели да си отдъхнат с облекчение, сега, когато на мрачната заплаха бе сложен край?

Така му се искаше да повярва в това! От онова, което знаеше за смъртта на Уолфгар, бе разбрал, че в галерията се е появила йоклола, доверена прислужница на Лолт. Ако походът на мрачните бе предизвикан единствено от отчаяното желание на Виерна да го залови, какво търсеше едно толкова могъщо същество в редиците на малкия й отряд?

Ето тази мисъл не му даваше мира, докато седеше в стаята си и не спираше да се връща към жизненоважния въпрос — свършено ли бе със заплахата на мрачните елфи, беше ли му писано най-сетне да бъде оставен на мира от града и народа, които бе напуснал завинаги преди почти тридесет години?

* * *

— Пратениците от Заселническа твърдина са тук — Кати-Бри нахлу в покоите на баща си без дори да почука и започна още от вратата.

— Не ме интересува — сопна се джуджето.

Кати-Бри отиде при него, стисна го за раменете и го накара да я погледне в очите. Никой от двамата не проговори в този миг на споделена скръб думите бяха излишни. И двамата си мислеха едно и също — ако сега не продължаха напред, ако се оставеха на болката да ги победи, героичната смърт на Уолфгар щеше да се окаже напразна.

Когато сами се отказваме от живота, смъртта наистина се превръща в загуба.

Бруенор сграбчи младата жена и я притисна до гърдите си в навярно най-задушаващата прегръдка, която някое джудже бе давало някога. Кати-Бри също го прегърна и от дълбоките й сини очи рухнаха горчиви сълзи. Ала заедно със сълзите, на лицето й затрептя усмивка — уверена бе, че макар сега да се разтърсваше от неудържимо ридание, Бруенор рано или късно отново щеше да намери покой.

Въпреки всичко, което беше преживял, той си оставаше осмият крал на Митрил Хол; въпреки всички приключения, скърби и радости,

които бе познала през живота си, Кати-Бри току-що бе навършила двадесет години.

И двамата имаха да свършат още толкова много неща.

Издание:

Р. А. Салваторе. Наследство

Редактор: Милена Иванова

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Николай Стефанов

ИК „Инфо дар“, София, 2004

ISBN 954–761–075–9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.